

NGUYỄN THỊ DIỆP MAI

TRẢ HOA HỒNG CHO ĐẤT

Tiểu thuyết

THANH NIÊN

Trả hoa hồng cho đất

Nguyễn Thị Diệp Mai

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

- 1 -

- 2 -

- 3 -

- 4 -

- 5 -

- 6 -

- 7 -

- 8 -

- 9 -

- 10 -

- 11 -

- 12 -

- 13 -

- 14 -

- 15 -

- 16 -

- 17 -

- 18 -

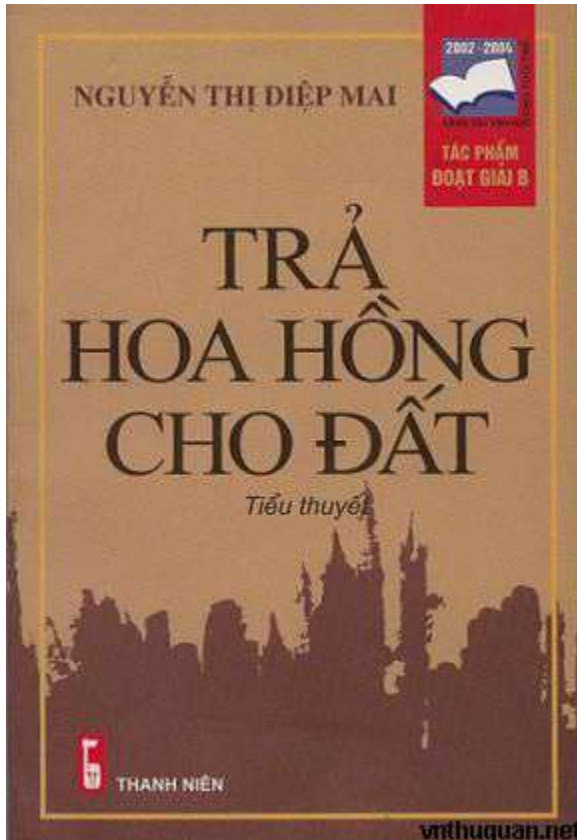
- 19 -

- 20 -

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 1 -

Rạch Giá,

Mùng một Tết

Vy đang sửa lại bình hoa trên bàn, chuẩn bị bánh kẹo để đón những người bạn đầu tiên đến nhà ngày đầu năm mới. Vy vừa thò tay định mở hộp bóc kẹo ăn thì nghe tiếng cô em út la lên:

- Chị Hai không được ăn, phải để khách mở trước!

- Cái gì mà ghê vậy? – Vy nhăn mặt. – Thì hồi này chị bóc kẹo bỏ ra hộp chứ ai.

- Không được ăn là không được ăn. Chị mà ăn thì cả năm sẽ không có ai

đến thăm nhà mình đâu. – Con bé lắc đầu cương quyết. – Xui lắm!

Vy phì cười:

- Không đến thì đỡ tốn chứ gì mà xui?

- Tại chị không biết thôi. Chị đi biên biệt, mỗi ngày cha mẹ đi làm tới tối mới về. Chỉ có em và chị Mỹ thay phiên nhau vừa đi học vừa giữ nhà.. Ở nhà một mình buồn thấy mồ, lâu lâu có khách đến chơi cũng vui.

Nghe My nói, Vy thấy thương em quá. Ở nhà, hai đứa nhỏ đã gánh giùm cô bao công việc gia đình để cô có thể yên tâm xa nhà suốt bốn năm học đại học. Bây giờ mới học được một năm rưỡi mà cô đã thấy hai đứa em mình đã trưởng thành hẳn. Gia đình công chức, cha mẹ đi làm ngày tám tiếng, tối còn phải làm thêm. Hai đứa em của Vy chịu thương chịu khó chăm lo vườn tược, heo gà giúp cha mẹ. Vy không biết làm sao để đỡ gánh nặng cho hai em. Một năm cô đã mất hết mười tháng ở Hà Nội, thời gian được ở nhà quá ít ỏi. Về nhà Vy chỉ còn biết cố làm tất cả những gì có thể để cha mẹ và hai em cảm thấy vui. Vy cười khi bỏ viên kẹo trở vào hộp:

- Không cho ăn thì thôi! Trời đất, ai tô son cho My vậy? Son trèo hết ra ngoài vành môi rồi kìa. Thôi vô buồng bôi sạch đi chị ô lại cho!

Cô bé chạy tuốt vô buồng, vừa soi gương vừa cài nhau chí chóa với chị Mỹ của nó. Vy phẩy tay kêu trời. Mừng Một Tết mà đã cài nhau rồi, thật là không ra thể thống gì nữa! Cô đành đứng dậy đi vô buồng dàn xếp cuộc đấu khẩu. Vy lấy khăn giấy lau hết son trên môi bé My rồi chọn màu son nhạt tô lại. Mỹ cũng chụm vào xem. Vy vừa trang điểm xong cho em thì nghe có tiếng xe máy dừng trước cổng. Cô bảo hai em tự đi thay quần áo rồi ra mở cổng.

Vy gật đầu chào người thanh niên dắt xe đi sau Uyên. Anh ta mỉm cười, gật đầu chào lại. Uyên nheo mắt nhìn hai người:

- Ủa có quen không mà nhìn nhau cười tươi vậy?

- Người chở chị đến thì chắc là bạn của chị rồi. Trước không quen thì sau cũng phải quen thôi.

Uyên cười khi chỉ tay vào người thanh niên, giới thiệu:

- Anh Huy. Còn đây là Vy mà em thường kể đó.

- Anh Huy! – Vy tròn xoe mắt nhìn người khách lạ.

Uyên nắm tay Vy kéo tuốt lên sa-lông, bỏ mặc người khách lạ tìm chỗ dựng xe.

Uyên với tay lấy hộp bánh lên ngăm nghía rồi mở nắp hộp bốc một cái bánh bột đầu, đưa lên miệng.

Vy ngồi quan sát người thanh niên. Anh có một kiểu cười khóe môi hơi nhếch lên nửa thân thiện, nửa lạnh lung ngạo mạn. Nụ cười đó đặt trên một gương mặt sạm nắng. Cằm hơi dài với đôi lông mày rậm nhú ở đầu, đuôi mắt ẩn dưới đôi mày ấy. Khổ người to cao với mái tóc dợn sóng - dân của miền biển. Chiếc áo sơ-mi màu nâu nhạt với những đường sọc đen nhả nhạt, đi kèm với chiếc quần may đúng mốt. Huy có vẻ hơi trầm lặng và kín đáo.

Bé My từ phòng trong ào ra mừng Uyên, tíu tít cười nói quên cả chào khách. Vy bảo em:

- Đi vô trong làm mấy ly nước ngọt đãi khách đi! - Đợi em đi khuất, Vy phân bua. - Bé My xem chị Uyên như người nhà nên hay đùa giỡn lắm, anh Huy đừng phiền.

- Đâu có gì mà phiiền, - Huy mỉm cười, - cô bé dễ thương lắm!

- Còn em thì sao? - Uyên vừa nhai bánh vừa hỏi - Hai mươi một tuổi rồi em dự định gì đây Vy?

- Xì, - Vy trề môi nguýt dài. - Hơn người ta chưa tới bốn tuổi mà ra vẻ quá vậy? Chị lo cho chị đi. Ăn nhiều tròn trùng trục coi chừng anh Huy chê bỏ đó.

- Huy không bỏ chị đâu - Uyên đưa cho Huy một miếng mứt bí trắng muốt - Anh đâu bao giờ bỏ Uyên phải không anh?

Huy mỉm cười gật đầu, cầm miếng mứt lên nhai. Qua lời kể của Uyên thì cô và Vy chơi thân với nhau đến mức có gì cũng kể hết cho nhau nghe. Giờ gặp Vy, anh không hiểu tại sao họ có thể chơi thân với nhau như vậy. Uyên nhỏ nhắn, khuôn mặt bầu bĩnh phúc hậu. Đôi mày Uyên thẳng nhưng đuôi mày nở rộng, đôi mắt lúc nào cũng mở to ươn ướt, mũi thẳng, môi đầy, da trắng, tóc thề. Yêu nhau năm năm, anh chưa hề thấy Uyên thay đổi tí nào về hình dáng của mình. Về tính tình thì càng không đổi, đây nữ tính, thích được chiều chuộng, đa cảm và hơi yếu đuối. Uyên như một thiên thần bé

nhỏ ngây thơ, đôi mắt trong veo chưa hề gợn chút ưu tư nào của cuộc sống bon chen. Cùng cảnh học xa nhà, Huy thành chỗ dựa của Uyên trong suốt những năm hai người được sống gần nhau. Anh chăm sóc cho Uyên từng bữa ăn, giấc ngủ đến việc xách từng xô nước cho cô tắm. Lúc chưa ra trường, kỷ luật của học viện Quân y rất nghiêm. Chín giờ tối là các học viên phải về phòng tự học, Huy chỉ mong trời mau sáng để được gặp Uyên. Huy ra trường được phân về Phan Thiết công tác. Uyên còn phải ở lại Hà Nội học đến hai năm, anh luôn phập phồng lo lắng không yên. Mới xa nhau hơn sáu tháng mà anh thấy dài như chục năm. Anh sợ đã quen sống trong một môi trường được bao biện từ bữa ăn đến chiếc áo mặc mùa đông, khi ra giao tiếp với xã hội, Uyên sẽ rất ngỡ ngàng và dễ vấp ngã. Còn một năm sáu tháng nữa bao nhiêu chuyện sẽ xảy ra? Không có anh, Uyên sẽ xoay sở ra sao?

Huy nhìn lướt Vy, cô gái có gương mặt hao hao giống hình trái xoan nhưng cằm hơi dài một chút, má cao, góc quai hàm nhô ra. Đôi long mày không rậm nhưng thẳng sắc như một nét vẽ. Mắt hai mí to kéo xéo lên ở đuôi mày. Cô có vầng trán cao khá đẹp. Môi đầy mọng, khéo trang điểm nên có một màu đỏ cam ngọt. Da của Vy không trắng, không đen mà là một màu ngà ngà rất lạ. Những chấm tàn nhang li ti làm cho người ta thoát nhìn thì Vy rất trẻ trung nhí nhảnh với nụ cười lúm đồng tiền lúc nào cũng sẵn sàng mở ra. Nhưng nếu ai tinh ý thì sẽ nhận ra sự già dặn trước tuổi với ánh mắt bừng bừng lúc ẩn lúc hiện. Cuối cùng Huy kết luận cô gái kia không đẹp nhưng có một nhan sắc là lạ ưà nhìn.

Vy và Uyên không có gì giống nhau về hình dáng. Uyên tròn trịa, nhỏ nhắn. Vy mảnh khảnh cao và hơi gầy. Uyên hôm nay mặc chiếc áo đầm màu xanh lá cây may kiểu cách rất khéo và trang điểm cẩn thận. Vy chỉ đơn giản một chiếc quần jeans xanh mực ôm lấy đôi chân dài thẳng đẹp như một vận động viên bơi lội với chiếc áo sơ-mi vạt bầu màu lơ rất nhạt. Vy không đánh phấn, chỉ kẻ lông mày hơi đậm hơn, đôi môi được đánh son màu đỏ san hô rất công phu. Vy biết nhấn mạnh ưu điểm của mình. Qua hình dáng, tính cách, ăn mặc, trang điểm thì ai cũng phải công nhận Uyên và Vy là hai thái cực. Huy chịu không biết là họ “hạp” nhau ở điểm gì.

Thấy Huy cứ nhìn mình rồi lại nhìn Uyên, Vy nheo mắt hất mặt hỏi:

- Ê, sao cứ nhìn chị em tôi hoài vậy?

- Đâu có – Huy hơi lung túng trước ánh mắt chiếu thẳng của Vy. Anh chưa gặp cô gái nào có cái nhìn như xuyên thấu qua ý nghĩ của người khác như vậy. – Anh đang tìm cơ hội để xen vào vài lời mà.

Vy chợt nhớ ra này giờ cô với Uyên cứ huyền thuyên liên tục nên quên mất người khách lạ. Cô cười hỏi:

- Em xin lỗi! À, anh ở Phan Thiết xuống Rạch Giá đây bằng xe phải không?

- Ừ, đi xe hai ngày mới tới Rạch Giá – Huy nhú mày hơi bực. Cô bé này hỏi trống không như cảnh sát hỏi cung phạm nhân. – Cô bé có định hỏi anh giá vé xe bao nhiêu không?

- Không – Vy không để ý tới thái độ khó chịu của Huy – Vậy anh được nghỉ tết mấy ngày?

- Bảy ngày.

- À! – Vy nheo mắt trêu – Thảo nào chị Uyên đứng ngồi không yên, bí mật đến nỗi ăn không ngon. Nghỉ bảy ngày, mất bốn ngày ngồi xe, thăm người yên được ba ngày. Thật tuyệt vời! – Cô quay sang Uyên – Nè, em ghen với chị đó, có được người yêu hết ý. Hiểu tính mộng mơ của chị nên không tiếc sức để tạo niềm vui cho chị.

- Chọc chị hả? – Uyên thụi vào hông Vy mấy cái, mắt liếc nhìn người yêu hạnh phúc.

- Còn giả bộ mắc cỡ nữa – Vy cười – Thượng đế thấy hai người tình tứ như vậy cũng phát ghen luôn. “Anh đến thăm em đêm ba mươi, còn đêm nào vui bằng đêm ba mươi. Anh nói với người phu quét đường, xin chiếc lá vàng làm bằng chứng yêu em...” – Vy cười rúc rích – Lá vàng của anh Huy đâu?

Huy đưa tay đỡ giúp bé My cái khay đựng ba ly nước ngọt, tặng lời không trả lời. Uyên trợn mắt:

- Lá vàng đây nè! – Cô thụi cho Vy thêm hai thụi – Chọc người ta! Vuốt mắt cũng phải chữa mũi thở chứ. Huy mới đến lần đầu, em tấn công quá, ai

mà chịu cho nổi?

Vy không cười nữa mà chăm chăm nhìn Huy. Huy tránh ánh mắt dò xét của cô bằng cách bày mấy ly nước ngọt ra bàn. Vừa ngẩng lên anh đã thấy Vy chum chim cười, trong mắt đầy tia bồn chột:

- Uyên à, bồ của chị vừa hấp dẫn vừa lịch sự như vậy, chị mà không thích thì nhường cho em, chứ để người khác “cua” mất thì uổng lắm.

- Ê, qui sứ! – Uyên la lên, cung tay lên dọa – Muốn gì đây?

Vy bật ra khỏi chỗ ngồi cười khanh khách:

- Mới chọc chút xíu mà trợn mắt nhe nanh rồi, sợ quá đi! Em giỡn chơi đó. Em thà “cua” hết bồ của thiên hạ chứ không bao giờ “cua” bồ chị đâu. Mình là bạn thân mà.

- Hết biết em luôn! Vậy cũng nói được. Em chọc một hồi anh Huy bỏ về bây giờ.

- Có không, anh Huy? – Vy nheo mắt hỏi.

- Không, anh không chấp đâu. – Huy hơi khó chịu. Anh không quen cách đùa sỗ sàng và quá bạo dạn của Vy. Cô gái này không có chút tế nhị nào của nữ giới.

- Vậy thì tốt! – Vy không đùa nữa – Để em vào gọi điện cho “lũ chim chóc” đến rồi mình đi chơi.

Vy đi vào trong. Uyên sà đến ngồi cạnh người yêu. Biết Huy đang bực, Uyên dịu dàng phân bua tính Vy ưa đùa, thích châm chọc người khác, có lẽ Vy đã xem anh như bạn thân, nên mới đùa quá trớn như vậy. Thấy Huy vẫn lạnh ngắt, Uyên nhắc nhở:

- Anh không vui thì mình về! – Huy lặng thinh, Uyên hờn giận. – Em biết anh khó chịu mà, Vy nó không cố ý đâu.

- Đâu có, anh vui mà. Anh sẽ cố coi bạn của em như bạn của anh, được chưa?

- Được. Vậy anh cười đi!

Uyên chông hai cùi tay lên đầu gối Huy, ngẩng mặt nhìn Huy chờ đợi. Trong dáng điệu của cô như vậy Huy phải phì cười. Anh choàng hai tay qua vai kéo Uyên vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô. Uyên đẩy anh ra thì thầm:

- Vy mà biết, cả ngày nay anh bị chọc đó. Ngồi xích ra đi!

- Nói gì tôi đó?

Vy ngồi xuống ghế nheo mắt cười:

- Cứ tự nhiên đi! Em không phải bà già cổ lỗ sĩ hay là tiểu thơ yếu điệu đoan trang đâu. – Thấy Uyên đỏ mặt cúi gằm, Vy càng trêu già – Làm gì mà mặt đỏ bừng vậy? Nãy giờ em đâu có mời rước hai người. Chà...chà...rượu tình chắc mau say lắm? Em mới vào gọi điện có năm phút mà hai người đã say men rồi.

Uyên mắc cỡ quá, nổi đóa quát:

- Đủ rồi nghe! Còn chọc chị nữa thì chị sẽ không đi chơi với em đâu.

- Phải rồi, đi chơi với bồ sướng hơn đi chơi với bạn. Chị mà bỏ em lúc này, tới lúc ra Hà Nội đừng trách em trở mặt tấy chay chị.

Không biết nói sao, Uyên giơ hai tay lên kêu trời một tiếng. Cô biết có cãi nhau với Vy cũng chỉ có thua. Huy nhếch cười nhìn Vy hỏi:

- Cô bé có uống rượu tình bao giờ chưa mà bạo miệng quá vậy?

- Ai nói là em chưa uống? – Vy nheo mắt nhìn trả lại anh – Chị Uyên không nói cho anh biết gì về em sao? Vậy thì anh có dịp may để tìm hiểu rồi.

Có nhiều tiếng xa máy dừng trước cổng, Vy ra mở cổng cho đám bạn. Chưa vào đến nhà tiếng của Vy và đám bạn đã vang dậy. Uyên bước ra đón họ rồi kéo nhau vào đây phòng khách. Không cần chủ nhà mời, năm chàng trai, hai cô gái mới đến túa lại vây chặt hộp bánh. Vy nhanh tay chộp hộp bánh giơ lên cao cười khanh khách:

- Đợi một chút! Mấy người thấy có khách không? Tham ăn như vậy không sợ mắc ghen sao? – Vy giới thiệu – Đây là đám bạn học ở ngoài Hà Nội với em. Người cao to tóc bông bênh nghệ sĩ – đó là anh Dũng. Người trắng trẻo đẹp trai kia là anh Lâm. Hai người này đang học ở Phân viện Báo chí và cùng làm ở báo Kiên Giang. Đây là Tuấn, Ngọc, Vũ học ở Đại học An ninh, cũng là lính như chị Uyên. Kiều học Trường đại học Luật, người yêu của Vũ đấy. Hoa học cao đẳng kiểm sát. – Vy chỉ vào Huy – Anh Huy, mới đáp xe từ Phan Thiết xuống tới đây lúc mười hai giờ đêm ba mươi Tết.

Vừa cố chịu đựng những câu chào hỏi trêu đùa chói tai, Huy vừa phải chịu đựng mười bốn ánh mắt ngó chăm chăm vào mình. Dũng chậm rãi đưa tay cho Huy bắt, cười than thien:

- Tụi này mới ra Hà Nội học nên chưa ai biết anh, chỉ nghe Uyên kể và cho xem hình mà thôi. Anh là bạn của Uyên cũng là bạn của tụi này rồi..

Mọi người lần lượt bắt tay với Huy. Huy cười đáp lễ:

- Chỉ tiếc tôi ra trường trước không được làm quen với mọi người. Sau này có gì nhờ mọi người lo cho Uyên giùm.

- Anh không phải lo! – Người tên Lâm này giờ mới lên tiếng – Đã là bạn bè đồng hương thì tụi này phải quan tâm đến nhau chứ. Cả hội đồng hương chỉ có mỗi Uyên là bác sĩ quân y nên phải cưng nhiều chứ!

Uyên nhìn Lâm cười hài. Anh nhà báo điển trai này lúc nào cũng biết nói lời làm hài lòng người khác. Lâm cao lớn khỏe mạnh, da trắng, mặt chữ điền, mái tóc đen mượt, chải ngược ra phía sau khoe vầng trán rộng thông minh càng làm tăng sự hấp dẫn của Lâm. Quần áo đúng mốt, màu sắc hài hòa phù hợp với cả đôi giày đang mang. Từ con người Lâm toát lên một sức hút đặc biệt, một mẫu hình lý tưởng cho các cô gái thời nay. Huy rút bao thuốc lá mời Lâm và mọi người:

- Xong chưa? Tụi mình đi! – Uyên lên tiếng.

- Ừ. – Vy đứng vậy nói với mọi người – Mình đi một vòng chúc Tết hết nhà các bạn rồi ra Hoa biển quây một trận.

- Đi vô Huyền Diệu chơi đi – Uyên gợi ý – Khu giải trí đó mới mở nghe nói vui lắm!

- Cũng được – Nhiều tiếng đồng tình.

- Mọi người ra trước. Vy dặn hai đứa em mấy tiếng rồi theo liền.

Cả đám kéo nhau đi hết. Căn nhà trở lại yên tĩnh. Dưới sàn nhà đầy vỏ bánh kẹo.

* * *

Vy, Uyên và Huy ngồi hóng gió đợi xem mặt trời lặn xuống biển. Khu vực này được đặt tên là Hoa Biển cũng đúng. Một dãy bờ kè cao chạy dọc cả mấy cây số bao lấy bãi biển. Mỗi chiều người dân Rạch Giá thường rủ nhau xuống bãi biển này để thả diều, hóng gió, xem mặt trời lặn, xem thuyền vào cảng, xem song vỗ bờ. Mùa biển động, từng đợt sóng vỗ bờ làm tung tóe ra

bao nhiêu là bột trắng – những bông hoa muôn thuở của biển cả.

Suốt ba ngày nay, Huy bị cuốn vào cơn lốc vui chơi của đám bạn Uyên. Đi chúc tết đến nhà nào cũng phải uống no các loại nước giải khát, bánh kẹo, dưa hấu. Nếu đến nhà nào gặp bữa là phải uống rượu, ăn cơm với đủ loại thức ăn chất ngồn ngộn. Đám bạn của Uyên ai cũng uống rượu khá. Lần nào Huy cũng là người xin nghỉ trước. Họ cho Huy nghỉ, nhưng cũng buộc Uyên phải uống thế phần của anh. Uyên không uống được, bao nhiêu rượu Uyên dồn hết cho Vy. Vy chỉ cười rồi uống cả phần của mình và phần của Uyên. Huy để ý Vyy uống rượu không bao giờ nhăn mặt hay kêu ca gì. Nhiều lần Huy đã ngà say, Vy vẫn còn tỉnh queo đề nghị để cô chở Uyên và người khác chở anh.

Chín giờ tối nay anh đã phải lên xe về Phan Thiết họ mới tha cho anh ở nhà ăn bữa cơm chiều với gia đình Uyên. Vy cũng đến cùng ăn với gia đình. Ba mẹ Uyên rất quý Vy. Vy cũng tự nhiên như nhà của mình, xông thẳng vào bếp cùng nấu nướng, cùng đùa giỡn âm ỉ với đám em của Uyên. Huy chợt nhận ra cô gái này đi đến đâu là không khí ở đó nóng lên. Tiếng cười của Vy dường như có sức lan truyền rất nhanh đến người xung quanh. Huy tìm mãi chẳng thấy nét đáng yêu nào trong con người của Vy. Anh vốn không thích những cô gái ồn ào. Sau bữa cơm, chỉ kịp xếp mấy bộ đồ và vật dụng vào túi xách, Huy đã bị Uyên kéo ra bãi biển chờ xem mặt trời lặn. Uyên cho rằng nếu không xem được cảnh này thì Huy sẽ uống cả chuyến đi. Lúc họ ra khỏi cổng, mẹ Uyên dặn phải về sớm để chuẩn bị lên đường.

Mùa này biển rất êm, chẳng có bọt sóng để xem. Huy đành phải xem những con tàu đang về bến trong lúc chờ mặt trời lặn. Biển ở quê anh đẹp hơn ở đây nhiều. Bãi cát trắng với những hàng dương xanh mướt, nước biển xanh trong vắt đẹp như ngọc bích. Còn biển nơi đây một màu lơ lơ, không có bãi cát, không có cây cối trông thật trơ trụi. Ba người kéo ghế sát mé bờ bao để chờ đợi “giây phút thần tiên” như Uyên nói. Người bồi bàn bưng nước giải khát ra cho ba người. Huy trả tiền luôn cho anh ta. Bãi biển chiều nay khá đông người, ai cũng muốn chụp vài tấm ảnh mặt trời lặn vào đầu năm mới. Uyên ngồi sát vào người yêu. Huy choàng tay qua vai cô, hai người thủ thủ với nhau đủ thứ chuyện. Hồi lâu, Huy mới nhận ra Vy ngồi bất động mắt

nhìn ra biển, dường như tất cả tâm trí của cô đã bay theo những cánh hải âu. Ly đá trên bàn đã tan mất một nửa mà Vy cũng chẳng hề biết. Huy lấy ly đá, đổ hết nước rót nước ngọt vào ly cho cô. Vy khẽ giật mình khi bị Huy khều nhẹ vào tay. Cô quay lại nhìn anh. Huy thấy trong mắt cô có một sự ngỡ ngàng như vừa tỉnh cơn mơ. Vy đưa tay vuốt những sợi tóc dài đang bay rồi cầm lấy ly nước Huy đưa cho. Huy hơi ngạc nhiên, dường như người ngồi trước mặt anh không phải là Vy. Cô gái ngồi trước mặt anh quá ư trầm lặng, một nỗi buồn bất tận nào đang ngự trị trong cô. Con người hoạt bát, láu lỉnh biển đâu mất trong khoảnh khắc này Huy thấy được một cô Vy khác, một cô Vy như từng trải khổ đau, như già trước tuổi vì nỗi buồn sâu kín nào đó. Trong chớp mắt con người đó biến đâu mất. Vy khẽ cười trừ:

- Sao không nói chuyện nữa đi? Quên hết cả trời đất! Hai người cứ nói chuyện đi, kẻ thứ ba này tự tìm nguồn vui cho mình.

Vy bỏ ly nước xuống bàn, đứng dậy đi dọc theo bờ biển. Huy nhìn theo hỏi:

- Cô bé của em sao vậy?

- Tức cảnh sinh tình, nhớ người đi xa – Uyên nép sát vào anh. Huy vòng tay kéo cô vào lòng – Em chỉ biết Vy thương một người bạn cùng học phổ thông, nhưng cậu ta con một gia đình đi biển, ít học hành. Cha mẹ Vy không thích và cho là Vy còn quá nhỏ phải lo học hành trước nên ngăn cấm. Anh chàng kia ôm hận theo người ta đi vượt biên, ba năm rồi không tin tức. Mỗi lần ra đây chơi, Vy lại có những giây phút như vậy. Chắc nơi đây Vy có nhiều kỉ niệm lắm. Anh có tin đó là tình yêu đầu đời của Vy không?

Uyên kể cho Huy nghe từ nhỏ Vy đã phải giúp cha mẹ trong việc kiếm sống. Vy từng mua gánh bán bưng cuốc đất trồn rầy, nuôi heo nuôi gà, cực khổ gì cũng đã trải qua. Một quãng đời tuổi thơ của Vy đã phải mất đi nụ cười và cha mẹ của Vy phải bạc tóc sớm để đánh đổi cuộc sống tạm gọi là đầy đủ bây giờ. Huy ngẫm nghĩ có phải cái bề ngoài của tiếng cười lạc quan, hình dáng trẻ trung kia làm mọi người lầm lẫn Vy là cô gái của sự hồn nhiên. Huy thấy tội nghiệp Vy. Thảo nào cô già dặn và sắc sảo hơn đám bạn cùng lứa.

- Anh nghĩ gì vậy, Huy?
- Anh nghĩ chắc đó chỉ là một sự cảm mến đầu đời khó quên thôi chứ không phải tình yêu như Vy lắm tưởng. – Huy trầm tư.
- Em không biết – Uyên cười dịu dàng – Vy không nói gì ngoài những gì em đã nói cho anh nghe. Trên bàn học ở ký túc xã của Vy có tấm ảnh bán thân chàng trai, bao giờ bên cạnh cũng có một lọ cắm mười hoa hồng quế. Chàng ta khá đẹp trai, đôi mắt sáng như sao đêm ba mươi. Sau bức ảnh có câu thơ do chính tay Vy viết: “Nếu không yêu anh, hoa hồng kia xin trả về cho đất...”. Có lần em hỏi, Vy chỉ cười khi nói bài thơ đó là tâm sự của tác giả Hoài Thu, đọc thấy hay nên chép ra, chứ không có ý gì. Anh thấy có nên tin không?
- Không nên tin. – Huy cười gõ lên mũi người yêu. – Khờ như em dễ bị người ta gạt lừa. Không nói chuyện đó nữa, đầu năm em chúc gì cho em? Uyên đặt hai tay của mình vào tay Huy, thủ thủ:
 - Trước tiên chúc cho hai bác sức khỏe dồi dào, gia đình nhiều may mắn. Chúc anh mau lên chức, mau có nhiều người đẹp theo anh.
 - Thật không?
 - Không thật.

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 2 -

Huy siết chặt người yêu vào lòng. Uyên thật bé bỏng đáng yêu! Huy chợt thấy lo. Những tháng ngày sắp tới Uyên có chịu nổi không kỷ luật của một học viện quân đội vốn là một áp lực rất lớn đối với nữ sinh. Rồi kỳ thi tốt nghiệp để trở thành bác sĩ thật cay nghiệt đối với bất kỳ ai. Rồi những va chạm với cuộc sống ở nơi đô thị đó liệu Uyên có đủ sức vượt qua?

- Huy, anh nhìn kìa!

Huy nhìn theo tay Uyên. Vy đứng trên bờ kè quay mặt ra biển. Gió chiều lồng lộng thổi tung mái tóc dài và rất dày của Vy. Chiếc áo đầm trắng bay ngược ra phía sau như dán chặt vào than hình mảnh mai của cô.

- Vy thật bé nhỏ trước đại dương!

- À, thì ra anh cũng có chút thương cảm đối với bạn của em. – Uyên trêu – Em cứ tưởng anh ghét Vy lắm!

- Anh là người không tình cảm vậy sao?

Bốn bàn tay đan vào nhau. Bốn ánh mắt trao nhau yêu thương nhiều đến không đủ lời để nói. Hai người chỉ biết có nhau. Họ không hay Vy đã trở lại. Vy khoanh tay trước ngực, mỉm cười trêu:

- “Biển rộng sông dài mình có nhau...”. Ê, thế giới này đâu phải của riêng hai người. Bãi biển này đông người lắm mà.

Uyên mắc cỡ rút tay ra. Huy ngược nhìn Vy. Mắt cô không có tia bồn chồn nào. Trong đó chỉ có niềm vui chân thành khi thấy bạn mình hạnh phúc. Huy mỉm cười đáp lại. Lòng anh trào lên niềm cảm mến. Vy nhún vai, bảo:

- Có chụp hình không? Chỉ trễ vài phút nữa là cảnh thần tiên sẽ biến mất đó.

- Mình đi chụp hình mau lên đi anh! – Uyên trầm trồ - Biển đẹp quá!

Mặt trời đỏ rực vừa chạm đường chân trời. Màu đỏ chiếu xuống mặt biển làm biển đổi thành nhiều màu sắc rực rỡ. Từ màu tím menh mang đến màu xanh thẳm, rồi phải công nhận đúng là cảnh thần tiên. Uyên đi trước chọn vị trí để chụp ảnh. Vy thong thả đi theo sau. Vy nhìn theo Uyên với ánh mắt

trìu mển, dường như cô quên luôn Huy đang đi bên cạnh. Huy lên tiếng:

- Vy!

- Dạ? – Vy quay lại nhìn anh dò hỏi.

- Anh muốn nói với em điều này. Lúc đầu anh ghét và khó chịu về em lắm, còn bây giờ thì không.

- Vậy sao? – Vy cười khì – Anh là người thứ một ngàn lẻ một nói với em câu này. Đám bạn em đứa nào cũng nói như vậy với em cả, trừ chị Uyên.

Huy cảm thấy nhẹ cả người. Anh cứ sợ Vy sẽ giận.

- Đối với chuyện ứng xử trong cuộc sống, Uyên còn khờ lắm.

- Không đến nỗi tệ như anh tưởng. Uyên sống nghiêng về tình cảm nhiều hơn lý trí. Cộng với tính đa cảm lãng mạn một chút làm người ta có cảm tưởng cô ấy yếu đuối nhưng thật ra không phải vậy.

Huy không ngờ cô gái đốp chát hời hợt này lại có những nhận xét chín chắn và sâu sắc như vậy. Huy mỉm cười hài lòng. Vy hiểu Uyên không kém gì anh. Uyên kết bạn với Vy, anh thấy yên tâm. Nhìn thái độ gật gù của Huy, Vy phì cười hỏi:

- Muốn nhờ em coi chừng Uyên giùm chứ gì?

Huy cười không nói. Vy thở ra:

- Không biết kiếp trước tôi có mắc nợ hai người này không nữa? Được, em đồng ý với điều kiện...

- Điều kiện gì?

- Phải coi em là bạn của anh.

Huy phì cười. Vy cười theo. Cô thầm nghĩ lúc anh ta cười không đến nỗi ông cụ non lắm. Tiếng Uyên í ới gọi :

- Hai người lại nhanh đi !

Ba người đứng trên bờ đá. Huy choàng tay ôm vai Uyên. Uyên nắm tay anh. Vy đứng phía sau hai người rất tự nhiên đặt tay lên vai Huy. Sau lưng họ, mặt trời đỏ ối rực lên những tia sáng rực rỡ nhất trước khi lặn xuống biển. Người thợ chụp hình bấm máy.

Một tiếng nữa xe về Phan Thiết mới khởi hành mà mẹ Uyên đã hối thúc đưa Huy ra bến xe. Uyên đồng ý. Thà ngồi quán nước chờ xe còn hơn ở

nhà bị mẹ nhắc nhở mãi, nói chuyện không yên. Uyên và Vy ra bến xe. Ba mẹ Uyên nhắc đi nhắc lại: nếu có dịp anh phải xuống thăm gia đình. Ra bến xe, Vy không tắt máy xe, cô chỉ vào quán nước, cười bảo:

- Hai người ngồi đó đi ! Em có chuyện đi chút xíu, rồi trở lại.

Uyên chưa kịp hỏi Vy đã phóng xe đi mất. Mười lăm phút nữa xe khởi hành, Vy mới quay lại. Vừa thấy cô, Uyên chạy ra đón, hỏi :

- Em đi đâu vậy ?

Vy không xuống xe, mở tay Uyên ra đặt vào đó một nắm tiền, thản nhiên :

- Huy xài hết tiền rồi. Xe gần chạy thì chị đưa cho Huy. Lúc đó Huy có từ chối cũng không được. Tốt nhất là đừng nói em đưa.

- Sao em biết Huy hết tiền ?

- Để ý thì biết. Rộng rãi thì tốt nhưng xài bạt mạng quá thì không ổn.

- Sao chị không biết ? – Uyên ngây thơ hỏi.

- Đó là bệnh sĩ của các gã đàn ông, không lẽ anh Huy nói với chị là anh hết tiền sao ? Khờ quá đi!

- Nhưng chị sợ Huy tự ái.

- Xe chạy rồi có muốn trả lại cũng không được. Biết đâu Huy lại cảm động vì chị biết lo cho anh.

- Để chị thử.

- Thử gì ? Còn dịp cho chị thử nữa sao ? – Vy cười khì. Em về đây ! Chào Huy giùm em.

- Em không tiền Huy sao?

- Em ở lại chỉ sợ làm hai người mất tự nhiên. Vả lại em không quen tiền đưa bồ người khác.

Vy quay xe đi được vài mét thì nghe tiếng Huy kêu lớn tên cô. Vy đành dừng lại đợi anh. Huy đứng trước đầu xe. Vy vẫn để xe nổ máy. Ánh đèn xe rọi sang gương mặt Huy. Huy cười, đưa tay cho Vy bắt:

- Tạm biệt! Chúc em năm mới vui vẻ!

- Tạm biệt! Lên đường may mắn!

Hơi ấm từ tay Huy lan tỏa sang Vy. Cô thấy ánh mắt anh thật trù mến. Vy chợt thấy mình bối rối. Cô rút tay ra tránh ánh mắt anh. Vy rồ ga:

- Cho em gửi lời thăm gia đình! Tạm biệt!

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 3 -

Năm thứ hai,

Học kỳ II

Sáng nay, chủ nhật sân ký túc xá vắng tênh. Vy ngồi bó gối trên giường. Hà Nội lạnh kinh khủng! Trở ra trường cả tuần rồi mà Vy vẫn không sao quen được với cái lạnh. Đêm nào cô cũng mất ngủ. Cô phải rủ thêm Thúy lên ngủ chung, chật một chút nhưng ấm hơn. Thúy là người Sài Gòn, học sau Vy một khóa. Giường Thúy ở ngay dưới giường Vy. Thúy cũng chịu lạnh dở như Vy, nên được ngủ chung với Vy cô thích lắm.

Vy quấn chặt cái chăn bông thêm chút nữa. Sáng nay người cậu của Thúy đã lên đón cô bé về nhà chơi chứ nếu không Vy đã có người nằm chung đỡ lạnh hơn. Nghĩ đến Thúy, Vy lại cười một mình. Cô bé thật dễ thương, từ nhỏ đến giờ chỉ biết đi học và nằm trong lòng mẹ. Vì mê bài hát “Hà Nội mùa thu” mà cô thi vào Trường đại học Văn hóa để được ra Hà Nội cho biết. Đi vắng thì thôi, về tới phòng Thúy lại bám lấy Vy, thủ thủ từ chuyện đêm qua mơ thấy được về nhà gặp cha mẹ, việc bài học trên lớp...đủ thứ chuyện trên đời. Những lúc Vy ngồi học bài, Thúy lén bò lên ngồi phía sau lưng Vy, chờ Vy học xong để trò chuyện hoặc rủ Vy đi qua cửa hàng Giảng Võ mua mấy thứ linh tinh. Những lúc nhớ nhà Thúy thút thít ngồi khóc, Vy lại phải dỗ dành. Cha mẹ Thúy chỉ có một mình cô nên hết mực cưng chiều. Vì vậy khi sống xa cha mẹ, Thúy ngơ ngác như chú nai con lạc đàn. Cô ngờ ngàng và nhút nhát khi tiếp xúc với môi trường mới. Vy thấy tội nghiệp nên hết lòng chăm lo cho Thúy. Lâu dần hai người giống như hai chị em hơn bạn bè.

Ngồi chán, Vy mở cát-sét nghe nhạc. Nghe nhạc mãi cũng chán, Vy lấy giấy định viết thư. Cầm viết lên rồi cô lại đặt xuống. Viết gì đây? Cô mới viết thư về nhà hôm qua. Viết cho đám bạn? Mới gặp nhau tuần rồi. Chán quá! Học vậy. Mở sách ra đọc được vài câu Vy đã thấy chán. Chủ nhật học sao

vô? Vừa lúc đó nghe có tiếng gõ cửa, Vy trèo xuống mở. Cô ngạc nhiên khi thấy Dũng và Lâm đứng trước cửa phòng:

- Ủa, đi đâu vậy?

- Đến đây thì biết rồi còn hỏi – Dũng xuýt xoa – Lạnh ghê! Bộ không tính mời khách vô phòng sao mà đứng chặn cửa hoài vậy?

- Vô đi – Vy cười khi tránh đường.

Chờ cho hai người ngồi xuống ghế xong, Vy hỏi:

- Lạnh như vậy đi đâu?

- Thăm em không được sao? – Lâm cười hỏi.

- Thăm em? Tốt vậy sao? – Vy rót hai cốc trà nóng mời bạn – Mục đích gì nói đi!

- Lâm rủ anh xuống Hà Đông thăm Uyên, nên tiện đường ghé rủ em đi chơi luôn.

- À, thì ra vậy. Muốn mượn em làm người dẫn đường hả?

- Lâm nó biết đường đến đó còn trước em nữa – Dũng cười lắc đầu – Sợ em buồn, rủ em đi chơi thôi.

Vy hơi ngạc nhiên vì cô chưa nghe Uyên nói Lâm đã từng xuống thăm Uyên. Thấy Vy cứ tần ngần, Lâm hỏi:

- Có đi không? Lúc đi anh chở em, lúc về Dũng chở.

- Cũng được – Vy gật đầu đồng ý.

Dù sao ở nhà cũng không học được, đi gặp Uyên chơi một chút, từ lúc ra tới giờ cô chưa gặp Uyên. Vy trang điểm nhanh. Cô khoác chiếc áo jeans, quần khắn len, lấy đôi găng tay rồi cùng hai bạn ra khỏi phòng. Năm phút sau, ba người lên đường đi Hà Đông. Ngồi sau Lâm, Vy mãi nghĩ về việc Uyên không nói cho cô biết là Uyên và Lâm đã quen nhau từ trước. Vy thường ít tò mò chuyện người khác nhưng điều này làm cho cô thắc mắc. Lâm quay lại hỏi cô:

- Bữa anh Huy về Phan Thiết có trách mọi người không ra tiễn không?

- Không có, mới quen biết nhau mà trách gì.

- Nghe nói hồi còn học ở trường, anh Huy học giỏi lắm. Bây giờ chắc anh là bác sĩ có tiếng lắm.

- Nghe Uyên nói, anh Huy đang phụ trách khoa ngoại của trạm xá quân

khu. Em cũng không quan tâm lắm chuyện đó.

- Chơi thân với nhau vậy Uyên có hay kể về anh Huy cho em không?
- Cũng một ít – Vy tư lự - Con gái mà, nhiều chuyện lắm, nhiều lúc cũng không nhớ Uyên đã nói gì với em nữa.
- Vậy mà mấy lần anh xuống chơi Uyên ít nói chuyện lắm.
- Nói nhiều với anh để anh nắm được cán à? Em còn sợ anh nữa huống chi là Uyên.
- Anh đang sợ lắm sao?
- Phải. Nhất là cái tính bay bướm của anh. Bao giờ anh mới tìm bến đỗ đây, hả ông anh?
- Còn em thì bao giờ? – Lâm cười hỏi lại.
- Chưa gặp đối tượng, chưa gặp lúc, chưa gặp thời và chưa gặp nửa còn lại – Vy nhăn mặt. Hỏi hoài.

Hỏi thì hỏi đùa vậy chứ Lâm biết quá rõ Vy. Tuy cách biệt nhau hơn bảy tuổi nhưng từ khi Vy còn là cô hàng xóm bé tí, anh và cô đã trở thành bạn thân. Chuyện buồn, chuyện vui, chuyện học hành cho đến chuyện thầm kín của một thiếu nữ, chuyện mối tình đầu tan vỡ, Vy đều có thể kể cho anh nghe. Lâm trở thành một phần trong cuộc sống của Vy lúc nào không biết. Rồi anh lại tìm đến cô bạn nhỏ để chia sẻ những dự định tương lai, chuyện yêu đương của mình. Có một thứ tình cảm ràng buộc anh với Vy thân quen đến tự nhiên như ruột thịt. Hai người lại có đám bạn chung là “lũ chim chóc”, rồi lại cùng nhau vác va-li đi xa tới hai ngàn cây số để học đại học.

Lâm giả bộ thành thật:

- Anh cũng vậy, chỉ khác là đối tượng thì nhiều nhưng chưa tìm được người vừa ý.
- Kinh khủng thật! – Vy bĩu môi – Không hiểu sao mấy cô đó không xúm lại ăn thịt anh cho rồi.
- Mấy cô bồ của anh đâu có ai dữ như em vậy.
- Vậy sao? Biết hung dữ sao còn chơi?
- Lâu lâu chọc em chửi cũng đỡ buồn mà - Lâm cười – Em thấy Uyên thế nào?
- Xinh xắn, dễ thương, đầy nữ tính. – Vy chột xẵng giọng – Ê, làm gì này

giờ anh điều tra dữ vậy? Muốn gì đây?

- Đâu có muốn gì? Bạn bè quan tâm nhau không được sao? – Lâm phân bua.

- Được, nhưng đừng vượt quá giới hạn cho phép. Anh mà làm gì có lỗi với chị Uyên thì biết tay em!

- Sợ em rồi, chẳng lửa! – Lâm phì cười.

Con đường đi Hà Đông hôm nay ít bụi, cũng ít xe cộ hẳn đi. Trời xuống bảy độ, thà ở trong nhà uống trà còn hơn là đi chơi, dù có vui mấy đi nữa. Vy rùng mình mỗi khi có cơn gió thổi qua. Cô khép áo chặt hơn, nhưng vẫn thấy lạnh. Lâm lấy khăn quàng cổ đưa cho cô:

- Quấn thêm đi, vòng kín hai tai sẽ thấy bớt lạnh.

- Còn anh? – Vy ngần ngừ.

- Áo anh có cái nón nè. Em kéo giùm anh dây khóa lên tới cổ là được.

Vy làm theo. Trong anh lừng lững như chú gấu bắc cực, Vy phì cười:

- Trông như gấu mẹ vĩ đại.

- Gấu cha chứ - Lâm cười theo – Con gấu này đang đói bụng chờ ăn thịt người đây.

- Ghé quán Nam Hải ăn phở đỡ đi!

Dùng đạp xe bên cạnh theo góp ý. Lâm lắc đầu:

- Thôi, để xuống rủ Uyên cùng đi ăn luôn.

Hai người trò chuyện đến tận cổng trường của Uyên. Lâm kêu Vy và Dũng trình giấy tờ cho cảnh vệ gác cổng, vào tìm Uyên trước còn mình thì đạp xe xuống chợ Hà Đông. Vy và Dũng cũng không thèm hỏi lý do vì thừa biết Lâm làm việc gì cũng có mục đích. Lên đến phòng, Vy tròn mắt ngạc nhiên khi thấy Uyên đã trang điểm và thay quần áo đợi sẵn. Vừa thấy Vy, Uyên đã kêu lên:

- Trời ơi! Bộ em muốn bị sưng phổi sao mà ăn mặc kiểu này? Không biết lạnh hả?

- Anh Lâm có đưa thêm khăn cho em nè. Cũng không lạnh lắm! – Vy nheo mắt cười – Ê, sao chị biế tụi này xuống mà đợi sẵn vậy?

- Hôm thứ năm, Lâm có xuống chơi và hẹn hôm nay rủ em cùng xuống – Uyên nắm cho Vy một cái áo len dày xụ - Mặc vô! Áo jeans thì đẹp nhưng

không đủ ấm.

- Trời đất, dày quá vậy! – Vy lắc đầu lia lịa – Em không quen mặc áo len. Chị cất đi! Em không có ý định chết ngộp trong đồng áo này đâu.

- Còn đây nữa. – Uyên chẳng những không dẹp áo mà còn lấy ra một đôi tất dệt kim màu trắng. – Mang vào!

Vy thè lưỡi phản đối.

- Anh thấy em nên nghe lời bác sĩ đi. – Dũng cười trêu. – Để rồi có bệnh bị đổ thừa cho coi. Bác sĩ này có một ống chích bự lắm đó.

- Mặc thì mặc, có gì đâu mà hù dọa người ta.

Vy ỉu xiu mặc áo, mang tất vào. Cô đem thắt mắc trong lòng hỏi ngay:

- Bộ anh Lâm xuống đây chơi thường lắm hả? Sao em không nghe chị kể vậy?

- Hai lần. Một lần không gặp chị còn một lần gặp chị thì khoanh tay: “Thưa chị, phải đây là phòng chị Uyên, người Kiên Giang không?” – Uyên nhái lại điệu bộ khoanh tay, cúi đầu: - “Chị đây, có gì không chừng?”

- Thượng Đế ơi! Lúc đó có mặt chắc em cười sập ký túc xá này quá – Vy cười rữ.

Lâm vừa bước vào phòng nghe câu nói của Vy liền chép miệng:

- Ghê thật! Tiếng cười của em chắc có sức công phá hơn bom B52. Khu này bị trúng bom mấy lần vào năm 72 mà có sao đâu.

- Nhưng nó lại sắp nổ tung vì trái bom nổ chậm của anh kia. – Vy đốp lại.

- Thôi, cho xin đi, hai vị! – Uyên vội can. – Anh em gì mà hờ Chat móc ngéo Náu..

Lâm không cãi với Vy nữa. Anh lấy trong túi ni-lông mới mua về một bó cúc vàng rực đưa về phía Uyên, cười thật tươi:

- Chào chị bạn chủ nhà!

- Chào anh bạn khách quen! – Uyên cười đáp lại.

- Giống Romeo tặng hoa cho Juliet quá. Hai người định diễn vở kịch thời trung cổ hả? Giống lắm! – Vy nhún vai.

- Không liên quan tới em. – Lâm lừ mắt. – Coi chừng không có phần đó.

- Em không thèm đâu. – Vy trề môi. – Để dành mà mua chuộc Juliet của anh đi.

- Cái gì Juliet của anh? Uyên có người yêu rồi mà. – Lâm phản bác.
- Biết vậy thì tốt. – Vy phẩy tay. – Không nói với anh nữa, em qua nói chuyện với Dũng còn sướng hơn.

Lâm đặt túi xuống bàn, lấy ra mấy trái táo và cam. Uyên lấy dao đưa Lâm gọt táo, còn mình thì lấy lọ để cắm hoa. Bàn bên kia Vy và Dũng chụm vào xem quyển sách gì đó, hai người bàn tán sôi nổi quên cả những người xung quanh. Uyên tỉ mỉ cắm từng bông hoa vào lọ. Không hiểu sao Lâm lại biết cô thích hoa cúc vàng. Trời lạnh như vậy cúc hiếm lắm, anh Cheng này lại tìm đâu được bó hoa đẹp vậy. Có những người bạn như vậyy thật là thú vị, Uyên tủm tỉm cười một mình. Cô không biết này giờ Lâm lén quan sát cô. Uyên giật mình khi Lâm hỏi:

- Uyên cười gì đó?
- Uyên có cười gì đâu. – Uyên bối rối.
- Hoa xấu quá hả?
- Không, hoa đẹp lắm. – Uyên nói trở đi.

Bốn người cùng nhau ăn táo. Vy và Lâm vừa ăn vừa trêu chọc xiên xỏ nhau khiến cho Uyên và Dũng không nhìn được. Họ cười đùa ầm ĩ một lúc, Uyên đề nghị cùng đi ra Hồ Tây chơi, sẵn đường ghé chợ Thanh Xuân mua cho Vy mấy cái áo lạnh.

- Ê, bộ bữa nay lạnh quá mấy người hết chuyện làm rồi hả? – Vy kêu lên. – Ra đó cho chết cóng hả?
- Người ngồi đâu có sao chỉ tội cho người chờ tío. – Dũng than thở.
- Thôi, lâu lâu mới có dịp đi chơi Cheng mà, chịu khó đi!

Nghe Lâm nói ngọt, Vy quay lại trợn trừng nhìn anh đe nẹt:

- Bữa nay anh trúng món gì mà nịnh đầm dữ vậy? Muốn gì đây?
- Muốn đi chơi thôi! – Lâm nhún vai.
- Đi đi, Vy!

Thấy Uyên nài nỉ. Vy thở ra đồng ý. Chỉ cần Uyên xuống nước nhỏ là cái gì Vy cũng gật.

Bốn người lại đi ngược ra Bờ Hồ. Dũng chờ Vy, Lâm chờ Uyên. Lúc thì họ đi song song, lúc thì xe trước xe sau. Suốt mười mấy cây số có bao nhiêu thứ chuyện để nói. Thỉnh thoảng Vy lại thấy Uyên che miệng cười khúc

khích, không biết Lâm nói gì với cô. Hai người hợp ý nhau lắm thì phải. Anh chàng nhà báo này vốn có năng khiếu gởi chuyện người khác mà. Vy chợt nghĩ bâng quơ không biết Lâm đang tính chuyện gì đây.

Họ ghé chợ Thanh Xuân mua cho Vy hai cái áo khoác. Mất mấy tiếng đồng hồ Uyên mới chọn được hai cái vừa ý. Vy đi thơ thẩn xem hết cái này đến cái kia trong khi chờ Uyên chọn áo. Cô biết trong lĩnh vực này không nên tranh luận với Uyên. Cô và Uyên trái hẳn nhau sở thích về màu sắc và kiểu dáng quần áo. Cô thích màu nhã, kiểu dáng khỏe còn Uyên thì thích màu tươi, kiểu dáng mềm mại sang trọng. Cuối cùng thì Uyên cũng chọn được một chiếc bu-dông màu hồng và một chiếc áo dạ, lưng áo trắng ngà. Lâm luôn ở cạnh giúp Uyên chọn áo. Dũng mua một tờ báo ngồi dựa trên xe đọc. Dũng vốn không ưa các trò mua sắm của giới nữ, nhất là cảnh phải chờ những người kén chọn như Uyên. Thấy người bán hàng bỏ hai chiếc áo vào túi nilông, Dũng thở phào nhẹ nhõm. Dũng gọi Vy:

- Xong rồi, trả tiền đi! Anh sắp chết vì đói vì lạnh đây nè.

Biết Dũng bức mình, Vy cười vuốt giận:

- Chọn thì lâu chứ trả tiền thì hai phút, chịu khó đi!

Bước đến chỗ bán hàng, thấy Lâm đang đếm tiền trả, Vy hất mặt hỏi:

- Làm gì vậy?

- Trả tiền! – Lâm đưa tiền cho người bán hàng, cười với Vy. – Không thấy sao còn hỏi?

Vy chẳng nói chẳng rằng lấy cái túi nilông trên tay Uyên đặt vào tay Lâm, rồi quay lưng bỏ đi. Uyên ngạc nhiên nhìn theo. Lâm không thể hiểu chuyện gì vội chạy theo nắm tay cô kéo lại. Vy rút tay ra trừng mắt với anh:

- Ban ngày ban mặt nắm tay con gái người ta! Mặc cỡ không?

- Chuyện gì từ từ nói! – Lâm nhăn mặt. – Tự nhiên em nổi giận ngang xương vậy?

- Hai người tự chọn áo, hai người tự trả tiền, vậy thì hai người mặc giùm luôn đi.

Uyên ngượng ngùng không biết Vy nói vậy với ý gì. Lâm chợt hiểu, cười khi:

- Vậy cũng giận. Trả tiền lại cho anh! Thấy em mãi xem. Trước sau gì thì

anh cũng đòi lại mà.

- Hừ, đáng ghét thật! – Vy dấm dăng. – Tiền nè, trả áo đây!

Lâm làm theo. Biết lúc giận dữ Vy cư xử rất trẻ con, Lâm cố nhịn không lên tiếng suốt dọc đường. Đến hồ Tây, Vy vẫn nín thinh không nói tiếng nào. Ngồi sau xe Lâm, thỉnh thoảng Uyên lén quay lại nhìn Vy. Từ trước tới giờ cô chưa thấy Vy giận như vậy. Đến lúc bốn người ngồi vào bàn gọi bánh tôm rồi mà Vy vẫn lăm lì không nói. Lâm chịu hết nổi phát cười lên sằng sặc. Vy nổi đóa:

- Cười cái đầu anh! Liệng anh xuống hồ bây giờ.

- Thôi được, đừng liệng! Để anh tự nhảy xuống! – Lâm cười rũ ra. – Nhưng mà trước khi nhảy, anh yêu cầu em cười lên đi. Vai nữ tặc không hợp với em đâu.

- Nữ tặc cái con khỉ!

Vy phì cười. Uyên thở phào nhẹ nhõm. Dững nhắc nhó:

- Mấy người còn cười nổi sao, tôi đói muốn chết rồi nè!

Bốn người gọi bánh tôm cùng ăn. Ăn xong, họ lại rong chơi hết đường này đến phố khác. Đến lúc Vy thấy mình lạnh đến nổi hai hàm răng va vào nhau thì đã chín giờ đêm. Trên đường hy hữu lắm mới có một người qua lại. Vy đòi về. Lâm tình nguyện đưa Uyên về Hà Đông, còn Dững thì đưa Vy về trường. Đoạn đường về trường Vy ngắn hơn nên Dững đồng ý ngay. Trước khi về Uyên còn hẹn tuần sau bốn người cùng đi chùa Hương, Uyên đã đặt sẵn vé rồi. Vy chỉ biết đồng ý với chuyện đã rồi. Vy cũng không muốn tranh luận gì nữa. Quá mệt, chỉ muốn ngủ, cô chắc đêm nay sẽ ngủ ngon lắm.

Thời gian trôi qua thật mau, mới đó đã nửa học kỳ hai rồi. Mùa hè Hà Nội đang đến gần. Vy có tí quen không giống ai, lúc nào học thì lao vào học như điên lúc nào chơi thì không ai biết bao giờ cô trở về. Hầu như không có chủ nhật nào cô ở lại phòng cả. Đám bạn cùng phòng cũng đã quen nên không mấy khi thắc mắc Vy đi đâu. Thúy thường căn nhắc Vy đi hoài bỏ cô buồn muốn chết. Thỉnh thoảng đi chơi Vy lại dẫn Thúy theo, thường là đến trường đại học An ninh để thăm bọn Vũ, Ngọc, Tuấn.

Đêm nay Vy ngồi học xong thấy buồn liền giở những bức thư Uyên gởi cho cô đọc lại. Tuy gặp nhau hằng tuần nhưng hai người vẫn gởi thư cho nhau.

Dường nhu một tuần gặp một ngày không đủ để cô và Uyên nói hết chuyện. Cả phòng đã ngủ hết. Thúy cũng đã nằm co bên Vy ngủ ngon lành. Trời khuya thật êm vắng. Vy tỉ mỉ xem kỹ từng bức thư. Đường như lá thư nào Uyên cũng nhắc đến Lâm. Không biết tự bao giờ Lâm đã len vào ý nghĩ của Uyên. Vy chợt nhận ra mối quan hệ giữa Uyên và Lâm không còn là bạn bè bình thường nữa. Thảo nào lúc này Lâm tỏ rõ thái độ sẵn đón Uyên. Vy không quan tâm lắm vì nghĩ Uyên và Huy yêu nhau lâu như vậy, dù Lâm có cố tình đeo đuổi cũng không thay đổi được Uyên.. Đọc xong những lá thư của Uyên, Vy cảm thấy lòng tin của mình bị lung lay. Không được. Sáng mai Uyên lên sẽ nói rõ cho Uyên biết rằng Lâm là con cáo già trong việc săn đuổi tình yêu ở những con thỏ trắng như Uyên.

Như thường lệ, sáng chủ nhật này đến phiên Uyên lên trường Vy chơi cả ngày. Uyên đang thực tập rất căng thẳng nên Vy luôn tìm cách tạo ra một ngày chủ nhật vui vẻ cho Uyên. Đến tối, cô rủ Uyên đi sàn nhảy Giảng Võ, nhảy nhót đến tận khuya. Vy bảo Thúy trở về giường mình, nhường lại chỗ cho Uyên ngủ với mình. Thúy cần nhắc:

- Mỗi lần chị Uyên đến là em mất chỗ để ôm liền.
- Hai tuần chị mới được một lần mà em còn ghen sao bé? – Uyên cười trêu cô bé.
- Ai biểu chị giành Vy của em. – Thúy phụng phịu.
- Mai chị trả liền. Ngủ đi! – Uyên quay sang cười với Vy. – Em có một đứa em trung thành dễ sợ.
- Khờ khạo như con nít vậy ! Không biết bao giờ nó mới trở thành người lớn đây ?

Cả phòng đã tắt đèn đi ngủ. Vy cứ tư lự nhìn ngọn đèn ngủ. Uyên dò hỏi :

- Chuyện gì vậy Vy ? Giận ai phải không ? Sao em không vui?
- Em không biết bắt đầu từ đâu nữa ! – Vy thở ra.

Uyên cảm nhận được điều Vy sắp nói liên quan đến cô. Vy rất nhạy cảm nhanh mồm nhanh miệng, nghĩ gì nói nấy. Một việc mà Vy không biết bắt đầu từ đâu để nói chắc là một vấn đề rất tế nhị. Uyên không đùa nữa :

- Đối với chị, không cần rào đón. Em nói đi!
- Chuyện giữa chị và Lâm.

Uyên hơi giật mình. Mấy tháng qua, Uyên nhận ra mình bắt đầu thích Lâm. Lâm rất hiểu Uyên, luôn biết chọn đúng lúc chiều theo những ý thích dù là rất đong đánh, kiêu kỳ của cô. Điều đó làm Uyên hài lòng. Cô vốn thích được chiều chuộng, thích người khác quan tâm đến mình. Từ con người Lâm toát ra sức hút kỳ lạ, Uyên càng tránh nó càng hút chặt lấy cô. Chưa có ai gọi được ở cô những cảm giác bay bổng tuyệt vời như Lâm. Cô biết tận hưởng bay bướm thích gái đẹp của Lâm. Nhưng những bó hoa tươi thắm, những lá thư hoa mỹ, những chuyến đi chơi, những lời trêu đùa khôi hài của Lâm đã khiến cho Uyên quên hết mọi thứ. Nhiều lúc cô tự nghĩ không biết tình cảm Lâm dành cho cô là thật hay giả nữa. Lâm vẫn giữ một khoảng cách với cô. Uyên cố giấu mọi người cảm xúc của cô đối với Lâm, nhất là Vy. Cô không ngờ Vy đã nhận biết được. Uyên bối rối:

- Chị với Lâm chỉ là bạn bè.

- Thật sao ? – Vy nghiêm mặt. – Chị thừa biết em rất ghét ai dối gạt em, coi em là con ngốc.

Uyên nhìn xuống bàn tay của mình, tránh đối mặt với Vy. Vy không tha cho cô :

- Nhìn em đi! Nói cho em biết chuyện đó bắt đầu từ bao giờ?

Uyên ngẩng lên nhìn Vy. Đôi mày thẳng của Vy hơi nhíu lại, có sự phán xét trong mắt Vy. Uyên cảm thấy hơi tủi than. Cô có làm gì đâu mà Vy xem cô như tội phạm. Nước mắt Uyên ứa ra. Vy thấy bạn khóc liền dịu giọng:

- Em không cố ý làm chị buồn! Em chỉ lo cho chị mà thôi.

- Chị biết. – Nước mắt rơi xuống môi Uyên. – Từ chuyến đi chùa Hương vừa rồi.

Vy choàng tay kéo bạn vào lòng:

- Nghe em nói đi Uyên! Môi trường của chị sống quá trong sang, kỷ luật của Học viện đầy nguyên tắc đã tạo ra cho chị một cái nhìn mọi chuyện đều đơn giản. Ngay lúc đầu em đã biết Lâm có ý muốn theo đuổi chị nhưng em không để ý vì chuyện đó rất bình thường với anh ấy. Làm bạn với anh Lâm lâu nên em biết rõ của gái là một trò đùa tình ái làm giàu thêm vốn sống của anh mà thôi. Em biết rất nhiều nạn nhân của trò đùa đó. Nhưng đó là chuyện thiên hạ em không quan tâm.

Thấy Uyên chẳng có vẻ gì tin mình, Vy cau mày nói tiếp:

– Em không có thói quen nói xấu bạn mình đâu. Đó là sự thật! Lâm chọn chị vì chị là một mẫu người khác với những bạn gái của Lâm. Chị là một miền đất lạ hấp dẫn đối với Lâm nên anh ấy quyết tâm tìm hiểu và chiếm đoạt. Chị quá hồn nhiên làm sao mà biết được hết những mảnh khoe của con người từng trải như Lâm.

Uyên ngược nhìn Vy dò xét, dường như Vy chỉ ghét Lâm nên nói vậy. Hiểu được cái nhìn của Uyên, Vy thất vọng chán nản:

- Chị không tin chứ gì? Không sao, sau này chị sẽ biết. Bây giờ tình cảm chị dành cho anh Huy ra sao?

- Chị vẫn tôn thờ Huy, tình yêu đó không có gì thay đổi được. – Uyên khẳng định.

- Tốt! Vậy tóm lại như vậy, chị không phải là bến đỗ của Lâm. Chị nên giữ gìn tình yêu của chị và anh Huy. Yêu nhau thắm thiết sáu năm như vậy không phải ai cũng có được. Đừng để mất rồi ân hận cả đời. Nhưng gì em muốn nói đã nói rồi. Nghe hay không là quyền của chị. Xong, em đi dâng mừng đây.

Vy buông Uyên ra đứng dậy móc bốn góc mừng lên cọc. Uyên ngồi tần ngần mãi đến lúc Vy kéo cô nằm xuống:

- Ngủ đi, sáng mai còn về trường sớm!

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 4 -

Uyên nằm xuống. Vy tắt đèn rồi nằm yên. Uyên không dám ôm lấy Vy vì cô biết lúc ngủ Vy không thích ai đụng đến mình. Uyên cố nhắm mắt nhưng không sao ngủ được. Những lời nói của Vy cứ vang lên bên tai cô. Rồi cô nghĩ đến Lâm. Uyên vội xua hình ảnh Lâm ra khỏi ý nghĩ của mình. Uyên nghĩ về Huy, nhớ lại những kỉ niệm ngày xưa lúc hai người ở bên nhau. Cô lẩm bẩm những câu thơ Huy viết tặng riêng cho cô. Huy làm thơ thật hay. Khác hẳn tính trầm lặng của anh, Uyên cảm nhận tình yêu của anh dành cho cô. Huy! Huy của cô. Cô không thể để mất Huy được. Uyên xoay sang nhìn trong ánh sáng mờ mờ xem Vy ngủ chưa. Vy vẫn chưa ngủ.

- Vy! – Uyên thì thầm. – Chị cũng cảm thấy những điều em nói về Lâm là có thật. Nhưng không hiểu sao mỗi khi gặp anh ta là chị quên hết mọi thứ. Chị muốn tránh Lâm. Chị sợ lâu ngày mọi người hiểu lầm, đồn đến tai Huy không hay cho lắm.

- Vậy sao?

- Thôi mà! – Uyên nài nỉ. – Đừng quạo nữa, chỉ cách cho chị đi!

Chỉ cần Uyên ngọt ngào một chút là Vy mềm long ngay. Vy quay sang ôm bạn. Uyên thấy Vy cười:

- Tốt nhất chị nên xác định rõ giới hạn tình bạn giữa chị và Lâm. Càng ít tiếp xúc với Lâm càng tốt. Ít thư từ, ít đi chơi, đại khái là những gì có liên quan tới Lâm thì chị chú ý càng ít càng tốt. Được chưa? – Uyên gật gù. Vy bảo: - Vậy ngủ đi! Chúc chị mơ thấy anh Huy!

- Còn em? – Uyên cười khúc khích. – Mơ đến một con tàu lênh đênh đang trở về bến.

- Đừng có đụng vào nỗi đau của người khác!

- Thôi chị không nói nữa. Ngủ đi! Một, hai, ba, nhắm mắt!

Hè đến. Uyên có tên trong danh sách trực ban phải ở lại Học viện không được nghỉ hè. Cô buồn bực khóc hết một buổi, rồi xếp mấy bộ quần áo đi

lên trường Vy. Bộ dạng buồn thảm của Uyên làm Vy phải náo lòng. Vy phải an ủi bằng cách đăng ký hai vé đi Sầm Sơn nghỉ mát một tuần. Vy lại đưa Uyên trở về trường sửa soạn hành lý. Ngồi cả tối Uyên mới chọn xong mấy bộ quần áo vừa ý để mang theo. Vy thì chán muốn chết, nhưng thấy bạn vui mừng hơn hờ cũng phải gượng cười theo.

Chiều hôm sau họ đã đến nhà nghỉ ở bãi tắm Sầm Sơn. Uyên lập tức thay bộ váy trắng với những viền đăng-ten để ra biển chụp hình. Vy chiều bạn, thay bộ đồ đi đường bằng chiếc váy nhung đen ôm sát vào chiếc áo không tay màu xanh biển có bầu trắng. Thủy triều rút tận ngoài xa, bãi cát dài mênh mông. Hai đứa dắt tay nhau lang thang khắp bãi. Mùa hè Sầm Sơn rất đông du khách, nhưng bây giờ chưa đến giờ tắm nên cũng ít người xuống bãi. Chụp được vài tấm ảnh, Uyên rủ Vy trèo lên đền Độc Cước thắp nhang lễ phật. Vy vốn không thích những trò cúng bái, nhưng đền Độc Cước là một ngôi đền cổ, đó cũng là môn học, được dịp sờ mó Vy thích lắm. Xem xong, cô trèo lên một mòm đá nhìn ra biển.

Đền Độc Cước nằm trên khúc cuối của núi Cô Tiên. Khúc cuối này đâm thẳng ra biển, tạo ra một phong cảnh kỳ thú. Từ mòm đá này, Vy có thể nhìn biển khơi ngút ngàn xanh được điểm xuyết bằng vài chấm đen của những con thuyền đánh cá. Biển nơi đây không có mặt trời lặn, không có hòn Rùa quay đầu vào đất liền. Tiếng sóng biển, hơi mặn gió biển lồng lộng làm Vy nhớ nhà. Cha mẹ giờ đang làm gì? Hai em My và Mỹ thi cử ra sao, đã nghỉ hè chưa? Vy nhớ mien man bao nhiêu chuyện quê nhà, cuối cùng lại nhớ hình ảnh người bạn trai đã ra đi mãi không về. Cô nhăm tính hơn ba năm rồi. Ba năm không tin tức. Ba năm không hy vọng một lần gặp lại. Chắc suốt đời cũng sẽ không gặp lại! Tại sao anh lại phải ra đi? Anh trốn chạy những khó khăn phải đối mặt? Hay vì anh không thể chấp nhận được sự phũ phàng do định kiến xã hội đặt ra? Vy không biết mình nên trách ai. Trách anh hèn yếu? Trách mình không đủ sức giữ được anh? Trách cha mẹ cô định kiến hẹp hòi trong chuyện tình cảm của con cái? Không ai có lỗi hết. Ai cũng có lý do để bào chữa cho những hành động của mình. Vy chỉ cười chấp nhận chuyện đã rồi. Đối với Vy, anh ra đi như những chuyến đi biển bình thường của anh, không một lời từ giã, không một câu

hẹn ngày về. Thời gian thật là màu nhiệm, bóng hình anh bây giờ dần mờ nhạt trong Vy. Có những đêm cố hình dung ra nét mặt của anh, ánh mắt, nụ cười của anh nhưng cô không sao nhớ nổi. Nhiều lần Vy tự hỏi tình cô đối với anh phải chăng là tình yêu thật sự. Bây giờ cô chỉ biết một điều là lòng mình có một nỗi buồn nhớ không nguôi.

Uyên trèo lên đến chân mỏm đá, thấy Vy khoanh tay đứng nhìn biển. Mái tóc dài của Vy tung bay trong gió. Trang phục trên người Vy dán chặt cơ thể. Vy giống như một pho tượng hơn là người thật. Vy quay lại cười hỏi:

- Chị cầu nguyện điều gì? Vị thần ở đây linh lắm đó.
- Bí mật không thể nói được. Vy nè, - Uyên kéo Vy ngồi xuống, đưa tay vuốt lại tóc cho bạn. – Em đang nhớ “người ta” phải không?
- Không phải là “người ta” mà là kỷ niệm.
- Hẳn tên gì vậy ? – Uyên tò mò.
- Ừa, em đã kể chị nghe rồi mà.
- Nhưng chưa nói tên.
- Hoài. Hoài niệm đó. – Vy cười nheo mắt nhìn bạn.
- Xạo. Nói thật cho chị nghe đi!
- Tên Hoài thật mà, chị không tin thì thôi.
- Em yêu “người ta” lắm hả ?

Vy không trả lời, mắt cô nhìn tận chốn xa xăm, khẽ thở ra :

- “Hà nhật quân tái lai?” Nỗi buồn của người xưa với kẻ đời nay có gì khác nhau đâu !
- Nghĩa là gì ?
- Chị không biết thật sao ? – Vy phì cười – Nghĩa là “Bao giờ chàng quay trở lại, mộ thiếp đã xanh cỏ rồi”, được chưa ? – Vy chột buồn man mác. – Thật ra em cũng không biết đó có phải là tình yêu không nữa. Bây giờ gặp lại anh ấy chắc em không nhận ra nữa đâu.
- Sẽ nhận được. Em có giác quan thứ sáu mà. – Uyên trêu bạn. – Anh Huy nói đó chỉ là sự cảm mến đầu đời thôi. Không phải là tình yêu.
- Anh Huy nói ? – Vy ngạc nhiên. – Sao Huy biết ?
- Huy bắt gặp phút xuất thần của em lúc tự mình đi chơi ở Hoa Biển nên chị đã kể cho Huy nghe chuyện tình của em.

- Bác sĩ nói chắc là đúng rồi. – Vy phẩy tay cười. - À, chị có báo cho Huy việc chi không về hè chưa ?

- Chưa, đi chơi về rồi tính. Hè này Huy mong chị về lắm. Tội nghiệp anh quá!

- À, dạo này Lâm có thường xuống trường chị không?

- Ít lắm kể từ khi chị làm theo lời em.

- Vậy thì tốt! – Vy thở phào. – Cầu trời cho mọi chuyện được bình yên!

Mấy tháng trước Lâm hay đến chơi với Vy. Anh cũng gạn hỏi Vy sao lúc này Uyên tránh mặt anh. Vy chỉ cười bảo đi mà hỏi Uyên. Nhiều lúc bị gạn hỏi quá, Vy nói liều tại Uyên đang phải học thi. Dần dần Lâm đâm ra chán không đến tìm cô để hỏi nữa. Có lẽ anh ta đã có mục tiêu mới và không thích theo đuổi Uyên nữa. Vy cũng thấy lúc này Uyên cũng ít nhắc đến Lâm. Vy mừng là “cơn bão” đã tan sớm hơn dự định của cô. Uyên đã trở lại bình thường như trước. Vy hiểu những xao động trong tình cảm của Uyên. Uyên rất ít va chạm trong cuộc sống trong khi Lâm thì lại quá dày dạn kinh nghiệm, chọn đúng thời cơ Uyên cô đơn vì sống xa người yêu, cần người tâm sự, chăm sóc. Bây giờ thì Vy đã an tâm phần nào.

- Cậu của em ra ông tác, tuần sau họp xong là về Nam. Em sẽ theo cậu về nhà nghỉ hè. Ba tuần còn lại chị phải trực ban chắc không đến nỗi buồn. Có gì thì viết thư cho em. – Vy nói. – À, Dũng với Lâm hè này phải đi Bắc Thái thực tập hai tuần chắc không về nhà được rồi. Thôi, cũng không sao, về nhà em sẽ đi chơi với “lũ chim chóc” cũng được. Văng người lớn càng dễ giỡn.

- Ủ. – Uyên mơ màng. – Buồn chị sẽ viết thư cho Huy được nhiều hơn.

Cả hai trèo xuống chân núi, trở về nhà nghỉ chuẩn bị tiết mục cho đêm nghỉ đầu tiên.

Sau tuần nghỉ mát, Vy theo cậu về Nam. Uyên ở lại trực ban. Về đến nhà, Vy đã nhận được thư Uyên. Cô cười khi bóc ra xem. Uyên không đến nỗi buồn như cô tưởng, dường như Uyên đã tìm được một niềm vui mới. Vy phẩy tay, thôi kệ, miễn sao Uyên được vui vẻ.

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 5 -

Năm học cuối của Uyên

Lần trở ra Hà Nội này, Vy hẹn Thúy đón cô ở Sài Gòn rồi cũng đi. Suốt hai ngày trên tàu Vy phải lắng nghe bao nhiêu là chuyện vui buồn của cô bé. Đường như là Thúy nhớ cô lắm thì phải, không lúc nào Thúy rời cô.

Những lần trước, cha mẹ Thúy đưa con đến tận trường, lo cho Thúy từng cái khăn lau tay. Lần này vì có hẹn với Vy nên cô nhất định không cho cha mẹ đưa nữa. Lúc tiễn hai đứa lên tàu, cha mẹ Thúy dặn dò rất kỹ việc Thúy từ trước đến giờ chưa đi tàu hỏa bao giờ, nhờ Vy trông nom Thúy cẩn thận. Vy cười thầm cho ông bà quá lo. Không ngờ Thúy khờ khạo hơn cả sự tưởng tượng của Vy. Thúy lần đầu được tự do, không có sự giám sát của cha mẹ, thích chí đến nỗi không ăn được cơm. Vy phải ép cô ăn từng miếng vì sợ tàu chưa đến Hà Nội Thúy đã ngã bệnh rồi.

Cuối cùng tàu cũng đến ga Hàng Cỏ, Vy thở phào nhẹ nhõm. Xuống tàu Vy hai tay xách hành lý cho cả Thúy. Thúy chỉ phải mang túi xách đựng quà bánh cho các bạn cùng phòng mà ị ạch mãi không xong. Đi được một đoạn, Vy nhìn thấy cả bọn Vũ, Ngọc, Tuấn, Kiều và Hoa đứng đón. Vy giao ngay hành lý cho Vũ và Tuấn. Cô nhăn mặt khi thấy Thúy ở mãi đằng kia. Tuấn biết ý liền chạy lại xách đồ giúp cô bé. Thúy ngược mắt nhìn Tuấn biết ơn. Tuấn chỉ cười đi thẳng đến chỗ đám bạn đang đợi. Vy hỏi Kiều:

- Chị Uyên đâu?

- Không thấy chị lên. – Kiều khoát tay Vy vừa đi vừa hỏi. – Mệt không? Mày sướng thật đó. Muốn nghỉ lúc nào thì nghỉ, về nhà thích ra lúc nào thì ra. Trường tụi tao mà ra trễ một ngày là bị kiểm điểm nhức xương luôn.

- Lúc ra trường thì nghề của tao ít lương hơn tụi mày mà. – Vy cười với tay nắm lấy Hoa, ba đứa đi thành hàng ngang. Vy hỏi Hoa. – Sao chị Uyên không lên đón tao? Tao có điện cho chị ấy rồi mà.

- Tao đâu có biết. Từ lúc tụi tao ra Hà Nội đến giờ có lên rủ chị ấy đi chơi mấy lần mà chị không đi. Tao thấy dường như chị Uyên có chuyện gì buồn

đó.

- Ê, Vy! – Kiều làm ra vẻ bí mật. – Tao nghe tin mật là chị Uyên với anh Lâm có chuyện gì đó nên chị Uyên lúc này khác lắm.

- Tại sao lại có anh Lâm trong đó nữa? – Vy ngạc nhiên. – Ai nhiều chuyện đó? Chắc là chuyện hiểu lầm giữa chị Uyên và anh Huy nên chị mới buồn như vậy thôi. – Vy phân bua. – Lúc chuẩn bị trở ra đây tao có ghé nhà Uyên. Hai bác có nói anh Huy và gia đình xuống xem như lễ đi xem mặt cô dâu. Nhưng đợi mãi không thấy chị Uyên về như đã hẹn. Chắc Huy giận chị ấy rồi.

- Sao chị Uyên không về? – Kiều thắc mắc.

- Bị có tên trong danh sách trực ban.

- Sao không viết thư hay gọi điện báo cho anh Huy biết?

- Vì phải đi Sầm Sơn chơi với tao.

- A, - Hoa nhú mày có vẻ suy nghĩ, - hay là mày bình chị Uyên nên bao che cho chị ấy? Cậu mày ra Hà Nội công tác ngay đầu hè mà.

- Tao có gạt tụi mày hồi nào đâu. – Vy bực mình xẵng giọng. – Tại sao tao phải bao che cho Uyên? Phải nhưng cậu tao phải đi họp tới một tuần. Tuần đó tao với Uyên đi Sầm Sơn chơi. Chút nữa tao cho tụi mày coi hình.

- Không có thì thôi. – Hoa xiu xuống. – Tao nói vậy thôi.

- Bỏ đi. – Kiều can hai bạn. – Hình đẹp không? Nhớ cho tao một tấm đẹp nhất!

Ba chàng thanh niên đã lấy xa đợi từ lúc nào. Vy quay ra sau thấy Thúy thơ thần chân thấp chân cao. Cô biết Thúy đã mệt lắm, cười động viên:

- Mau đi em! Về trường tắm xong ngủ một giấc là khỏe liền.

- Dạ. – Thúy ngoan ngoãn.

Từ nhà ga về đến trường Vy không xa. Thỉnh thoảng Vy quay lại xem Thúy có ngủ gục không. Mỗi lần thấy Vy nhìn mình là Thúy gượng nhoén cười cho Vy yên tâm. Về đến cổng ký túc xá, Tuấn bảo Vy đưa cô bé lên trước đi để Tuấn xách đồ lên. Vy cười biết ơn. Lên đến phòng, Vy lấy quà phát cho các bạn, chừa phần cho những đứa vắng mặt, rồi nấu một nồi nước ấm để cho Thúy tắm. Thúy mệt đừ chỉ biết ngồi một chỗ đến lúc Vy pha nước xong bảo đi tắm.

Vy lấy tập ảnh cô và Uyên chụp ở Sầm Sơn ra cho các bạn xem. Cả bọn tụm lại vừa nhai kẹo vừa xem ảnh bàn tán ầm ĩ. Kiều giơ ảnh Vy và Uyên chụp trên đèn Độc Cước trầm trồ:

- Cảnh đẹp ghê! Vũ, anh coi nè!

- Ủ, đẹp thật! – Vũ cầm tấm ảnh xem. – Hè này xin phép ba mẹ, anh đưa em đi một tuần cho biết Sầm Sơn.

- Hai đứa mày đi thôi sao? – Hoa thắc mắc.

- Con khờ! – Vy cười cộc lên đầu Hoa. – Cặp uyên ương đi với nhau, mày theo làm gì?

- Không theo được sao? – Hoa hỏi lại.

Cả bọn cười ầm lên. Ngọc trêu:

- Tụi nó không cho em theo, vậy hai đứa mình làm một cặp đi riêng.

- Hứ, không thêm đâu. – Hoa dẫu môi.

- Vậy mày đi với Tuấn. – Kiều láu lỉnh. – Đi cho biết thế nào là một cặp.

- Tuấn không đi với Hoa đâu.

Tuấn phản đối, mắt không rời tấm ảnh trên tay. Ảnh Vy chụp một mình trên bãi tắm. Chiếc quần soóc ngắn khoe cặp chân dài rất đẹp của Vy. Chiếc áo tắm màu xanh lam bên trong ôm lấy cơ thể khỏe mạnh, chiếc áo sơ-mi thật dài và rộng buộc chéo hai vạt trước không cài nút. Một tay của Vy túm mái tóc dài đang bay, còn tay kia xách đôi giày trắng cao gót. Biển xanh ngắt, cát trắng tinh càng làm nổi bật hình dáng của Vy. Vy lúc đó đang cười một nụ cười rất lạ, nửa như cười nửa như không, chỉ thấy môi cô hơi hé nở một cách bí ẩn. Trong ảnh Vy đáng yêu lạ thường làm Tuấn không rời mắt được. Thấy Tuấn mắt không rời tấm hình, Kiều giơ tay giật phắt. Xem xong, Kiều kêu ầm lên:

- A, thì ra này giờ Tuấn mất hồn vì tấm ảnh này. Trời ơi đẹp thiệt đó!

Cả bọn chuyền tay nhau xem, đều công nhận Vy chụp tấm ảnh này rất đẹp. Vy cười khì:

- Đẹp gì, tao đang chuẩn bị đi tắm. Bị chụp lén đó. Ê, hai đứa mày có thấy màu cái áo tắm này đẹp không? – Chỉ vào tấm hình, Vy hỏi.

- Rất hợp với chiếc quần soóc và cái áo khoác của mày. Tới lúc tao đi biển mày cho tao mượn nghe! – Kiều lên tiếng hỏi.

- Ủ, mày muốn gì tao cho cái này!

Thúy tắm xong bước vào phòng ỉu xiu:

- Chị Vy à, em mệt quá! Em muốn ngủ.

- Ủ, trèo lên giường chị ngủ đi ! Để giường dưới này cho mọi người ngồi chơi.

Thúy ngoan ngoãn vâng lời.

Vy quay lại thấy Kiều và Tuấn đang tranh nhau tắm ảnh. Tuấn cho rằng mình nhìn thấy tắm ảnh trước thì mình có quyền sở hữu nó. Kiều lại cãi, cô ngỏ lời xin ảnh trước, nên cô có quyền ưu tiên lấy bất cứ tấm ảnh nào mà cô chọn. Hai bên giằng co chẳng ai chịu ai. Vy phải lên tiếng phân xử. Tuấn là người thấy trước được chủ quyền giữ tắm ảnh. Kiều nhất định không chịu. Vy đành cười nịnh Tuấn :

- Cho nó đi ! Tuấn là người lớn, tranh với con nít làm gì.

- Thôi được, đây nè ! – Tuấn đưa tắm ảnh cho Kiều. – Bốn công tử không thèm tranh với đàn bà con gái.

- Tranh cũng không được.

Kiều đắc ý vì đạt được điều mình muốn. Kiều bỏ ảnh vào túi áo Vũ dặn dò kỹ lưỡng không cho ai đụng đến tắm ảnh. Chẳng ai tranh giành với Kiều nữa. Tập ảnh còn rất nhiều, mỗi người chọn một tắm mà mình thích.

- A, tụi mày xem nè ! Đẹp chưa?

Hoa đưa tắm ảnh đang xem cho mọi người. Uyên mặc chiếc áo đầm bằng lụa viền đăng ten đỏ rực đứng dưới hàng dương xanh. Mặt Uyên hơi ngẩng lên cười rạng rỡ. Trong ảnh Uyên thật đẹp và nét mặt pha một chút kiêu kỳ khiến cho ai nhìn cũng thích. Đợi mọi người xem xong, Vy giật tắm ảnh lại phân bua:

- Chị Uyên chụp tắm ảnh này gởi cho anh Huy. Chỉ có hai tắm, anh Huy một tắm, tao một tắm, nên không thể để tụi mày "chôm" được. Ê, tụi mày xem xong, mình đi xuống Hà Đông thăm chị Uyên đi!

- Mày không biết mệt sao? – Kiều trợn mắt – Còn chưa tắm thay bộ đồ dơ mà đòi đi đâu?

- Tao không mệt đâu. Có tụi mày giỡn một hồi là tao đâu còn mệt nữa. Phải không Tuấn. Tuấn chờ Vy nhé!

- Trời ơi, coi nó nịnh công khai chưa? – Hoa lắc đầu chặt lưỡi. – Tuấn có đồng ý trước lời ngọt ngào giả dối của con Vy không?

- Vy muốn đi tới cùng trời cuối đất Tuấn cũng đưa đi.

- Ái chà chà! Bữa nay thằng này uống mật gấu sao mà nói chuyện bạo phổi dễ sợ! – Ngọc kêu lên.

Cả bọn xúm vào trêu chọc Tuấn làm cậu chàng mặt mày đỏ bừng chẳng dám ho he tiếng nào nữa. Thường bữa thì Tuấn rất ít nói, ít tham gia vào trò đùa của các bạn. Hôm nay có lẽ vui miệng mới nói một câu vừa đọc được ở trong tiểu thuyết, không ngờ bị lũ bạn trêu chọc không còn đường chống đỡ. Vy thấy Tuấn cứ ngồi cười ngượng chịu trận tội quá, lên tiếng bình:

- Hồi đó tới giờ đi chơi toàn Tuấn chở tao, bộ lạ lắm sao tụi mày xúm lại chọc hoài vậy? Lâu lâu bạn mới nói được câu hay tụi mày không khuyến khích mà còn châm chọc nữa. Mai một mà Tuấn không thêm nói chuyện nữa thì tụi mày đừng có hối hận.

- Thì nó nhờ mày nói giùm. – Vũ nheo mắt nhìn Vy. – Chừng nào nó tỏ tình với bạn gái nó sẽ dẫn mày theo để mày phiên dịch cho nó.

- Thằng điên! Có im không?

Vy vung tay dọa Vũ. Cô quay sang cười với Tuấn:

- Kệ tụi nó đi! Tuấn đi ra đầu đường Cát Linh mua giùm Vy một gói xôi để cho Thúy thức dậy có đồ ăn. Vy đi tắm thay đồ trong lúc chờ Tuấn về.

Tuấn gật đầu đứng lên. Cả bọn còn lại nhao lên:

- Tuấn nó đồng ý, chưa chắc tụi tao đồng ý đâu.

- Hôm nay thứ bảy chị Uyên còn học, xuống dưới làm gì? Mai hãy đi!

Vy xua tay cười:

- Tụi mày không muốn đi chứ gì? Tụi mày tẻ quá! Cái gì tao cũng vì tụi mày được, vậy mà tao muốn gặp chị Uyên thôi tụi mày đã làm khó rồi. Không đi thì thôi tao không ép. Nhưng nói thật bữa nay tao có ý định đãi tụi mày một chiều thịt gà ở Hàng Bột với bia hơi. Tụi mày không đi thì không hối hận chớ?

Cả bọn lại nhao nhao lên đối ý. Vy cười khì nhìn đám bạn tranh nhau í ới. Một lúc sau Tuấn mua xôi về tới. Vy cũng đã tắm và thay đồ xong, đang ngồi tô chút son lên môi. Kiều ngồi kế bên nhìn cô trang điểm. Kiều đưa

ngón trỏ chạm nhẹ vào môi Vy cười trêu:

- Môi anh đào dùng để mà thương. Có bao nhiêu người được thương môi của mày rồi hả Vy?

- Có mỗi mình mày thôi. Được chưa đồ khi? – Vy ôm Kiều cười khúc khích.

- Ước gì anh được là Kiều để được thương môi anh đào.

Ngọc chép miệng làm ra vẻ si tình. Hoa đâm cho Ngọc mấy cái cả bọn cười rũ ra. Vy nghinh mặt:

- Đừng có mơ! Con nít mà bày đặt yêu.

- Cái gì mà con nít? – Ngọc cự lại. - Ở đây Ngọc, Vũ, Tuấn đều lớn hơn Vy hai, ba tuổi. Tại Vy cứng đầu không chịu kêu tụi này bằng anh thôi.

- Thôi được rồi! Đi thôi mấy thằng anh!

Suốt đoạn đường đến trường Uyên cả đám không lúc nào ngớt những trận cười. Có lẽ chỉ có lúc hợp lại với nhau, cả bọn mới cảm thấy cười nói hoàn toàn thoải mái, trút được hết những gì lo nghĩ trong lòng. Đối với Vy, những người bạn này là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của cô. “Lũ chim chóc” cùng nhau lớn lên dưới mái trường phổ thông, rủ nhau thi đại học tận đất Bắc xa xôi. Rồi lại cùng nhau chia sẻ những âu lo phiền muộn tháng ngày dài đằng đẵng học xa nhà.

Đến cổng Học viện Quân Y, cả bọn đứng lại trình giấy vào cổng. Lúc này vừa đúng giờ tan học, người lính trực ban cho phép cả bọn vào khu ký túc xá. Chưa vào đến cổng, Vy thấy Uyên và Lâm dắt xe đạp đi ngược lại. Uyên cũng nhìn thấy “lũ chim chóc”, mừng rỡ chạy lại. Vy cười đưa tay nắm lấy tay Uyên xoay một vòng, ngắm nghía, nói:

- Ê, ốm hơn lúc em về. Bộ thức đêm lắm hả?

- Cũng khá. Chị và Lâm định lên trường em thì cả “lũ chim chóc” bay xuống đây hết rồi.

Cả “lũ chim chóc” quây lại, tíu tít nói cười với Uyên. Lâm này giờ đứng yên một chỗ không nói câu nào. Vy nheo mắt nhìn Lâm, cười cười:

- Sao anh ở đây vậy?

- Sáng nay anh xuống rủ Uyên ra ga đón em nhưng Uyên phải lên lớp đợi mãi tới giờ. – Lâm hơi bối rối. – Anh có ghé trường Vũ để rủ nó cùng đi

nhưng tội nó đã đi rồi.

- Vậy sao? – Vy nheo mắt bồn chồn. – Sáu giờ rưỡi tàu tới ga Hàng Cỏ. Chắc anh phải thức từ bốn giờ sang để đỡ đường xuống tận Hà Đông rủ Uyên kịp quay về Hà Nội để đón em. Tội nghiệp cho anh vất vả vì em quá!

Lâm biết Vy xiên xỏ mình nhưng cố nhịn. Cãi nhau với Vy lúc này chỉ tổ thiệt thân, đám bạn lúc nào cũng sẵn sàng bênh vực Vy. Anh biết lâu nay cả đám bạn phản đối việc anh theo đuổi Uyên. Bây giờ nếu cả bọn gạn hỏi việc có mặt ở trường Uyên lúc này anh khó giải thích được lại càng rắc rối. Vy nhìn xoáy anh như cô đã hiểu nguyên do gì mà Lâm có mặt ở đây. Vy không hề báo cho anh ngày giờ cô đến Hà Nội, trừ khi Uyên báo cho anh biết. Vy cảm thấy bức tức vì bị lừa dối. Uyên đã nói sẽ không tiếp tục để mối quan hệ giữa cô và Lâm tiến xa hơn mức bạn bè bình thường. Có lẽ thời gian hè vừa rồi, hai người rất thường xuyên gặp nhau. Uyên đã dối gạt cô và Lâm cũng đang nói dối cô. Vy khó chịu ra mặt. Cô bức bối đưa mắt nhìn Lâm. Hai người nhìn nhau vài giây, Lâm quay đi tránh ánh mắt của Vy. Anh biết trước sau gì Vy cũng sẽ khám phá ra sự thật. Lâm không biết lúc đó anh phải đối phó thế nào với cơn giận của Vy. Làm bạn với Vy lâu như vậy Lâm biết rất rõ tính khí của cô.

Đối với Vy, tình cảm bạn bè chân thành là điều thiêng liêng không ai có quyền xúc phạm. Vy chưa bao giờ làm cho bất cứ ai trong đám “chim chóc” buồn phiền. Vy luôn sống hết lòng cho đám bạn nổi khổ. Chính vì vậy mà “lũ chim chóc” luôn tôn trọng, thương yêu Vy. Đó là sợi dây kết nối tình bạn bền chắc nhất. Trong đời người ai cũng ước ao được có những người bạn như vậy. Lâm không muốn mất đi người bạn như Vy, cũng không muốn bỏ qua những gì anh đạt được bấy lâu nay trong việc chinh phục Uyên. Lâm cảm thấy áy náy khi đối diện với Vy.

Uyên để ý thấy hết thái độ của Vy và Lâm. Biết Lâm đang khó xử, cô bước lại nắm tay Vy:

- Lâm đợi chị suốt từ sáng tới giờ. Thôi, chiều nay chị được nghỉ. Bọn mình kéo nhau đi chơi tối tối. Ngày mai chị lên trường ở chơi với em.

- Ừ, mình đi. – Vy cười tươi. – Ê, tội mày bữa nay tha hồ đi chơi rồi. – Vy quay sang Lâm lấy lại thái độ thờ ơ. – Đi với tội em đi! Bữa nay hai

anh em mình “giết” cho tụi nó chết xin luôn.

- Ủ, mình đi. – Lâm cười như không có gì xảy ra.

Trời nắng chang chang, cả đám rong ruổi về Hàng Bội mua một con gà luộc thật lớn, đổ đường lên Hoàng Hoa Thám mua mười lít bia rồi xuống Hồ Tây thuê chiếu ngồi ăn uống với nhau. Tiếng cười, tiếng nói, tiếng đâm thụi nhau khiến những người khách qua đường thỉnh thoảng lại nhìn vào. Vy hứng chí uống nhiều hơn mọi khi. Hai má cô đã ửng hồng. Uyên, Kiều, Hoa vui quá mỗi người cũng uống hết vài ly bia. Nhìn cả ba ngật ngà say, Vy không nhịn được cười:

- Ba người không biết uống thì đừng uống. Coi kìa, mắt mấy người lóng lánh hào quang rồi.

- Sao mà uống được mà chị em tao uống có chút xíu đã muốn say rồi vậy Vy? – Kiều thắc mắc.

- Tại trời sanh nó ra có một nửa máu là đàn ông. – Vũ phải vòng tay ra sau lưng đỡ Kiều. - Em đừng bắt chước nó mà khổ anh.

- Tình chưa kìa!

Hoa dài giọng trêu, Hoa thấy mình lâng lâng, ôm ngang hông Kiều cười rúc rích. Uyên mặt đỏ bừng. Cô dựa lưng vào gốc phượng đưa mắt nhìn đám bạn đang đung cốc côm cốp cười nói quên cả trời đất. Uyên bắt gặp “lũ chim chóc” nhìn Lâm với ánh mắt rất lạ. Những ánh mắt đó nửa như tò mò, nửa như dè bieu khiến Lâm bối rối mất tự nhiên. May nhờ Vy nhanh mồm nhanh miệng luôn tìm cách đánh lạc hướng chú ý của đám bạn nên Lâm bớt phần ngượng ngùng. Thỉnh thoảng Lâm lại nhìn Vy biết ơn. Vy nháy mắt lại với Lâm cười ý nhị. Lâm cười đáp lại như rất hài lòng. Uyên chợt phát hiện Ngọc và Tuấn có thái độ triu mến khác thường với Vy. “Lũ chim chóc” sắp có chuyện rồi. Sẽ chẳng có gì quan trọng vì Uyên biết “đối tượng” để Vy chú ý không phải là bạn bè đồng lứa. Hai đứa này chỉ mất công toi thôi. Vũ đưa cho Kiều một lát chanh để ngậm cho đã hơi men, xót người yêu, chàng ta quay ra gây gổ với Vy. Vy thè lưỡi nhại lại. Vũ tức quá lườm cô một cái nảy cả đom đóm ra ngoài. Vy đưa cho Vũ ly bia cười xóa bỏ uốg cho hạ hỏa. Vũ cười khì. Vy định đưa lên miệng uống thì Lâm ngăn lại:

- Đừng uống nữa, Vy. Em đi suốt mấy ngày đường này giờ em uống nhiều

rồi, uống thêm coi chừng bị say.

- Bộ anh tưởng em dễ say lắm hả? Em mà không uống tụi nó nói chết nhất.

Lâm đỡ lấy ly bia trên tay Vy cười dịu giọng:

- Anh biết tửu lượng của em mạnh lắm. Nhưng em thấm mệt rồi, để anh uống giùm em. – Lâm quay sang hỏi đám con trai. – Ai phản đối không?

- Không. Anh Lâm bình Vy dễ sợ. Để cho Vy nghỉ, anh hem mình uống hết chỗ này.

Lâm với đám con trai vui vẻ hò hét. Vy rút lui ra ngoài, ngả đầu lên vai Uyên ngược mặt lên vòm lá phượng tìm xem còn bong nào sót lại không. Uyên vòng tay ôm lấy Vy, tay kia cô vuốt nhẹ mái tóc dài dày mượt của Vy. Vy nào hay biết trong lòng Uyên đang có những câu hỏi quay cuồng. “Tại sao Lâm lại quan tâm tới Vy như vậy? Tại sao Vy rất dễ chịu khi được Lâm chăm sóc lo lắng? Giữa hai người còn có một mối quan hệ thâm kín nào không?” Cuối cùng Uyên tự an ủi mình đó là sự ga-lăng của một gã đàn ông vốn đầy sẵn trong Lâm. Và Vy đón nhận một cách tự nhiên vì Vy và Lâm quá thân nhau. Uyên cố xua đuổi ý đó đi thì nó càng bám chặt lấy cô. Đến tối cả bọn kéo nhau về câu lạc bộ khiêu vũ ở Giảng Võ. Vy rất thích sàn nhảy này, phong cảnh đẹp, nhạc hay. Người đến đây khiêu vũ là người thích trường phái cổ điển, bài bản và bước nhảy điệu nghệ. Họ chơi mãi đến khuya rồi chia tay ai về trường này.

Uyên về trường với Vy. Tắm rửa thay quần áo xong leo lên tới giường là Vy thấy mắt mình trĩu xuống. Uyên chải tóc rồi nằm xuống cạnh bạn. Trong lòng Uyên có bao nhiêu điều muốn nói, xoay sang ôm lấy Vy:

- Vy, em ngủ sao?

- Ừ, em mệt quá! – Vy cười đẩy tay Uyên ra. – Đừng nói gì hết. Hôm nay em rất vui. Bây giờ em còn cảm giác lâng lâng nè. Em muốn đem niềm vui này vào giấc ngủ. Chị thừa biết sau khi uống rượu em ngủ rất ngon. Sáng mai thức dậy, em sẽ nói chuyện với chị suốt cả ngày.

- Chị thèm có cảm giác như em! – Uyên thở ra. – “Lũ chim chóc” cứ giữ ý với chị.

- Vì chị là chị của tụi nó.

Nụ cười trên môi chưa kịp khép lại Vy đã ngủ mất.

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 6 -

Những chủ nhật đầu năm học bao giờ cũng vậy, ký túc xá trở nên vắng người qua lại hẳn. Học sinh nội trú thường tranh thủ thời gian này để đi thăm bà con bạn bè. Phòng của Vy hôm nay chỉ còn Vy và Uyên. Dù mệt đến mấy Vy cũng thức dậy đúng sáu giờ để tập thể dục, tắm sang thay quần áo rồi kéo Uyên đi ăn sang. Uyên dự trữ mấy bộ quần áo trong va-li của Vy. Lúc nào Uyên cũng sạch sẽ tinh tươm, không bao giờ mặc bộ quần áo quá một ngày. Lâu dần Vy cũng phải chấp nhận thói quen của bạn. Cô có thể ngồi cả tiếng đồng hồ để chờ Uyên sửa soạn quần áo, trang điểm để rồi thưởng thức một cô gái tươi tắn như hoa buổi sớm.

Ăn sang xong, cả hai lại quay về phòng, leo lên giường mở nhạc nghe. Một lúc sau Uyên bắt đầu nói những gì mình muốn nói. Cô kể cho Vy nghe về việc có hứa với Huy về hè để anh đưa gia đình xuống Rạch Giá cho hai nhà biết mặt nhau. Không ngờ Uyên bị chỉ định ở lại trực hè. Rồi việc cô đi Sầm Sơn chơi với Vy cho đỡ buồn không kịp báo về làm Huy phải mất mặt với gia đình. Uyên kể cho Vy nghe những bức thư đầy lời lẽ trách móc của Huy. Không biết sao Huy lại biết được sự có mặt của Lâm trong con đường tình của hai người. Tuy Huy không nói ra chuyện đó nhưng anh lại nói bóng gió rằng Uyên đã thay đổi. Huy tỏ ý nghi ngờ không tin người đi Sầm Sơn cùng Uyên là Vy. Cô đã gửi cho anh rất nhiều ảnh chụp chung với Vy, nhiều lá thư giải thích việc không về hè của mình. Rồi đột ngột Huy thay đổi hẳn thái độ, những bức thư gần đây của Huy không hề nhắc gì đến chuyện đã xảy ra. Thư anh thường kể về nỗi buồn của anh khi phải sống xa Uyên. Lời lẽ trong thư của Huy vẫn nồng nàn như trước nhưng Uyên cảm giác tình cảm của Huy bây giờ không thật như những gì Huy viết trong thư. Chính điều đó làm cho Uyên thấp thỏm không yên. Nỗi lo sợ mơ hồ càng ngày càng lớn trong Uyên khiến cho cô không còn tập trung vào việc học nữa. Tâm trạng Uyên càng nặng nề hơn, chỉ mong gặp Vy để nói hết những gì chất chứa trong lòng.

Vy im lặng lắng nghe, quan sát những biến đổi trên mặt Uyên. Đợi Uyên nói xong, Vy mới thở ra:

- Không ngờ em đã vô tình làm hại chị rồi. Em có đến nhà chị và nghe hai bác kể chuyện gia đình anh Huy đến thăm. Chị không về nhà mà cũng không thông báo làm anh Huy mất mặt, anh ấy giận chị cũng phải. Còn chuyện đi Sầm Sơn em có thể viết thư giải thích với Huy.

- Không cần đâu. – Uyên lắc đầu, khóe mắt ngấn nước. – Bây giờ Huy không còn tin chị như trước. Em viết thư càng làm cho anh ấy nghi ngờ thêm.

- Em không tin Huy là người nhỏ mọn như vậy đâu. Sự thật bao giờ cũng là sự thật.

- Mọi việc đâu phải đơn giản như vậy. Những người bạn cùng quê của Huy học ở trường chị không hiểu kể gì về chị và Lâm. Huy tỏ ý nghi ngờ tình cảm của chị đối với Huy đã thay đổi. Dù Huy không nói thẳng ra, chị cũng cảm nhận được chuyện đó. Chị khổ sở lắm!

- Sao lại có Lâm trong này nữa? – Vy nhú mào nhìn Uyên.

Uyên không nhìn cô mà nhìn xuống bàn tay mình. Hè phải trực ban mỗi tuần có hai ngày, những ngày còn lại Uyên cứ phải một mình trong căn phòng vắng lặng ở ký túc xá. Lâm thực tập xong trở về Hà Nội thường xuống tìm cô để trò chuyện hay rủ đi chơi đây đó. Lâm thường xuyên có mặt ở học viện. Vy về hè rồi không có ai để tâm sự, Uyên càng buồn, càng rối rắm muốn có người để chia sẻ. Lâm là người rất hiểu tâm lý của người khác. Mỗi khi được nói chuyện với Lâm, Uyên thấy lòng mình nhẹ nhõm và rất dễ chịu. Uyên không hiểu tại sao mình không cưỡng lại được những lời mời đi chơi của Lâm. Khi thì hai người lang thang dọc Hồ Tây, lúc lại tìm một quán cà-phê vườn ở chợ Hà Đông ngồi trò chuyện.

- Trong tháng hè ở lại trường, chị thường đi chơi với Lâm nên có nhiều người hiểu lầm anh ấy là bạn trai mới của chị. – Uyên lí nhí.

- Chị điên rồi! – Vy nhăn mặt kêu lên. – Chị đang đùa với lửa đó. Tại sao chị không nghe lời khuyên của em chứ? Thảo nào tụi nó cứ xầm xì chuyện chị và Lâm. Vậy mà em không tin chị đã dối gạt em.

- Chị không có dối gạt em! – Uyên kêu lên. – Chị vẫn tôn thờ tình yêu của

chị. Chị không hề làm gì có lỗi với Huy.

- Thôi được. – Thấy Uyên sắp khóc, Vy nhẹ giọng. – Em tin chị. Anh Huy là người có nhiều tính tốt, quan trọng nhất là anh ấy rất yêu chị. Tìm một người yêu mình thì dễ, tìm người mình có thể yêu khó lắm. Cố mà giữ hạnh phúc đang có trong tay, đánh mất nó suốt đời chị không thể tìm lại đâu.

- Chị vẫn yêu Huy. Tình yêu trong bảy năm dài đâu có dễ thay đổi.

Vy im lặng. Uyên cũng nhìn tận đâu đâu. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Còn có những chuyện mà Uyên không thể nói cho Vy nghe. Uyên bứt rứt không yên, lòng đầy mâu thuẫn. Tình yêu đầu đời sâu đậm và cảm xúc rung động mới cuốn hút đến lạ kỳ đang giằng xé trong cô. Uyên không dám nói thật cảm nghĩ của mình cho Vy nghe. Uyên sợ Vy sẽ nổi giận vì bấy lâu đã nói dối để che giấu tình cảm của cô dành cho Lâm. Lúc này cô rất cần Vy, cần một chỗ dựa tinh thần. Hồi lâu, Vy tư lự thở ra:

- Dù chị không muốn nói chị dối với Lâm như thế nào nhưng em cũng nhận thấy được. Chị đang rung động, đang bị xáo trộn tình cảm vì Lâm. – Thấy Uyên định mở miệng phân bua, Vy phẩy tay nói tiếp. – Để em nói hết! Những điều vừa nói có lẽ làm chị khó chịu và không bằng lòng. Dù chị có nói gì đi nữa, có chối bỏ đi nữa, em vẫn cảm nhận được tình cảm chị dành cho Lâm qua ánh mắt, thái độ cư xử của chị. Em cũng không thể ngồi im mà nhìn chị rơi vào cái bẫy êm ái Lâm dang ra để sẵn đón chị. Trong chuyện chinh phục người khác, chị không phải là đối thủ của Lâm.

Uyên không thể chối đã rung động trước tình cảm của Lâm dành cho cô. Từ trước đến nay chưa có ai khơi dậy ở cô cảm giác xao xuyến khó tả đó. Gần Lâm, cô vui vẻ biết bao. Xa Lâm, cô nhớ nhung đến từng cử chỉ của anh. Nhiều khi cô tự hỏi có phải đó là tình yêu không. Uyên bối rối, khổ sở. Cô chỉ còn cách cố gắng không để cho tình cảm đó vượt qua giới hạn của tình bạn. Vy nhìn bạn đắm đắm. Vy thở dài, điều cô lo sợ đã xảy ra. Cơn bão đã bắt đầu từ Uyên. Cơn bão vô hình đang cuốn Uyên, Huy và Lâm vào vòng xoáy không phân định được của tình yêu. Uyên là người tạo ra cơn bão đó và tự Uyên phải kết thúc nó. Vy không có cách nào để giúp Uyên.

- Nếu chị còn yêu Huy thì hãy tự mình tháo khỏi những gì cuốn chị đến gần

Lâm. Em không thể giúp chị được.

- Hãy giúp chị đi! Chỉ có em mới có thể giúp chị thôi. – Uyên ngả người, gối đầu lên đùi Vy, vòng tay ôm ngang hông cô.

- Em? – Vy lắc đầu. – Dù em có làm gì đi nữa thì người quyết định vẫn là chị. – Vòng tay của Uyên siết chặt cô hơn. Lòng Vy chùng xuống. – Thôi được, em vẫn ở bên cạnh chị đến lúc nào chị nói không cần em nữa thì thôi.

- Chị cần em suốt cuộc đời này.

- Như cần một chất “xúc tác” hả?

- Ừ. – Uyên cười rúc rích. Mà nè, chị muốn hỏi tại sao em không muốn chị yêu Lâm?

- Tại em thương chị. Chơi với Lâm từ nhỏ, em biết tính anh ấy cả yêu chóng chán, cái gì khó đạt được càng muốn có cho bằng được. Anh ấy được rồi sẽ rất nhanh chán, rồi dứt bỏ không thương tiếc để đi tìm cái lạ, cái mới hơn. Nếu chị chưa có mối tình đẹp bảy năm dài thì em mặc kệ cho chị thử một lần cho biết.

Đằng này... Mà thôi cuộc chơi này nếu kéo dài, chị, Huy và Lâm đều đau khổ. Mà cả ba đều là những người em thương yêu quý trọng. Em không muốn thấy ai mất đi nụ cười đâu.

Vy thản nhiên nói như không hề bận tâm gì về Lâm. Uyên ngập ngừng hỏi tiếp:

- Vậy sao Lâm lại quan tâm đến em nhiều như vậy?

- Vì em là người bạn thân nhất, tốt nhất, hiểu anh ấy nhất chứ sao. – Vy phì cười. – Lâm không bao giờ muốn mất người bạn khó thương như em. Còn muốn hỏi gì nữa không? – Uyên lắc đầu. Vy tiếp. – Vậy thì nghe em nói đây! Ngưng ngay trò đùa với lửa của chị đi. Bông lửa thành sẹ không xóa được đâu. Em phải ôn thi vào đại học ngoại ngữ tại chức, không có thời gian coi chừng chị nữa.

- Chị biết rồi. Chị sẽ cố không để mất Huy.

Càng cuối mùa hè, Hà Nội càng oi bức ngột ngạt. Chương trình luyện thi đầu vào Đại học Ngoại ngữ rất nặng đã rút hết tâm trí Vy. Dù vậy Vy vẫn cố gắng mỗi tuần chừa ra một buổi xuống Học viện Quân y chơi với Uyên. Ngày thì hai đứa đi ăn quà vặt khắp chợ Hà Đông hay cùng nhau nằm đọc

sách. Tối thì đi khiêu vũ hoặc ôm nhau ngủ cho đến sáng bết. Vy biết lúc này Uyên rất cần cô. Sự có mặt của cô sẽ giảm bớt tác động của Lâm đối với Uyên. Lâm ít dần việc xuống đường tìm Uyên vì ngại chạm mặt với Vy. Tuần rồi Uyên đi Xuân Mai thực tập, Vy không phải mất thời gian xuống Hà Đông nữa. Cô tập trung vào việc ôn thi. Tranh thủ những buổi tối Vy không đi học, “lũ chim chóc” lại kéo nhau lên chơi với cô. Thường chỉ có Tuấn và Ngọc. Thịnh thoảng Vũ mới đưa Kiều với Hoa lên chơi vì hai cô phải đi học thêm ngoại ngữ đêm. Vy không mấy quan tâm việc vắng mặt của đứa nào. Thật ra cô cũng không có thời gian dành cho “lũ chim chóc”.

Vy đang ngồi lăm nhăm bảng động từ bất qui tắc thì Thúy từ dưới ló đầu lên, chìa lá thư ra trước mặt Vy. Vy cầm lấy thư biết ngay là thư của Uyên. Cô bảo Thúy lấy cốc đi mua chè để thưởng công cô bé đã đi lấy thư giùm mình. Thúy đi rồi, Vy mở thư ra đọc. Trong thư Uyên miêu tả cảnh sống nơi thực tập rất nhàn hạ khiến Uyên buồn muốn khóc. Uyên kể tâm trạng trống vắng của mình, kể về những lá thư Uyên viết cho Huy. Uyên nói bóng gió tình yêu hai người giây phút mặn nồng đã qua. Rồi lại nói gần xa cuộc tình bình lặng, trọn vẹn không hấp dẫn bằng cuộc tình sóng gió, gai góc. Uyên muốn “nổi loạn”, muốn dứt bỏ tất cả để làm lại từ đầu. Uyên lại chán nản, hối tiếc không muốn đánh mất hạnh phúc mình đang có. Cuối cùng Uyên thổ lộ rằng mình cần một người, muốn một người mà mình đang cố tình lảng tránh, cố tình chối bỏ. Uyên yêu cầu Vy đừng thổ lộ với ai, cũng đừng tìm cách giúp đỡ cô nữa.

Gấp thư lại, Vy ngồi thừ suy nghĩ. Không cần phải nói cô cũng biết người Uyên ám chỉ chính là Lâm. Uyên đã thật sự rung động vì Lâm. Uyên đang cố gắng chống lại cảm xúc đang sôi bỏng tận đáy lòng đó. Uyên đang tự đấu tranh với bản thân một cách khổ sở. Ngả về phía Huy để giữ trọn tình yêu của hai người. Ngả phía Huy, Uyên sẽ phải chối bỏ những xuyên xao những đam mê mà từ trước tới giờ Uyên mới có được. Hay thử sống một lần với tình cảm thực sự từ con tim đang réo gọi, bỏ mặc những thứ gì được gọi là chung thủy thiêng liêng, phó mặc cho số phận sau này sẽ ra sao. Chọn con đường nào Uyên cũng đau khổ. Vy không ngờ mọi chuyện lại diễn ra như vậy. Cô bỗng lo sợ cho Uyên. Vy vốn là con người luôn sống

thật với tình cảm của mình nên cô hiểu người chưa bao giờ xác định được mình thật sự muốn gì như Uyên. Uyên chưa bao giờ suy ngẫm cảm xúc của bản thân đâu là thật, đâu là giả, nên rất thêm được một lần sống thật với mình. Một lần được sống với tiếng gọi của con tim đang rực cháy yêu đương thì dù suốt đời gánh chịu hậu quả tệ hại nhất cũng chấp nhận. Nếu không thể vượt qua thử thách này, Uyên sẽ mất Huy vĩnh viễn, sẽ đánh mất tất cả những điều tốt đẹp nhất đang được hưởng. Đó là tình yêu của Huy dành cho Uyên. Huy mới thật sự là người đàn ông Uyên cần cho cuộc đời mình. Mất Huy, Uyên sẽ ăn năn hối hận, khó mà tìm lại được nụ cười. Lâm như con bướm đẹp đang bị hấp dẫn bởi bông hoa lạ là Uyên. Bông hoa kia càng không đón mời, con bướm càng say sưa xông đến. Khi được rồi nó sẽ chán chê, bỏ đi tìm hoa khác. Không hy vọng có được tình yêu chân thành từ Lâm. Nếu thật sự yêu Lâm thì Uyên đã đặt hạnh phúc của đời mình vào một ván bài “được ăn cả ngã về không”. Không được. Bằng mọi giá Vy phải báo cho Uyên biết hậu quả việc Uyên đang làm. Uyên phải chấm dứt tất cả những gì có liên quan với Lâm để tránh lời ra tiếng vào, tránh khoét sâu vào sự ngờ vực của Huy. Uyên phải thể hiện thái độ dứt khoát để Lâm biết tự trọng mà rút lui. Cảm xúc cháy bỏng đam mê kia chắc Uyên khó mà quên được ngay. Nhưng rồi sẽ quên. Huy sẽ xoa dịu tất cả. Chỉ vài tháng nữa thôi, Uyên sẽ được gặp lại Huy rồi. Vy quyết định ngày mai sẽ đi Xuân Mai để gặp Uyên.

Có tiếng Thúy í ới báo Ngọc và Tuấn đến chơi. Vy gấp lá thư cất vào vở. Khách chưa vào đến phòng, Thúy đã nhõng nhẽo đòi quà. Tuấn đưa cho cô bé một chùm dâu da chín đỏ. Thúy thích chí reo vang, rồi kéo ghế rót nước mời Tuấn và Ngọc. Vy thấy cô bé lằng xằng, cười bảo:

- Mai một chị ra trường sẽ gọi em lại cho hai anh này, chịu không? Ngọc và Tuấn ra trường cùng năm với em đó. Em chọn anh nào đây?

- Anh Tuấn – Thúy hồn nhiên nói ngay.

Cả ba phá lên cười khiến cô bé đỏ mặt phụng phịu. Vy bảo:

- Thôi, đi mua nước đá về làm nước đá chanh đãi khách đi.

Thúy ngoan ngoãn cầm ca đi. Vy nhìn theo cười trừ mếu. Ngọc thấy vậy trêu:

- Tự nhiên lại làm bảo mẫu.
- Thì sao? Thúy hồn nhiên dễ thương lắm.

Rồi Vy kể cho Ngọc nghe đủ thứ chuyện về Thúy. Lâu lâu Ngọc lại chen một câu bình tếu táo khiến Vy cười rũ ra. Tuấn chỉ ngồi nghe, cười theo chứ không tham gia. Ngọc với Vy vốn hợp khẩu,, gặp nhau là chuyện trên trời dưới đất tuôn ra không dứt. Xưa nay Tuấn vốn không có tài ăn nói nên chỉ biết ngồi châu rìa. Hơn năm nay, Tuấn bỗng cảm thấy Vy trở nên quan trọng đối với mình. Một hai ngày không gặp Vy, Tuấn bỗng thấy buồn nhớ lạ. Chỉ cần gặp Vy nghe Vy nói nhìn Vy cười cũng được. Để rồi cảm giác đó lại trở dậy mạnh hơn trước. Gặp Vy, bao nhiêu lời định nói bay đi đâu mất. Còn lý do khác khiến Tuấn không dám thổ lộ tâm sự của mình – đó là vì Ngọc. Ngọc cá tính mạnh mẽ, dám ăn dám nói. Ngọc đã tỏ hãnh cho đám bạn biết là mình yêu thích Vy. “Lũ chim chóc” ai cũng biết, trừ Vy. Vy vẫn vô tư không hề nhận thấy sự thay đổi của Tuấn lẫn Ngọc. Cô không mấy khi để ý đến chuyện tâm tư của đám bạn nổi khố, với Tuấn lại càng không. Vy không hề tỏ ý có cảm tình riêng với ai khiến cho cả Tuấn và Ngọc không dám mở lời thổ lộ tình cảm của mình.

Đang cười nói vui vẻ, Vy chợt nghiêm mặt

- Chờ một chút!

Tuấn và Ngọc ngơ ngác không hiểu chuyện gì. Vy với tay lên bàn học lấy xuống một phongg thư dán kín đưa cho Tuấn, rồi ngồi im chờ đợi. Tuấn bóc phong thư. Trong đó có tấm ảnh Vy chụp ở Sầm Sơn dạo trước mà Tuấn và Kiều giành giật nhau mãi.

- Cho Tuấn đó.
- Vậy mà cũng làm người ta hồi hộp nín thở. – Ngọc thở ra. – Sao Vy ưu tiên cho nó quá vậy?
- Lần trước Ngọc đã có tấm hình mình thích rồi mà Tuấn chưa có. Vy là người công bằng số một, phải không?

Tuấn chỉ cười không nói gì, cẩn thận bỏ tấm ảnh vào túi áo. Trong lòng Tuấn đang lâng lâng vui sướng. Vy vẫn nhớ Tuấn thích tấm ảnh này. Trong lòng Vy có Tuấn. Hy vọng không phải chỉ là tình cảm chung của Vy dành cho “lũ chim chóc” mà thôi. Tấm ảnh này sẽ là kỷ vật quý giá suốt đời. Vy

quay sang tiếp tục trò chuyện với Ngọc, không để ý đến thái độ vui mừng khác lạ của Tuấn.

Thúy mua nước đá về, lúi húi pha nước chanh. Tuấn đến giúp cô bé một tay. Thúy rất vui, ríu rít với Tuấn luôn miệng. Vy quay lại nhìn hai người vui vẻ cười hài lòng. Thúy vốn nhút nhát ít khi dám trực tiếp nói chuyện với ai. Giờ lại có thể nói chuyện với Tuấn một cách tự nhiên như vậy chứng tỏ cô bé đã tìm được một người tin cậy được. Vy mừng thầm, sau này khi cô ra trường rồi, Thúy sẽ có được Tuấn để nương cậy.

- Chị Uyên có gởi thư về cho Vy không? – Ngọc hỏi.

- Có. Vy định ngày mai lên Xuân Mai thăm chị ấy.

- Chị Uyên mới đi có một tuần mà Vy đã nhớ rồi sao?

- Không phải vậy. – Vy ngập ngừng. – Chị Uyên đang cần Vy.

- Tuần sau Vy phải thi rồi mà? Tuy là đại học tại chức, nhưng thi đầu vào không phải dễ đâu.

- Sau khi đi trên đó về Vy sẽ học bù vậy.

Nhìn Vy cứ lo lắng không yên, Ngọc thở ra nói:

- Vy đừng đi. Chị ấy đang gặp rắc rối trong tình cảm chứ gì? Ngọc biết Vy lo cho chị ấy, muốn lên an ủi động viên phải không?

- Ủ, mọi người biết hết rồi sao? – Vy hơi ngạc nhiên.

Tuấn bưng khay nước đến, đưa cho Vy và Ngọc mỗi người một ly. Thông thả kéo ghế ngồi xuống, Tuấn nói:

- Vy à, thật ra chuyện của chị Uyên anh Lâm, bạn bè ai cũng biết. Chỉ tại Vy thương chị ấy quá, bênh vực ra mặt nên mọi người không tiện bàn tán thôi. – Thấy Vy chăm chú nghe, Tuấn tiếp – Tụi này tôn trọng chị Uyên như một người chị gái và tin chị ấy không phải là loại người dễ thay lòng đổi dạ. Vy không giúp gì được cho chị ấy lúc này đâu. Để chị ấy có thời gian riêng để suy nghĩ. Chuyện này tế nhị lắm, chỉ có người trong cuộc mới có thể quyết định được thôi. Vy tham gia vào không khéo chị Uyên hiểu lầm, mất hết tình cảm bạn bè. Vy đừng đi!

Vy tròn mắt nhìn Tuấn. Vy không ngờ Tuấn trầm lặng, ít hoạt bát lại phân tích mọi việc rành rọt sâu sắc như vậy. Vy chợt nhận ra Tuấn chừng chặc hơn cô tưởng nhiều. Sự phân tích của Tuấn đầy quyết đoán khiến Vy chẳng

biết phản bác như thế nào. Vy im lặng suy nghĩ.

- Vy nên chú tâm vào kỳ thi. Vy mà thi rớt sẽ có lỗi với hai bác ở nhà hết long lo lắng cho Vy.

Vy vẫn im lặng. Từ trước đến nay Vy đã định làm gì sẽ làm cho kỳ được. Trừ cha mẹ ra chưa có ai làm cô thay đổi việc mình định làm. Nhưng việc này Tuấn nói rất đúng. Không lên gặp Uyên cô thấy áy náy không yên.

- Bạn bè ai cũng lo cho Vy.

Vy nhìn thẳng vào mắt Tuấn. Tuấn nhìn cô chờ đợi. Tuấn đang lo lắng. Vy cảm nhận được sự lo lắng chân thành xuất phát từ một thứ tình cảm gì đó khác hơn tình bạn. Cô không hiểu đó là gì nhưng nó làm cô xiêu lòng:

- Ủ, thì thôi. Vy không đi nữa.

- Thật hả? – Ngọc không tin Vy chịu thay đổi quyết định nhanh vậy.

- Thật. – Vy cười. – Nhưng từ đây tới ngày thi, mấy người không ai được đến thăm Vy nữa. Vy phải chuyên tâm học, thi cho được để vừa lòng mọi người.

- Chỉ cần Vy không đi Xuân Mai thì muốn gì cũng được. – Tuấn cười hài lòng.

Thúy ngồi châu rìa bên ngoài thè lưỡi trêu:

- Anh Tuấn cưng chị Vy dễ sợ!

Tuấn đỏ mặt, đưa mắt lờ cô bé. Vy lắc đầu cười không nói.

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 7 -

Hai tuần sau Vy mừng rỡ khi cầm trong tay giấy báo đã thi đậu đầu vào đại học tại chức Anh ngữ. Cô rủ Thúy cùng xuống trường của Tuấn để báo cho “lũ chim chóc” tin vui. Vũ, Ngọc, Tuấn vỗ tay reo hò. Cả ba xúm lại bế Vy tung lên mấy lần, hô vang: “Vy vạn tuế!” giống hệt trò chơi như ngày bé thơ. Vy kêu ầm lên. Thúy cười khanh khách vì chưa bao giờ được chứng kiến cảnh như vậy. Hỉ hả với nhau một lúc, Vũ và Ngọc phóng xe xuống trường của Kiều và Hoa để đón cả hai lên cùng đi ăn mừng.

Tuấn đưa Vy và Thúy ra quán nước ở cổng trường ngồi chờ. Đợi Vy uống nước một lúc, Tuấn lấy trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ được gói giấy hoa xinh xắn. Tuấn bên lên:

- Tặng Vy! Mừng Vy thi đậu.

Vy mở ra xem. Đó là cây viết hiệu “Hero” màu xanh lá cây, nắp mạ vàng sáng loáng. Vy thích thú cười hỏi:

- Sao Tuấn biết Vy thi đậu mà chuẩn bị sẵn vậy?

- Chơi với Vy lâu vậy, chẳng lẽ Tuấn không biết Vy muốn gì sẽ làm cho bằng được sao? Vả lại Vy giỏi nhất trong “lũ chim chóc” mà.

- Chỉ khéo nịnh Vy! – Vy bĩu môi cười hài lòng.

Thúy với tay lấy cây viết để xem. Vy đưa cho cô bé. Tuấn thật thà:

- Tuấn đâu có nịnh. Vy nghị lực hơn người, chỉ mỗi tội bướng bỉnh thôi.

- Hôm nay Tuấn dám phê phán Vy sao? – Vy trợn mắt.

- Không muốn nghe người khác nói điểm yếu của mình cũng là nhược điểm của Vy.

Thấy Tuấn nói nghiêm túc như một quan tòa tuyên án, Vy nín thinh. Tuấn biết Vy phật ý nên không nói nữa. Hồi lâu Vy nhún vai bảo:

- Thôi được, từ nay Vy sẽ cố gắng lắng nghe người khác khuyên vậy.

Thúy cứ sầm soi cây viết, chẳng để ý gì đến câu chuyện của hai người.

Thúy nhìn Tuấn cười hỏi:

- Mai một em học giỏi như chị Vy, anh có tặng em cây viết giống như vậy

không?

- Ủ, anh sẽ tặng.

Vừa lúc đó Vũ, Ngọc, Kiều và Hoa về tới nơi. Ríu rít với nhau một lúc, cả đám kéo nhau quay trở về trường Vy. Đám con gái đi chợ nấu nướng làm tiệc ăn mừng. Đám con trai dọn bàn ghế lấy chỗ dọn tiệc. Vy mời các bạn cùng phòng tham gia chia vui với Vy. Vy cho phép mình được chơi thoải mái bù lại những ngày học thi rút cạn sức lực của cô. Tiệc bày ra giữa phòng. Tất cả xúm lại ăn uống cười đùa ầm ĩ. Vy vui quá thi uống rượu với đám con trai. Đám con gái uống không được, ngồi bên ngoài vỗ tay tán thưởng. Đến khi thức ăn đồ uống hết sạch, cả đám dọn tất cả ra ngoài, mở nhạc khiêu vũ, đàn hát với nhau đến tận hơn mười giờ đêm mới chia tay ai về trường nấy. Vy với đám bạn cùng phòng dọn dẹp xong, mệt rũ cả người, ai về giường nấy lăn ra ngủ. Vy vừa mắc mùng xong, Thúy thò đầu lên cười hỏi:

- Cho em ngủ với chị? – Vy gật đầu. Thúy vui vẻ. – Chị ngoan lắm! Em cho chị cái này.

Vy phì cười, cốc yêu lên đầu Thúy một cái, với tay lấy bức thư trong tay Thúy. Thư của Uyên. Vy bảo Thúy trèo lên chui vào mùng trước. Vy mệt quá chỉ muốn ngủ. Cô đặt bức thư lên bàn, với tay định tắt đèn nhưng dừng lại. Bức thư có vẻ dày hơn bình thường. Chắc là Uyên có nhiều tâm sự lắm đây. Vy không dừng được, bóc thư ra xem. Đầu thư cũng là những lời trêu đùa như thường lệ. Càng về sau Uyên càng nói nhiều đến tâm trạng đang rối bời của mình. Uyên đã bị lọt vào giữa dòng xoáy của lý trí và tình yêu, giữa sự thủy chung và phản bội, giữa tình yêu sâu nặng đầu đời có chuỗi dài bảy năm kỷ niệm và một thứ tình cảm bỏng cháy dữ dội vừa xuất hiện cùng sự mê hoặc ma quái khó cưỡng lại. Uyên cứ quẩn quanh trong vòng xoáy ấy không tìm ra được lối đi. Rất nhiều lần trong thư Uyên lặp lại câu hỏi đâu là tình yêu đích thực. Tình cảm bảy năm qua giữa Huy và Uyên hay là cảm giác rung động mà Lâm đem lại là tình yêu đích thực? Đến tận cuối bức thư dài tám trang giấy mà Uyên vẫn chưa có câu trả lời. Uyên hẹn cuối tuần xong đợt thực tập trở về Hà Nội sẽ nói cho Vy nghe quyết định của mình.

Vy thở dài, lòng đầy lo lắng nhưng cũng đành phải đợi.

Ký túc xá Học viện Quân y chiều thứ bảy cũng thừa người như bao ký túc xá đại học khác. Phòng của Uyên chỉ còn lại mình cô ngồi đợi Vy. Uyên mở hộc bàn lấy ra một quyển sổ và một xấp thư được xếp ngay ngắn thứ tự theo ngày nhận. Phong thư nào cũng được cắt ở mép trái để lấy thư chứ không bóc ở đầu như người ta thường làm. Uyên nhìn hai vật đó một lúc, thở dài cầm lên cất trở lại hộc bàn. Chưa đầy hộc bàn vào Uyên lại thần thờ lấy chúng ra. Uyên cứ phân vân mãi giữa việc lấy hai vật đó ra hay cất vào. Có tiếng gõ cửa. Biết là Vy đến, cô bước ra mở cửa. Vy khoác balô da, áo sơ-mi trắng, quần bò trắng trông thật là tươi trẻ. Vy tươi cười hỏi:

- Đi thực tập gì mà không thấy ốm hay đen đi chút nào hết vậy?
- Mang tiếng đi thực tập chứ bọn chị chỉ có ăn rồi ngủ thôi. Đâu có ai ốm đau gì đâu mà cần bác sĩ.
- Trời ơi không bù cho em, học bạc tóc luôn nè.

Vy bỏ balô xuống giường, đưa đầu cho Uyên xem. Uyên phì cười cốc nhẹ lên đầu Vy:

- Tóc em dày như vậy, tìm được một sợi bạc chắc còn khó hơn lên trời. Thi cử ra sao?
- Đầu tuần sau em vào học đại học tại chức Anh ngữ rồi. Giỏi chưa? Thường em đi!
- Ủ. Ngày mai chị thưởng cho em đi ăn hàng khắp chợ Hà Đông, chịu không?

Vy gật đầu đồng ý. Uyên múc nước, lấy khăn cho Vy rửa mặt. Vy vừa làm vừa nói luôn miệng. Uyên chợt thêm được vô tư như Vy nhưng cô không sao rút khỏi những ý nghĩ đang quay cuồng trong đầu mình. Uyên giật mình khi nghe Vy kêu lên:

- Nãy giờ chị không nghe em nói gì sao? Coi kìa, hồn phách chị đi đâu mất rồi?
- À, em nói gì vậy Vy?
- Em đói. Chị làm sao vậy ? – Vy lo lắng.
- Chị đâu có sao ? Em đói thì mình đi ăn.

- Chị lạ quá đi!

Uyên không trả lời. Vy phoir khăn lên dây rồi cầm balô bước ra khỏi phòng để Uyên khóa cửa. Cả hai cùng xuống phố ăn chiều. Suốt bữa ăn,, đến khi về phòng, Uyên gượng cười nói để Vy không thắc mắc lo âu. Trong Uyên, ý nghĩ có nên đưa quyển nhật ký và xấp thư cho Vy đọc không cứ lớn vồn. Có nên nói tình cảm thật của cô đối với Lâm cho Vy biết không? Nếu biết rồi, Vy có khinh cô là kẻ bội tình không? Vy có nổi giận không vì bấy lâu nay cô đã dối gạt Vy?

Uyên mở cửa. Vy ào vào phòng, tháo đôi giày ném xuống gầm giường khoan khoái:

- Dễ chịu thật ! Đêm nay và cả ngày mai chỉ có hai chị em mình. Muốn nói gì, muốn làm gì cũng không cần phải giữ ý.

- Vy nè, - Uyên ngập ngừng, - nếu như chị đã dối gạt em, em có tha thứ cho chị không ?

- Chuyện giữa chị và Lâm chứ gì ? – Vy cười nhìn vào mắt Uyên. – Em biết rồi. Trước khi chị đi Xuân Mai thực tập, em thấy chị lạ lắm. Đến khi chị đi rồi em mới biết chị đã cố tình dối gạt em.

- Chị không cố ý. – Uyên lí nhí.

Vy biết Uyên đang bị dẫn vật khổ sở, nỗi khổ do chính Uyên tạo ra. Nhìn Uyên im lặng, cúi đầu như một kẻ phạm tội chờ nhận bất cứ hình phạt nào, Vy nao nao lòng. Nắm hai bàn tay của Uyên, đan tay mình vào, Vy nhẹ nhàng:

- Em biết chị đang khổ tâm. Tha cho chị đó ! Nhưng nói trước chỉ một lần thôi. Em ghét nhất là bị bạn thân của mình dối gạt.

- Chị hứa không dối em nữa đâu. – Uyên nghe lòng nhẹ hẫng đi. Cô lấy quyển sổ và xấp thư đưa cho Vy. – Em đọc đi.

- Nhật ký của chị và thư anh Lâm gửi riêng, sao lại đưa cho em?

- Chị muốn em đọc để hiểu rõ tình cảm giữa chị, Huy và Lâm, hiểu tâm trạng của chị bây giờ mà cho chị một lời khuyên. – Vy ngại ngần không cầm. Uyên nài nỉ. – Đọc đi, Vy !

Uyên nhìn Vy van nài. Vy do dự một lúc rồi cầm quyển sổ lên đọc. Trong khi chờ Vy đọc, Uyên bật cát-sét lên nghe nhạc. Tiếng hòa tấu từ băng nhạc

“Guitar Hawaii” réo rắt, nhẹ nhẹ thấm vào lòng. Uyên dịu lại. Lòng đỡ bứt rứt hơn, cô nhắm mắt buông trôi theo tiếng nhạc.

Vy chăm chú đọc. Quyển nhật ký khởi đầu từ những ngày đầu tiên Uyên bước chân vào Học viện. Uyên gặp Huy trong đêm liên hoan văn nghệ của sinh viên học viện. Hai người ngẫu nhiên hát cùng nhau, khiêu vũ cùng nhau. Như định mệnh, họ nhảy điệu Valse đẹp đôi đến nỗi giải thưởng “Đôi giày vàng” đêm đó được treo cho họ. Những năm tháng dài yêu nhau thắm thiết, Huy quấn quýt bên Uyên như bóng với hình. Từ khi yêu Huy, Uyên không hề tiếp xúc thân mật với bất cứ chàng trai nào khác. Từng ấy năm Uyên chỉ biết có Huy. Huy lo cho cô từ chuyện nhỏ nhất trong sinh hoạt hàng ngày cho đến dự định của tương lai. Yêu nhau lâu như vậy mà Huy vẫn không biết được Uyên thường ấp ủ cuộc sống lứa đôi bình dị với tình yêu lãng mạn đầu đời. Huy thì lại nghĩ đến cuộc sống thực tế. Ra trường rồi hai người sẽ cưới nhau như thế nào, về làm việc ở đâu, làm gì để có tiền mua một căn nhà riêng và trăm ngàn thứ khác của cuộc sống. Huy cho rằng mình có trách nhiệm phải bảo bọc, lo cho Uyên một cuộc sống đầy đủ hạnh phúc. Uyên quá trong sáng và hồn nhiên không đủ sức đương đầu với những phức tạp của cuộc sống. Tất cả mọi dự định cho tương lai của hai người đều do Huy lo liệu và quyết định. Rồi Huy ra trường để lại cho Uyên một sự cô đơn hụt hẫng khôn cùng. Xa Huy rồi, Uyên như cô bé tuổi trăng tròn bắt đầu dò dẫm làm quen với người xung quanh. May mà lúc đó Vy và Lâm xuất hiện. Uyên gặp Lâm, người đàn ông có uy lực quyến rũ bất kỳ cô gái nào mình muốn. Dù biết Lâm là một người nổi tiếng bay bướm, xem tình yêu như trò đùa nhưng cô không thể nào không chú ý đến Lâm. Lâm len vào ý nghĩ của Uyên rất nhẹ nhàng. Rất thành công. Đến độ Uyên không thể nào nhận ra sự cố tình trong từng việc Lâm làm. Lâm biết rõ điểm yếu, sở thích của Uyên mà chiều theo. Uyên không sao cưỡng lại được những cảm xúc xuyến xao Lâm gợi lên cho cô. Từng ngày qua, cảm xúc đó trở thành một thức đam mê mãnh liệt, càng lúc nó càng trói chặt lấy Uyên. Uyên cảm giác mình giống như một con ruồi đang sa vào mạng nhện. Càng vùng giãy càng bị trói chặt hơn. Uyên bị cảm giác đang phản bội Huy hành hạ không yên. Càng cảm thấy có lỗi với Huy, cô càng cố

tránh mặt Lâm. Nhưng khổ nỗi càng cố tình trốn tránh, cô càng khao khát gặp Lâm, muốn nghe Lâm nói, mong được Lâm viết cho những lá thư đầy lời thơ mộng, nồng cháy. Nhiều khi Uyên tự hỏi mình tại sao có thể mong chờ tình yêu ở một con người không bao giờ biết khái niệm chung thủy như Lâm. Nhưng điều đó cũng không giúp được Uyên tránh xa Lâm. Sự có mặt của Vy như sợi dây đã níu giữ không để Uyên buông trôi cái gọi là tình yêu chung thủy. Cô lại sợ mất Huy, sợ suốt đời không tìm được ai yêu cô như Huy. Uyên lại hối hận tìm mọi cách tránh xa Lâm. Rồi khi nhận được những lá thư trách móc, dỗi hờn với nhớ nhung tha thiết, Uyên lại mềm lòng. Cho đến tận giờ, cô vẫn chưa biết phải làm sao để bước ra khỏi cái vòng luẩn quẩn đó. Uyên không dám viết thư cho Huy vì không muốn tiếp tục lừa dối anh. Cô cũng không dám gặp Lâm vì sợ không thể kìm chế bản thân mình. Quyển nhật ký kết thúc ở đó.

Vy bỏ quyển sổ sang bên, bắt đầu đọc thư. Chỉ cần nhìn trang giấy màu xanh nhạt có in hình trang trí chim với nét chữ nghiêng đều như vẽ Vy biết ngay đó là thư tình của Lâm. Lâm lúc nào cũng tỉ mỉ đến từng màu giấy. Những lá thư càng về sau vàng say mê, càng cháy bỏng dữ dội. Vy không ngờ Lâm lại si tình đến vậy. Bao nhiêu cuộc tình trôi qua vậy mà đối với Uyên, Lâm vẫn còn yêu đương nồng nàn như mới yêu lần đầu. Tình yêu đó tràn ra trên trang giấy. Sôi bỏng như muốn nung chảy ai đón nhận. Làm sao mà Uyên không rung động tận đáy lòng khi đọc những dòng chữ ấy, khi nghe chính miệng Lâm thì thầm, khi nhìn thấy mắt Lâm nói thay lời. Đọc xong, Vy xếp gấp thư lại như cũ. Vy không mấy may xúc động vì đã quá quen chứng kiến những cuộc tình của Lâm. Đọc những lời thư hoa mỹ này đối với Vy như đọc một áng văn hay hoặc như đọc một tiểu thuyết tình cảm nào đó.

Thời gian trôi thật nhanh, Vy đọc xong đã hơn mười một giờ khuya. Vy để tất cả lên bàn ngồi im, Uyên cũng im lặng. Chỉ có tiếng guitar “Chiều tím” rơi lạnh tanh vào không gian đêm êm ả của khu ký túc xá. Lọt giữa tiếng đàn là tiếng gió xào xạc qua hàng cây sao cổ thụ. Dường như trong đó có cả tiếng lá rơi chạm xuống mặt đường. Mỗi người đuổi theo dòng suy nghĩ riêng, không ai nói với ai điều gì. Cho tận đến khi băng nhạc đã quay hết,

máy cát-sét tự động bật lên đánh “tách!”, Vy khẽ thở ra:

- Em đã hiểu. Nói quyết định của chị đi!

- Người đứng ngoài em sáng suốt hơn, hãy nói điều em nghĩ trước cho chị nghe!

- Về chuyện của ba người à? – Vy nhú mày. – Sao chị lại muốn nghe em nói chuyện của chị?

- Giúp chị đi Vy! Em nói đi! Chỉ có em mới giúp được chị mà!

Uyên rưng rưng nước mắt. Không biết việc này sẽ đi đến đâu nhưng thấy Uyên như vậy Vy không đành lòng.

- Thôi được. Em sẽ nói những gì em cảm nhận nhưng sẽ không giúp chị quyết định việc gì đâu. – Uyên ngược nhìn Vy chờ đợi. Vy thở dài, nói - Chị đã yêu anh Lâm thật rồi. Lâm say mê chị, vì chị khác lạ hơn tất cả những người con gái mà anh ấy đã biết. Một khi Lâm đã muốn thì bằng mọi cách sẽ chiếm đoạt cho được. Biết chị đã có người yêu sắp tiến đến hôn nhân, Lâm cũng đâu có bận tâm. Lâm chỉ vì khát khao của bản thân, không vì chị đâu. Anh đâu có thêm biết cảm giác của chị như thế nào, sẽ nhận lãnh hậu quả gì. Chỉ cần được yêu, bất chấp hậu quả, khổ đau của người khác, tính Lâm vậy mà. Còn chị cũng thế. Chị yêu Lâm cũng chỉ vì chị muốn thử một lần sống với những gì con tim mình mời gọi. Chị muốn phá vỡ tất cả để đến với Lâm, bất chấp Lâm là ai. Chị muốn thử cảm giác yêu Lâm như thế nào, chứ không thật sự muốn có anh ấy mãi mãi. Chị cũng chỉ vì bản thân mình, không vì Lâm. Tình yêu đó không có chỗ dựa sẽ qua mau lắm. Chị sẽ là người mất nhiều nhất. Chị sẽ mất Huy. Không biết chị yêu anh Huy sâu nặng đến chừng nào, nhưng em biết chị đang rất sợ mất Huy và Huy cũng thế. Trước đây hai người đã sống vì nhau, đó có thật là tình yêu hay không chỉ có chị mới trả lời được. Chị hãy tỉnh táo mà vượt qua cơn bão do chính mình gây ra đi.

Uyên im lặng suy nghĩ. Cô đem lời suy luận của Vy so lại với những gì đã xảy ra, đang kéo dài khiến cô khổ sở. Vy ngã người tựa lên gối, vòng tay ôm lấy bạn. Vy nhẹ nhàng vuốt lại tóc của Uyên cho ngay ngắn. Cảm giác dễ chịu lan tỏa khiến cho Uyên thấy bớt căng thẳng. Cô quay lại khẽ cười, bảo:

- Ngày mai chị sẽ nói cho em nghe quyết định của chị.
- Không cần nói, nếu nó không liên quan đến em. – Vy cười rúc rích. – Nhưng phải nhớ là chị đã hứa đưa em đi ăn hàng khắp chợ Hà Đông đó. Đừng có nuốt lời.

Uyên phì cười. Vy trở lại bản tính tinh nghịch của mình rồi.

Sáng hôm sau, sáu giờ Vy thức thì đã thấy Uyên thức tự lúc nào. Vy theo lệ thường tập thể dục xong đi tắm thay quần áo rồi ngồi thong thả chải tóc, thắt thành hai bím. Uyên ngồi bên cạnh chờ, nói:

- Chị muốn nói cho em biết...
- Khoan đã. – Vy đưa tay ngăn lại. Mắt thâm quầng, gương mặt bầu bĩnh của Uyên dường như dài hẳn ra, trắng xanh. – Chắc suốt đêm chị không ngủ? Có cần tự dày dạn vậy không?
- Đây đâu phải lần đầu tiên chị thức trắng đêm. – Uyên gượng cười thăm nảo. – Khó coi lắm hả?
- Kinh khủng hơn em tưởng. Cô Uyên tươi như hoa, trong như ngà ngọc của em đâu rồi? Thôi đi, đâu có cần nói đến điều đó gấp vậy. Chị mà nói ra bây giờ chắc em không ăn sáng nổi. Chị thay quần áo, trang điểm một chút rồi đi ăn sáng.
- Nếu không nói ra, chị cũng sẽ không nuốt nổi thứ gì đâu.
- Thôi được, chị nói đi!

Vy thở dài, chuẩn bị sẵn tinh thần chờ đợi. Uyên ngập ngừng rất lâu, rồi lấy hết can đảm nói:

- Chị quyết định sẽ nói rõ với Lâm nên chấm dứt mọi chuyện ở đây. Chị yêu Huy, không muốn tiếp tục lừa dối Huy nữa.

Mấy câu nói đó đã rút hết sức lực của Uyên. Cả người cô không còn chút sức lực nào. Cô thảm hại như một tàu lá non bị vứt ra giữa trời nóng bỏng. Vy thương Uyên quá, choàng tay ôm bạn vào lòng:

- Chị khóc một chút đi cho đỡ khổ. Chị hãy coi đó là những kỷ niệm đẹp. Đã quyết định thì đừng để Huy đau khổ, chị cũng sẽ không sung sướng gì đâu.

Không biết đến bao giờ Uyên mới quên được Lâm, quên đi được thứ khát khao một lần được thật sự yêu? Quên đi vì Huy? Quên đi vì chính bản thân

cô? Uyên không biết. Khóc rồi mọi chuyện sẽ qua. Uyên lặng lẽ khóc. Từng giọt nước mắt rơi xuống là từng kỷ niệm về Lâm sẽ vơi đi. Ánh mắt tha thiết của Lâm. Nụ cười của Lâm. Giọng nói của Lâm. Những dòng thư tuyệt đẹp gợi bao yêu thương của Lâm rồi cũng sẽ quên đi theo thời gian. Uyên khóc cho mình sắp lại gặp Lâm quá muộn màng. Khóc cho Huy sao lại phải sống xa cô lâu vậy. Khóc thương Huy sao lại bị cô chia sẻ tình yêu cho kẻ khác, tình yêu mà hai người đã dày công vun đắp bảy năm dài. Tình yêu đó Huy tôn thờ, không ngại khổ sở gian nan để chờ ngày đơm hoa kết trái. Không. Cô không có quyền làm khổ người vì cô đang miệt mài làm việc ngày đêm, đang phơi mình dưới nắng cháy tưới từng giàn nho để đến ngày đón cô về được sống sung túc. Lòng Uyên nhói đau. Tại sao cô lại có thể si mê một người chưa bao giờ sống vì cô? Người đó muốn có được tình yêu của cô mà sẵn sàng chà đạp lên tình cảm của người khác. Mình không thể làm gì có lỗi với Huy nữa! Mình sẽ làm lại từ đầu, sẽ bù đắp những đau buồn gây ra cho Huy vừa qua. Uyên lòng thấy trở nên nhẹ nhõm. Cô như vừa bước ra khỏi cái vòng luẩn quẩn khổ sở bao bọc mình bấy lâu. Uyên chợt thêm được cười. Thêm được nói chuyện với mọi người. Thêm được đi lang thang, thêm được ăn một thứ gì đó. Cảm giác này dường như biến mất từ khi cô gặp Lâm thì phải. Uyên chợt mỉm cười một mình.

Vy ngạc nhiên nhìn nụ cười vô tư bất chợt hiện ra trên gương mặt còn đọng những giọt nước mắt. Uyên đã cười nụ cười của ngày trước. Vy yên lòng lắm. Đưa tay lau mấy giọt nước mắt trên má Uyên, Vy cười trêu:

- Trông chị bây giờ không khác gì Dương Quý Phi trước lúc vĩnh biệt Đường Minh Hoàng.
- Vừa khóc vừa cười như vậy sao?
- Ừ. Khóc vì biệt ly. Cười vì được yêu. Đến chết rồi mà môi nàng vẫn nở nụ cười hạnh phúc, dù má đào vẫn đầm lệ thương đau.
- Sao em biết?
- Em đọc sách.
- Chị không hiểu sao em có thể cảm nhận được chuyện tình buồn của cổ nhân cách đây cả ngàn năm chỉ qua mấy con chữ.
- Người xưa cũng biết yêu say đắm, cũng biết khóc khổ đau. – Vy nheo mắt

túm tím cười. – Người xưa để lại đám con cháu là chị và em nè. Có gien di truyền nên chị mới vừa khóc vừa cười như vậy.

- Dám trêu chị hả?

Uyên vung tay trộn mắt, đề Vy ra cù lét vào hông. Vy cười ré lên, vùng chạy quanh cái bàn nước, nhảy lên giường. Uyên đuổi theo. Hai người rượt đuổi cười vang. Vy giơ tay đầu hàng, ngồi bệt xuống sàn nhà. Uyên sà xuống ngồi cạnh cô. Vy đột nhiên mặt hỏi:

- Chị định bao giờ nói rõ với Lâm?

- Chị chờ dịp nào thuận tiện sẽ nói.

- Không nên kéo dài nữa. Em nghe bạn bè xì xào nhiều điều không hay. Sợ đến tai Huy và gia đình anh ấy thì không tốt đâu. Vả lại từ đợt hè, gia đình đã không hài lòng về chị rồi.

- Ủa chị cũng biết vậy. Mấy lá thư gần đây Huy cứ nói gần xa sự khổ đau của tình yêu tan vỡ. Chị lo lắm. Chắc anh ấy biết chuyện nhưng không muốn nói ra. – Uyên thở dài. – Chị sẽ làm lại từ đầu. Huy yêu chị lắm. Sau năm sống gần nhau, chưa bao giờ Huy để ý đến cô gái nào khác ngoài chị. Không biết bây giờ anh ấy vẫn vậy không?

- Biết sợ rồi sao? – Vy gõ gõ lên chóht mũi của Uyên. – Em chỉ lo chị mềm lòng không dứt được thì Lâm càng lấn tới. Đừng kéo dài thêm nữa!

- Ủa. Đợi chị thay đồ rồi đưa em đi ăn hàng khắp chợ.

Vy gật đầu. Trong lúc Uyên sửa soạn, Vy mở sách ra học.

Nửa tiếng sau hai người đã lang thang khắp chợ Hà Đông. Ăn xong, Vy rủ Uyên đi xem người ta mua sắm. Xem chán, Vy rẽ vào hiệu sách bỏ mặc Uyên đang mải mê xem gì đó ở quầy bách hóa bên cạnh. Vy quay sang thấy Uyên mua hộp đồ cạo râu mạ ni-ken màu vàng óng. Dường như sợ Vy thấy, Uyên bỏ nhanh chiếc hộp vào túi. Vy nghĩ chắc Uyên mua làm quà cho bạn trai nào, không muốn mình hỏi lời thôi. Vy nhún vai quay lại xem sách.

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 8 -

Dũng ngạc nhiên khi thấy Vy đến phòng mình vào lúc đã hơn mười giờ đêm. Vy bảo muốn nói chuyện riêng với Lâm. Lâm đã lên phòng tự học. Dũng biết ý ôm tập lên phòng tự học gọi Lâm về. Phòng chỉ có Lâm và Dũng, không sợ làm phiền ai. Vy chọn băng nhạc mở lên nghe. Lát sau, Lâm về, để tập vở lên bàn, hỏi:

- Mới tới hả? Kiểm anh có việc gì không?

- Nhớ anh, đi thăm không được sao?

Vy gõ tay theo điệu nhạc, hất mặt đáp. Nghe giọng nói của Vy, Lâm biết chắc là không phải cô đến gây sự cho vui. Đố đường hơn sáu cây số tìm anh vào lúc này thì có chuyện rồi. Lâm cười vuốt:

- Nhớ anh sao không nhắn anh lên thăm? Đi xuống đây giờ này chi cho cực, con gái đi đêm không hay chút nào.

- Anh lên thăm em rồi lấy thời gian đâu mà đi Hà Đông?

Nghe âm điệu khiêu chiến của Vy, Lâm nhăn mặt:

- Thôi, đừng đùa nữa. Kiểm anh có chuyện gì thì nói đi. Còn muốn gây sự thì để anh đi nấu nước pha trà ngồi đấu khẩu với em.

- Không đùa thì thôi. – Vy với tay tắt nhạc. – Được, nghe đây. Em đến đây là yêu cầu anh hãy buông tha cho chị Uyên.

- Uyên kêu em lên đây nói với anh như vậy à? – Lâm nhún mày khó chịu.

- Không phải chị ấy. Mà là em. Là bạn của hai người – Mặt Vy nghiêm lạnh. Lâm biết cô không đùa. – Hãy thôi đi! Tìm người khác mà đùa vui. Tránh xa Uyên ra!

Lâm im lặng một lúc, thở dài:

- Anh có làm gì Uyên đâu mà em gay gắt với anh vậy? – Lâm ngược lên nhìn thẳng Vy, không chút e dè. – Anh yêu Uyên. Thật sự từ trước đến giờ anh chưa si mê anh như vậy.

- Vì vậy mà anh sẵn sàng chiếm đoạt tình yêu của người khác.

- Trong tình yêu không có từ “chiếm đoạt”, chỉ có “đạt được” điều mình

muốn mà thôi.

- Anh đạt được chưa? – Lâm lắc đầu. Vy cười khinh khỉnh. Cơn giận trào lên, cô cố ghìm lại. – Anh biết Uyên và anh Huy đã yêu nhau bảy năm dài chứ? – Lâm gật đầu. Vy tiếp. – Anh có thật lòng yêu chị Uyên không? Cái mà anh gọi là “tình yêu” đó có phải là tình cảm tự đáy lòng anh không?

Vy nhìn xoáy vào Lâm. Lâm bối rối trước cái nhìn như có lửa đó, ngập ngừng quay đi:

- Sao em lại hỏi anh như vậy? Anh không biết, nhưng càng không có được Uyên anh càng khát khao. Chỉ biết bây giờ anh cần Uyên. Anh yêu Uyên.

- Anh yêu Uyên? – Vy kêu lên. – Vậy anh có biết chị ấy đang khổ sở đến mức nào không? Anh nói yêu chị ấy mà có lần nào anh thử tìm hiểu tình cảm của chị Uyên không? Anh đủ sức khiến Uyên ngã vào lòng anh. Anh cần chị ấy chứ có bao giờ nghĩ Uyên muốn gì, cần gì không? Anh ích kỉ lắm! anh chỉ biết đạt được điều mình muốn mà không cần biết đến nỗi đau của kẻ khác.

- Anh không phải hạng người đó, em biết vậy mà Vy!

Lâm khổ sở ôm lấy đầu. Anh gập người nhìn xuống sàn nhà. Mỗi lời nói của Vy như những nhát búa đập vào người làm anh đau tê dại. Vy nhìn anh thương hại càng khiến anh thấy khổ sở, khó chịu. Không nói nữa, Vy với tay lấy gói thuốc lá trên bàn, rút một điếu châm lửa đưa cho anh. Lâm cầm lấy điếu thuốc rít từng hơi dài. Lâm cảm thấy hoang mang. Vy nói không phải là không có lý. Ngả vào lòng nah rồi, Uyên có bị giày vò bởi mặc cảm mình là kẻ phản bội không? Suốt đời Uyên có đau khổ vì điều đó không? Quan niệm sống giữa anh và Uyên hoàn toàn khác biệt, nếu sau này thật sự yêu nhau, trở thành vợ chồng có thể dung hòa nhau được chăng? Hạnh phúc hay kết cuộc đổ vỡ? Lâm không dám khẳng định. Có lẽ đã nhận ra điều đó nên Uyên từ chối tình anh. Uyên chỉ yêu Huy. Anh là gì trong mắt Uyên?

Vy im lặng nhìn anh. Cô đã nhiều lần ngồi im để nghe anh kể lẽ chuyện tình buồn vui. Lần này cô ngồi im để chờ anh đưa ra một quyết định mà anh không muốn. Vy chưa bao giờ tham gia ý kiến vào chuyện tình cảm riêng của Lâm nhưng nay lại thẳng thừng đưa ra một yêu cầu về một việc

không liên quan gì đến cô. Lâm không trách. Vy đang lo sợ cho cả hai người bạn thân đang đứng trước cơn xoáy của tình yêu. Lâm đưa điều thuốc vào gạt tàn, đốt tiếp điều khác. Anh đang cố gắng bình tĩnh để suy xét những gì đang diễn ra. Lâm bật lửa mãi mà không đốt được điều thuốc. Vy với tay lấy bật lửa, rút điều thuốc khác châm xong đưa cho anh. Lâm im lặng hút thuốc. Vy cũng chẳng nói năng gì. Cô biết Lâm đang tự đấu tranh với bản thân mình. Đấu tranh giữa tình yêu chân thành với lòng hiếu thắng vốn đầy sẵn trong anh. Lâm không bao giờ cam chịu thất bại trong tình yêu. Nhưng nếu vì anh mà làm người ta khổ suốt đời thì thực lòng không bao giờ anh muốn. Lâm đau lòng vì đã làm khổ Uyên, lại khổ sở với ý nghĩ sẽ không có được Uyên trong đời.

- Dừng lại ngay đi, anh! Đây là năm học cuối quyết định sự nghiệp cả đời của Uyên. Hãy vì chị ấy một lần! Hãy vì tương lai của Uyên mà lãng quên chị ấy. Em tin anh làm được mà.

Lâm lại dụi tắt điều thuốc, cầm bao thuốc rút điều khác. Vy bật lửa cho anh. Cô lấy điều khác, đốt lên rít mấy hơi dài. Lâm thở ra mmấy vòng khói tròn, hỏi:

- Về nhà không thấy em hút thuốc, anh tưởng em bỏ rồi?

- Sợ cha mẹ buồn nên về nhà em rang nhịn. Ra đây lúc nào buồn hay căng thẳng mệt mỏi em vẫn hút. Ngày xưa anh ấy nói đi biển lạnh và buồn, hút thuốc cho đỡ nhớ. – Vy mỉm cười mơ màng. – Em bắt chước nên thành quen. Biết sao giờ?

- Chưa thấy ai si tình như em. Vẫn nhớ người ta à?

- Hết rồi. Em không có thời gian để nhớ nữa. Anh từng nói với em tình yêu đó chỉ là ảo ảnh xa vời. Giờ em ngộ đạo rồi, anh không hài lòng sao?

Cả hai bật cười. Lâm nghiêng đầu nhìn Vy qua những sợi khói uốn éo lơ đãng. Vy thật sự đã khác hẳn cô bé áo trắng ngày xưa, mỗi lần giận hờn người yêu lại bắt anh làm vật thế thân để trút giận. Gương mặt hồn nhiên xưa từng hằn vết buồn thương của mối tình đầu tan vỡ giờ biến mất không còn vết tích. Vy đã trở thành cô gái trưởng thành tràn trề sinh lực tuổi xuân với sự tự tin đến ngang ngạnh. Lâm chợt hỏi ;

- Bây giờ em nghĩ về anh ra sao hả Vy?

- Vẫn là một người đàn ông có lòng tự trọng dù hay yêu đương lãng mạn. Vẫn không phải là người chỉ biết nghĩ đến bản thân mình. Nếu như vậy thì anh đâu còn biết rung động trước tình yêu, phải không?

- Đừng có đặt lòng tin vào anh nhiều quá mà thất vọng càng nặng nề.

- Vậy anh có làm em thất vọng không?

- Anh hứa với em sẽ không gây ảnh hưởng với Uyên nữa. Không gặp mặt, không thư từ cho đến khi nào Uyên quyết định đâu là tình yêu đích thực của mình. Uyên có quyền được hưởng hạnh phúc. - Lâm mím môi cương quyết.

- Anh không gạt em chứ?

Đau khổ đến không thể nói thành lời được mà Vy còn hỏi anh như vậy. Lâm nhăn mặt như sắp khóc.

- Anh có gạt em bao giờ. Em ghét nhất là bị người ta dối gạt mà, anh không muốn mất cô bạn kỳ cục như em, hiểu chưa? Nhưng Vy ơi, lần này thì anh yêu thật. Anh yêu Uyên lắm. Hứa với em nhưng không biết anh có thể làm chủ được mình không đây nữa?

- Nhìn bộ dạng của anh như vậy, em lo cho hai người lắm. Không ngờ khi yêu thật anh lại yếu đuối như vậy. - Vy đặt tay lên vai Lâm khẽ khẽ vỗ. - Cố lên anh! Anh mà không vượt qua được thì cả anh, Uyên và anh Huy nữa sẽ đau khổ lắm đó. Mà như vậy em cũng không vui được với mấy người đâu.

- Ủ, anh sẽ cố. - Lâm dụi tắt tàn thuốc. - Vy nè, em lo cho Uyên lắm hả? - Vy bỏ tàn thuốc xuống, gạt đầu. Lâm nhìn cô chặc lưỡi. - Chỉ biết lo cho người khác, tự chuốc lấy phiền phức, đó là thiệt thòi của em.

- Biết làm sao được? Số trời đã định tôi phải làm bạn với mấy người mà. Ráng chịu thôi.

- Khuya rồi. Để anh đưa em về trường!

Vy đứng lên đeo balô lên vai, khoát tay:

- Thôi khỏi, Tuấn đang đợi em dưới kia.

- Trời đất! Sao lại bắt nó ở dưới đó?

- Tự nguyện mà. Ai biết làm sao?

Vy cười, quay đi.

Hôm nay sinh nhật Lâm. Năm nào Lâm cũng gửi thiệp mời bạn bè đến dự. Không biết lần này có tổ chức hay không mà Vy không thấy mời. Không sao. Dù không tổ chức Vy cũng đã chuẩn bị quà tặng. Một chú tiểu đồng bằng nhựa dáng điệu đang tức giận vung tay trợn mắt trông rất ngộ nghĩnh. Vy bỏ chú vào cái hộp giấy để gói lại, chú ta phùng mang trợn mắt môi cong tớn làm Vy phải phì cười. Mong rằng mỗi lần nhìn thẳng nhóc này Lâm sẽ cười được.

Tối, Vy bỏ nửa buổi học ngoại ngữ đạp xe xuống trường Lâm. Chưa đến phòng,, Vy đã nghe thấy tiếng cười nói vang dậy. Người ra kẻ vào tấp nập. Vy hơi ngạc nhiên tại sao mọi người đều được mời mà cô thì không. Vy vừa bước vào phòng, mọi người đã kêu ầm lên:

- Vy tới. Tối trễ kìa, phạt đi!

Vy cười chào mọi người, tháo balô đưa cho Dũng cất giùm. Lâm có vẻ lúng túng khi Vy đột nhiên xuất hiện. Lâm mời Vy ngồi vào phía ghế đối diện với anh. Vy chợt nhận ra Uyên đang ngồi ghế bên cạnh Lâm. Vy nhìn Uyên lạ lẫm dò xét. Uyên bối rối mỉm cười chào cô. Vy dời mắt qua Lâm, chờ câu trả lời mà chỉ có anh và cô mới hiểu. Lâm đã thấy cái nhìn của Vy dành cho Uyên. Anh cảm thấy xốn xang vì đã trot đối gạt Vy. Nhưng Vy có hiểu cho anh không? Cả tháng nay không được gặp, không được viết thư cho Uyên, anh buồn nhớ đến khốn khổ. Đêm nay sinh nhật anh, Lâm không thể kiềm chế được ý muốn có Uyên trong buổi tiệc này. Anh muốn được cùng Uyên vui, muốn nhìn thấy Uyên cười với bạn bè, muốn Uyên hiện diện trong suốt cuộc vui này, dù có thể đây là lần cuối cùng. Lúc đến tìm để đưa thiệp mời, Lâm phập phồng lo sợ Uyên sẽ không nhận lời. Không ngờ Uyên không từ chối. Qua ánh mắt của cô, anh biết Uyên cũng đang buồn nhớ khổ sở như anh. Lâm an tâm vì chắc chắn Uyên sẽ đến. Sợ Vy biết chuyện anh không giữ lời hứa đã đến tìm Uyên, biết Uyên đến dự sinh nhật nên đã cố tình không mời cô. Anh sợ Vy sẽ có phản ứng bất ngờ trước mặt mọi người khiến cả anh và Uyên khó xử. Anh và Uyên đã đối gạt, phản bội lòng tin của Vy. Vy sẽ đau lòng khi bị chính hai người bạn thương yêu nhất của mình lừa dối. Nhưng Vy vẫn nhớ ngày sinh nhật của anh và đã đến. Vy

ngồi trước mặt anh đang chờ lời giải thích. Lâm thấy tia lửa giận dữ cháy trong mắt Vy. Anh tránh ánh mắt đó, không trả lời điều Vy chờ nghe. Rót một ly rượu nhỏ đưa cho Vy, anh mỉm cười:

- Chúc mừng sinh nhật cho anh đi, Vy! Mừng anh già thêm một tuổi.

Vy cầm ly rượu không nói một tiếng nào, đưa lên miệng uống cạn. Ánh mắt đầy lửa giận vẫn không hạ ngọn, Lâm lại rót tiếp một ly nữa đưa cho Vy, nói như van nài:

- Đêm nay là đêm vui của anh, hãy vui vẻ cùng anh đi!

- Được, chúc mừng sinh nhật anh! – Vy mỉm cười. Đôi mắt nhú lại như cố ghìm nổi bức tức đang chực trào ra. – Chúc anh đạt được những gì anh muốn!

Lâm uống nửa phần rượu trong ly rồi tươi cười đưa sang Vy. Vy uống hết phần còn lại. Kiều níu tay Vy, cười bảo:

- Quà của mày đâu? Lần này anh Lâm phá lệ, các quà tặng sẽ cùng hưởng với mọi người. Đưa quà ra đi.

Vy lấy hộp quà đưa cho Lâm, cười thật tươi:

- Chúc mừng sinh nhật đáng nhớ!

Lâm mở hộp. Mọi người vỗ tay cười ầm khi Lâm lấy chú tiểu đồng ra. Thằng nhóc đang giận dữ giờ nắm đấm dọa anh. Lâm bật cười. Mọi người chuyền tay nhau xem. Tiếng cười đùa nối tiếp nhau vang khắp phòng. Lâm thích thú:

- Cám ơn đã tặng anh niềm vui! Chú nhóc này trông hung tợn lắm!

Vy không trả lời. Mắt cô dán chặt vào cái hộp đựng đồ cạo râu mạ ni-ken vàng. Vy nhận ra đây chính là cái hộp Uyên đã chọn mua trong lần đi ăn hàng khắp chợ Hà Đông. Từ lúc Vy bước vào đến giờ, Uyên để ý đến từng biểu hiện của Vy. Giờ thấy Vy cứ nhìn chăm chăm vào chiếc hộp, Uyên lo sợ nhìn Vy. Nhưng Vy không nhìn cô mà ngược nhìn Lâm:

- Cái hộp kia kiểu cách rất hợp ý anh phải không? Người tặng chắc phải là người hiểu rõ sở thích của anh rồi. Hạnh phúc thật!

Lâm gật đầu đưa mắt sang Uyên, mỉm cười sung sướng. Uyên bối rối cúi đầu mãi miết cắn hạt hướng dương. Vy nhìn cả hai, rồi phá lên cười. Đám bạn đến dự sinh nhật chỉ lo trò chuyện, cười đùa, không ai để ý đến thái độ

của ba người. Vy rót một ly rượu đưa cho Uyên, cười thật tươi:

- Chị xấu lắm! Lên đây mà không ghé qua trường rủ em. Phạt chị phải uống một ly chúc mừng sinh nhật anh Lâm.

- Chị tưởng em phải đi học, không đi được. Đừng đưa rượu cho chị! Vy biết chị không uống được mà.

Uyên biết càng tỏ vẻ thản nhiên, con giận trong Vy càng bị nén lại. Uyên chỉ mong Vy đừng trút giận lúc này, trước mặt mọi người cô không biết phải làm sao. Vy mỉm cười thật dễ thương:

- Đêm nay là đêm vui của Lâm, chị có say cũng không ai cười đâu.

Lâm đưa ngón trỏ lên, lắc đầu cười ra hiệu không được ép Uyên uống rượu. Vy cười khi cầm ly rượu uống luôn. Lâm lấy một miếng cam đưa cho Vy. Vy cầm lấy, cười hài lòng. Nhìn hai người thân thiết như vậy, lòng Uyên bỗng trào lên cảm giác khó chịu. Cô chợt bừng lên ý nghĩ tại sao mình không thể làm cho Lâm vui được chứ. Dù một lần thôi, một lần thôi cũng đủ. Thử say một lần xem. Khi say rồi, người ta dễ sống thật với mình hơn mà. Uyên đưa mắt nhìn quanh. Không ai chú ý đến cô và Vy. Uyên rót một ly rượu mỉm cười đưa lên miệng, bắt chước Vy uống cạn. Rượu cay nồng xộc lên mũi, dâng tràn xuống cổ, Uyên vội vàng nuốt ực. Uyên nhăn mặt cắn răng cố chịu. Cô không hiểu sao Vy có thể thản nhiên uống thứ cay đắng này như một thứ nước giải khát. Rượu ngấm vào máu khiến cho Vy cảm thấy người rần rật, mặt đỏ ửng. Một vị ngọt ngào từ đâu đó lan dần lên đầu lưỡi, Uyên lại thấy thích thú. Vy nhìn cô cười ý nhị, không nói gì. Vy lại rót một ly rượu uống một nửa, mặt không hề đổi sắc, còn một nửa đưa cho Lâm uống. Vy hàm ý bảo Uyên uống rượu là phải như vậy. Uyên cảm thấy tự ái. Cô với tay rót đầy ly. Từ này giờ Lâm vẫn theo dõi từng nét biến đổi cảm xúc ở Uyên. Lòng nao nao xót xa, Lâm đưa tay lấy ly rượu trong tay Uyên:

- Không biết uống thì đừng bắt chước người ta. Đường Uyên về trường xa lắm. Đưa đây anh uống thay Uyên.

- “Lũ chim chóc” sẽ đưa Uyên về mà.

Tuy nói vậy nhưng Uyên vẫn đưa ly rượu cho Lâm. Cô cảm thấy đầu óc vác vác, không dám uống tiếp. Vy phá lên cười:

- Ê, bình vực chị Uyên dễ sợ chưa! Hai người ở đó mà tranh nhau đi, tôi sang nói chuyện với “lũ chim chóc” đây.

Vy quay sang nói chuyện với Kiều, tranh giành cái kẹo với Hoa. “Lũ chim chóc” ầm ĩ phân xử việc Ngọc và Hoa cần chia đôi cái bánh. Tấn và Dũng tì tì cụng ly với nhau. Những người bạn của Lâm đến dự quá quen cảnh này cũng hòa theo. Mỗi người đùa một câu. Mỗi người một tràng cười. Tuổi trẻ vốn vậy, lúc vui không còn biết trời đất là đâu. Lâm nhìn bạn bè vui, quên hết tất cả cảm giác khó chịu trong lòng. Uyên cũng đang nhìn “lũ chim chóc” đùa nghịch đầy âu yếm. Lâm đưa mắt nhìn Uyên say đắm. Anh khẽ khàng nắm lấy tay Uyên. Uyên quay lại nhìn anh. Đôi mắt tròn, đen ướt như ngỗ ngang yêu thương, như lo âu sợ sệt. Bàn tay nhỏ mềm mại nằm im trong tay anh một lúc, khẽ run run rồi rút ra. Như nuốt tiếc dưng lại một chút, rồi cương quyết xa hẳn. Lâm thất vọng đứng lên lấy cây đàn guitar đưa cho Dũng. Dũng so dây đàn, tất cả xúm lại hò hát. Ai không tự hát được thì vỗ tay gõ nhịp. Họ say sưa đến khi Lâm nhìn đồng hồ báo:

- Đã khuya rồi. Để cảm ơn các bạn đã đến cùng vui, tôi xin hát tặng mọi người một bài! Tất cả vỗ tay hoan hô tán thưởng. – Lâm nhìn về phía Vy. – Tôi xin hát bài “You mean everything to me”. Vy hát bè với anh!

Vy nhún vai định phản đối nhưng nghĩ sao lại gạt đầu đồng ý. “Lũ chim chóc” lại reo hò. Chẳng mấy khi Vy ngẫu hứng hát hò với bạn bè dù hát rất hay. Cô chỉ hát bè với Lâm khi buồn mà thôi. Giọng Lâm trầm mượt, giọng Vy trong vắt, cao vút. Tiếng hát của họ hòa quyện với tiếng đàn. Cả phòng im lặng lắng nghe, say sưa theo tiếng hát. Tình yêu của người trong bài hát thiết tha quá, sâu đậm quá! Tất cả trái tim tâm hồn cuộc sống dành để cho người mình yêu. Trái tim yêu đó vĩnh viễn thuộc về một người dù cho tháng năm có cố tình xóa nhòa đi tất cả, dù cho cuộc đời bắt gặp họ trải qua muôn vàn đau khổ. Tình yêu không bao giờ nhạt phai trong tim họ:

“ Oh my darling I love you so. You mean everything to me...

Tình yêu anh đó đã trao cho người

Người yêu đầu ời, anh yêu mình em...”

Uyên cảm giác tiếng hát của Lâm đang từng giọt ngấm vào lòng mình.

Tiếng đàn dứt hẳn, tất cả vỗ tay hoan hô ầm ĩ. Kiều ôm lấy Vy, trêu:

- Trời ơi, nghe mày hát mà tao thốn thức hết lòng dạ. Ai mà yêu tao như vậy, tao sẽ bỏ tất cả để theo người ta.

- Trừ khi chưa có anh kia. – Vũ chen vào.

- Tụi mày ở đó mà nói điên! – Vy mắng yêu. – Về thôi!

Mọi người lần lượt chia tay ra về. Tuấn bảo Vy đưa chìa khóa để lấy xe giúp. Vy đưa chìa khóa cho Tuấn. Dừng đi theo tiền “lũ chim chóc”. Vy phát bực với đôi giày quá nhiều dây nhợ của mình. Vy cột xong giày thì mọi người đã đi hết. Vừa ra khỏi cửa thì nghe tiếng Lâm gọi:

- Vy, đợi anh một chút!

Vy quay lại. Trong phòng chỉ còn lại Lâm, Uyên và Vy. Uyên đứng im, mắt đau đáu nhìn cô. Vy quay đi nhìn theo đám bạn. Lâm bước lại gần nói:

- Để tụi nó đợi một chút, anh có chuyện muốn nói với em!

- Chuyện gì? Bộ anh không sợ mất hết niềm vui của đêm nay sao? – Vy xằng giọng.

- Nếu không nói, anh cảm thấy khó chịu trong lòng lắm. - Lâm thở ra.- Anh chỉ muốn Uyên đến dự sinh nhật không có ý gì khác. Anh xin lỗi!

- Tại sao lại phải xin lỗi? Mặc mớ gì tới em. Sinh nhật sau, anh có mời em cũng không đến đâu. – Vy bữu môi khinh khỉnh.

Uyên bước đến đứng sát bên Vy, khổ sở giải thích:

- Chị đến dự sinh nhật của Lâm với tư cách là một người bạn thôi. Vài hôm nữa chị đã phải thi tốt nghiệp, rồi đi thực tập luôn. Chị sợ khôn có dịp gặp bạn bè.

Cơn giận bùng lên, Vy tức tối kêu:

- Thôi đủ rồi! Sợ không có dịp gặp nhau chứ gì? Hai người cho tôi xin đi, đừng coi tôi như thứ bung xung tha hồ mà dối gạt. Tôi không chịu nổi đâu. Một người thì nói là đến với tư cách bạn bè. Một người cố tình không mời tôi vì sợ người kia không vui. Vậy cái hộp đó đã được chuẩn bị từ lâu lắm, có phải bình thường không? Các người muốn yêu nhau thì cứ việc, có sao cứ phải lôi tôi vào? - Nước mắt Vy ứa ra. – Tôi thương yêu hai người nhất mà. Sao hai người nỡ lợi dụng lòng tin của tôi? Chuyện của hai người mà bắt tôi cứ phải lo lắng, phải làm bức bình phong ngu ngốc. Hai người chà đạp lên lòng chân thành của tôi. Hai người thật là quá đáng!

- Không phải vậy đâu Vy! – Uyên kêu lên, nước mắt tuôn lã chã.

- Không phải vậy? – Vy cười khinh, mím môi lau sạch nước mắt. – Hai người chưa từng coi tôi là bạn, không sao cả. Nhưng từ đây trở đi đừng lợi dụng tôi như cái thùng đựng rác cho các người.

- Vy, lúc nào anh cũng coi em là người bạn thương yêu nhất và suốt đời này cũng vậy. – Lâm đau khổ nhìn lên trần nhà. Anh không dám nhìn thẳng Vy.

- Khi nào yêu, em sẽ hiểu thế nào là sự khổ sở khi phải vĩnh viễn chia tay nhau mà không được nói với nhau một lời, không được nhìn nhau một lần cuối cùng.

- Chỉ có hai người mới biết yêu, mới biết đau khổ sao? – Vy mĩa mai. - Ủa, mà hai người yêu nhau lúc nào vậy? Mà thôi, tôi không thích nghe chuyện của hai người nữa. Làm ơn tránh đường! Tôi phải đi keo đám bạn của tôi phải đợi lâu.

Vy quay đi. Lâm nói với theo:

- Dù sau này em có đối xử với anh như thế nào, em vẫn là người bạn thân yêu nhất của anh!

Vy không trả lời, lăm lăm bước. Uyên chạy theo:

- Cho chị về với em!

- Nếu chị thích. – Vy lấy khăn tay đưa cho Uyên. – Chị làm ơn lau nước mắt đi, nếu không muốn bị tui nó suy diễn này nọ.

Uyên lau sạch nước mắt, trả khăn lại cho Vy. “Lũ chim chóc” đợi lâu quá vừa thấy mặt Vy đã hồi thúc ầm ĩ. Suốt đoạn đường về, Vy không mở miệng cười nói gì trong khi lũ bạn cứ luôn miệng cười giỡn. Uyên gượng cười nói với “lũ chim chóc” cho qua chuyện. Tuấn phát hiện ra sự khác thường ấy. Tuấn gợi chuyện hỏi, Vy chỉ ậm ừ nói mình mệt không thích đùa. Vy không nói nhưng Tuấn đoán được chắc là Uyên và Vy vừa có chuyện không vui với nhau. Thường ngày bất kỳ đi đâu, làm gì Uyên và Vy luôn quấn nhau, chuyện trò không dứt. Giờ hai người không ai nói với ai câu nào. Nhìn thái độ của Vy chắc là Vy đang tức giận chuyện gì đó. Tuấn định bụng hôm nào Vy vui sẽ hỏi. Về đến cổng trường, không từ giã ai, Vy đạp xe thẳng vào ký túc xá. Đám bạn không ai để ý đến sự thay đổi bất thường của Vy. Họ mãi nói về cuộc vui lúc nãy.

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 9 -

Tối thứ bảy, Vy ngồi soạn bài vở cho kỳ thi cuối năm. Từ hôm sinh nhật Lâm đến nay, Uyên đã gởi cho Vy mấy lá thư. Uyên xin lỗi những gì đã xảy ra. Uyên kể tất cả những cảm xúc của mình dành cho Lâm. Kể rất thật rằng khi nhìn thấy cái hộp đó, Uyên đã không ngăn được ý nghĩ sẽ tặng nó cho Lâm vào ngày sinh nhật như món quà cuối cùng để chấm dứt tất cả. Nhưng khi đối diện cô lại không đủ can đảm nói thẳng rằng Lâm đừng theo đuổi cô nữa, hãy để cô yên với tình yêu cô dành cho Huy. Rồi không thể từ chối việc mang lại niềm vui cho Lâm vào đêm sinh nhật. Uyên hứa với Vy sẽ kết thúc mọi chuyện với Lâm vào một ngày gần nhất. Cô van xin Vy hãy tha lỗi, đừng bỏ rơi cô vào lúc này. Đọc xong thư, Vy thở dài không biết nói sao. Vy không biết tại sao mình lại phải buồn hay vui, tức giận hay tha thứ cho Uyên. Vì chuyện gì chứ? Chuyện yêu đương của hai người ấy liên quan gì đến Vy? Tại sao Vy cứ phải nghe, phải nói, phải buồn vui khổ sở theo họ? Vy không lý giải được. Và từ sau đêm đó, Vy từ chối không gặp Uyên lẫn Lâm. Vy đang muốn tách khỏi sự ảnh hưởng của hai người để suy nghĩ chuyện đã qua. Vy cứ ầm ứ trong lòng không yên được. May nhờ có Ngọc và Tuấn lúc này chịu khó lên chơi, có người trò chuyện Vy cũng cảm thấy đỡ bức tức. Mỗi tối chờ Vy tan buổi học ngoại ngữ, cả hai đến đón Vy cùng đi chơi vài vòng hay ghé quán cà-phê nào đó tào lao một lúc. Đến hơn mười giờ, cả hai lại đưa Vy về trường. Không hiểu sao Tuấn lại biết được chuyện cãi nhau giữa ba người đêm đó. Tuấn khuyên Vy đừng nghĩ đến chuyện đó nữa mà hãy chú tâm vào kỳ thi học kỳ đang kề bên. Vy chẳng trả lời hay tranh cãi gì. Vy cũng cố quên nhưng không làm sao quên được.

- Chị Uyên!

Nghe tiếng Thúy kêu, Vy ngẩng lên nhìn. Uyên đã tháo giày bước vào phòng. Thúy mời Uyên ngồi rồi đi rót nước mời khách. Vy trèo xuống, đến bàn nước ngồi đối diện với Uyên. Đưa ly nước cho Uyên, cô hững hờ hỏi:

- Chị tìm em có việc gì không?

- Em vẫn còn giận chị sao?

- Không. – Vy nhún vai tỏ vẻ không quan tâm. – Tại sao lại phải giận? Em đang tự xem lại mình đã sai ở chỗ nào trong chuyện của hai người.

- Em không tin những gì chị viết trong thư sao?

- Uyên à, bây giờ chị có nói gà lộn dưới nước em cũng tin mà. Chuyện của mấy người em không muốn nghe nữa. Đừng kéo em vào cuộc!

Uyên cúi đầu, nước mắt lưng tròng. Vy chợt nhận ra Uyên hốc hác quá đỗi. Mắt thâm quầng trũng sâu không trang điểm Uyên càng xác xơ tiêu tụy. Vy bất nhẫn thở ra hỏi:

- Chị thức đêm nhiều lắm sao?

- Phải. Chị đang ôn thi tốt nghiệp. Chuyện giữa chị và Lâm làm chị khổ sở vô cùng. Anh Huy biết chuyện viết thư trách móc khiến chị càng khổ hơn. Suốt cả tuần nay không đêm nào chị ngủ được.

- Chị nên giữ sức khỏe! Kỳ thi tốt nghiệp này quyết định sự nghiệp cả đời của chị đó.

Thấy Vy lo lắng cho mình, Uyên cảm thấy vội bớt một phần ưu tư đang đè nặng trong lòng. Uyên thở dài nói tiếp:

- Với Huy, chị có thể giải thích được. Thi tốt nghiệp xong chị sẽ về Sài Gòn thực tập. Chị sẽ có cơ hội sống gần Huy. Bọn chị sẽ bắt đầu lại từ đầu. Chị đã quyết định dứt khoát với Lâm.

Vy im lặng. Vy lắng nghe Uyên nói như biết bao lần đã lắng nghe. Nhưng lần này Vy không có cảm giác là mình tin hay không điều Uyên vừa nói. Thấy thái độ của Vy, biết là Vy không tin mình nữa, khốn khổ quá, Uyên nói như khóc:

- Tin chị một lần nữa đi, Vy! Chị biết đã làm em thất vọng. Đã dối gạt em nhiều, nhưng lần này chị nói thật. Chị cần em lắm! – Uyên đặt một gói giấy nhỏ, vuông vắn lên bàn. – Đêm nay chị đến đây để rủ em cùng lên trường Lam với chị. Chị sẽ trả lại tất cả những lá thư này, sẽ nói rõ rằng chị chỉ yêu một mình anh Huy. Mong rằng Lâm quên chị đi, để chị được yên.

Mấy người bạn cùng phòng Vy nhìn hai người đầy tò mò. Vy cảm thấy khó chịu, nhăn mặt:

- Chị nói khê thôi! Được, em tin chị. Để em thay đồ đi cùng chị.

Vy thay quần áo, lấy xe đi cùng Uyên. Suốt đoạn đường đến trường Lâm, hai người cứ đạp xe song song bên nhau, không ai nói với ai tiếng nào. Vào đến trường, Uyên bảo Vy ở hoa viên chờ. Uyên một mình lên ký túc xá tìm Lâm. Vy tìm ghế đá, lấy sách ra đọc, ngồi chờ. Thời gian trôi thật chậm. Vy cảm thấy sốt ruột. Không biết hai người sẽ nói gì với nhau. Chắc họ đau lòng lắm. Vy chỉ mong trải qua sự việc này cả hai sẽ sớm lấy lại sự thẳng băng trong tình cảm, sẽ dần quên đi những gì đã qua. Vy chờ mãi cho đến tận khi keng báo mười một giờ. Đã đến giờ đóng cổng. Vy quyết định đi lên phòng Lâm. Đến nơi Lâm đang đứng hút thuốc một mình ở góc hành lang. Nhìn quanh không thấy Uyên đâu, Vy lo lắng lên tiếng hỏi:

- Chị Uyên đâu mà anh đứng đây một mình?

- Vy! Sao giờ này em lại ở đây?

Lâm ngạc nhiên quay lại.. Cả dãy hành lang vắng tênh. Thấy Vy cứ đưa mắt nhìn quanh, Lâm hiểu ý nói:

- Uyên đã ra về cách đây hơn cả tiếng rồi. Sao em lại ở đây?

- Chị Uyên năn nỉ em đi cùng, rồi kêu em đợi ở hoa viên. Đợi mãi đến giờ nên em phải lên tìm nè. – Vy hỏi dồn. – Anh đã nói gì với chị ấy? Uyên ra sao? Tại sao Uyên về mà không gọi em?

- Anh không biết. – Lâm rít một hơi dài, rồi ném tàn thuốc xuống đất. – Uyên gởi lại tất cả thư của anh và nói những gì cần nói. Suốt cuộc đời này Uyên chỉ yêu Huy. Anh không xứng để cô ấy yêu.

Gương mặt tuấn tú của Lâm mất hẳn sắc tinh anh. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh thất bại trong tình yêu, cũng là lần đầu tiên anh biết thế nào là khổ vì yêu thật sự. Vy thấy tội cho anh, nhưng không còn tâm trí để nói lời an ủi, xằng giọng:

- Em không hỏi về anh. Em hỏi chị Uyên ra sao?

- Chắc cũng như anh. Anh biết Uyên đã yêu anh. Nhưng Uyên đã quyết định chọn Huy. Có lẽ Huy tốt hơn anh nhiều. Chắc Uyên đau lòng lắm, đến nỗi không nhớ được em đang đợi ngoài kia.

- Tại sao anh lại để chị ấy về một mình trong tình trạng như vậy? – Vy giận dữ.

- Em nhìn anh đi! Anh còn mặt mũi đưa cô ấy về sao?
- Không cần biết anh ra sao. Tự anh gây ra thì anh phải gánh chịu. Dù không yêu nhau được thì vẫn là bạn bè. Anh để chị ấy về trong tâm trạng như vậy rồi Uyên có ý nghĩ điên rồ làm chuyện khinh hay thì suốt đời này anh có ân hận không? Anh thật là vô trách nhiệm!

- Lúc đó anh không nghĩ được gì cả! – Lâm khốn khổ kêu lên – Em kết tội anh sao cũng được. Tại anh tất cả. Để anh đi với em tìm Uyên.

Lâm nắm tay Vy kéo đi. Vy vùng ra, mắt tóe lửa, rít:

- Không đi với anh! Cấm đi theo em! Hãy ở đó mà cầu nguyện cho Uyên được bình an. Nếu có gì xảy ra cho chị ấy, em sẽ không tha cho anh đâu! Vy bỏ mặc Lâm đứng thần thờ. Cô lấy xe đi thẳng đến trường Uyên. Dọc đường đi, thấy chỗ nào có đông người xúm lại là Vy ghé lại xem. Cô lo sợ Uyên không tự chủ được sẽ gây tai nạn dọc đường. Đến tận cổng Học viện, Vy mới thở phào nhẹ nhõm. May gặp người trực ban quen mặt, nên Vy được phép vào ký túc xá. Lên đến phòng Uyên, Vy mệt thở không ra hơi. Mấy cô bạn cùng phòng của Uyên ngạc nhiên khi thấy Vy đột ngột xuất hiện. Thấy mặt Vy tái nhợt, Linh người bạn cùng phòng Uyên rót ly nước đưa cho Vy. Vy liền một hơi hết ly nước, một lúc sau mới ngẩng lên:

- Cám ơn chị Linh! Em chào cả phòng!

Linh phì cười:

- Chờ nghe được câu chào của anh, cả phòng chị ngủ gục hết rồi. Sao xuống đây giờ này vậy Vy? Trực ban chịu cho em vào thật là may đó.

- Người yêu của chị đó chứ ai. Em năn nỉ mãi anh mới chịu cho vô đó. Chị Uyên về đây chưa chị?

- Đã về rồi, đang ở phòng tự học. Khi này nó về mặt mày thất sắc khó coi lắm. Nó chẳng nói chẳng rằng ôm tập sang phòng tự học, ngồi miết ở đó luôn. Để chị qua gọi nó về cho em.

- Không cần. – Vy thở phào. – Chỉ cần chị ấy về đến đây bình an là em yên tâm rồi.

- Chuyện gì vậy Vy? – Một người bạn cùng phòng Uyên lên tiếng.

Vy chưa kịp trả lời thì Uyên xuất hiện ở cửa phòng. Cả phòng im phắc, mắt đổ dồn về Uyên. Chưa bao giờ Vy thấy Uyên lạ lùng như vậy. Gương

mặt trắng bệch như làm bằng thạch cao cứng lạnh vô hồn. Đôi mắt to vốn rất biểu cảm giờ im lìm không chút cảm xúc. Vy đứng bật dậy, xót xa thốt lên:

- Chị sao vậy Uyên?

- Vy, em về đi! Chị không cần em nữa!

Giọng Uyên đều đều lạnh lẽo. Uyên không nhìn ai, quay về phòng tự học. Vy không cử động nổi. Có vị chát tanh tanh mùi sắt gỉ tràn đầy cảm giác của Vy. Vy chưa bao giờ bị ai đối xử như vậy. Ngồi bệch xuống giường một lúc, Vy mới nghe được tiếng của Linh:

- Vy đừng giận Uyên. Nó đang có chuyện buồn. Em không sao chứ?

- Em không sao.

Vy gượng cười và cảm giác tiếng nói vừa rồi không giống tiếng nói của cô. Tiếng nói ở tận nơi nào đó vọng lại thì phải. Vy không hiểu sao mình lại rơi vào hoàn cảnh này. Vy không hiểu, hoàn toàn không hiểu mình đã làm gì để bị đối xử như vậy. Linh ngồi xuống bên Vy. Mắt Vy chữa nỗi đau uất ức.

Linh thương hại, nhẹ giọng:

- Đã khuya rồi, em đừng về. Ở lại đây ngủ với chị. Uyên đối xử với em thật tệ. Để nó bình tĩnh lại chị sẽ nói chuyện với nó.

- Chị đừng nói gì hết. – Vy cố lắm mới nói nên lời. – Nhờ chị nói lại với Uyên rằng giữa em và chị ấy không còn gì để nói. Chào cả phòng, em về!

- Vy à, đường khuya đi một mình nguy hiểm lắm.. Nếu ngại gặp mặt Uyên để chị gọi em sang phòng khác ngủ sớm mai hãy về trường.

- Em đâu có gì để ngại. – Vy cười nhưng không biết là mình cười thật không. – Em quen đi đêm rồi. Đừng lo cho em. Chúc các chị ngủ ngon!

Ra khỏi cổng học viện, Vy mãi miết đạp xe không hay có người đang theo sau mình. Đầu Vy quay cuồng với ý nghĩ tại sao Uyên lại đối xử với cô như vậy? Cô đã làm gì nên tội? Từ lúc quen biết Uyên đến giờ, cô có làm gì có lỗi với Uyên đâu. Vy không giải thích được tại sao Uyên lại có thái độ như vậy. Điều đó làm cô đau đớn. Đau đớn. Uất ức. Mỗi lúc một tràn ứ lên ngực Vy. Gió đêm thổi luồn vào tóc, Vy cảm thấy lạnh. Cô đưa mắt nhìn quanh đường, không bóng người. Những ngọn đèn đường rọi sang đại lộ thênh thang càng tăng thêm cảm giác vắng lặng. Xa xa có ánh đèn dầu leo lét của

những quán hàng rong bán suốt đêm Vy rùng mình. Đột nhiên cô thấy sợ, chưa bao giờ Vy phải đi một mình trong đêm khuya như vậy. Càng sợ Vy càng đạp xe nhanh.

- Vy!

Vy giật mình quay lại. Một người đang cố sức đạp xe đuổi theo, Vy nhận ra đó là Tuấn liền đạp chậm lại. Vy ngơ ngác không hiểu tại sao Tuấn lại xuất hiện vào lúc này. Thấy Vy cứ trở mắt nhìn mình, Tuấn vừa thở vừa giải thích, lúc này Lâm đạp xe xuống trường kêu Tuấn đuổi theo Vy. Lâm nói Vy xuống Hà Đông vào đêm khuya như vậy không yên tâm. Tuấn đuổi theo Vy đến nơi thì Vy đã vào trường Uyên rồi. Ngồi đợi Vy chưa hút xong thuốc thì đã thấy Vy chạy như bay trở ra. Tuấn lại đạp xe đuổi theo.

Thấy Vy nhìn quanh Tuấn biết Vy tìm Lâm, liền nói:

- Nói với Tuấn xong, Lâm về ngay. Lâm nói Vy đang giận anh ấy, nếu để gặp mặt Vy càng giận hơn.

- Biết vậy tốt. – Vy mím chặt môi nói qua kẽ răng. – Hẳn liệu hồn tránh xa Vy vào lúc này. Tuấn về trường đi, Vy tự về trường một mình được mà.

- Không được, Tuấn phải đưa Vy về trường. Con gái đi đường này khuya như vậy không an toàn đâu.

Tuấn cương quyết. Vy phải gật đầu ưng thuận. Hai đứa cứ im lặng đạp xe.

Đến đầu đường Ô Chợ Dừa, Vy chợt hỏi:

- Tuấn có sợ về trường trễ quá không? – Tuấn lắc đầu. Vy tiếp. – Tuấn đi chơi với Vy một vòng đi!

- Ủ, Vy muốn đi đâu?

Vy đưa Tuấn đến một quán cà-phê ở cuối đường Giảng Võ. Vy và Tuấn chọn một góc khuất người. Cả hai cùng gọi cà-phê. Vy ngả người dựa vào ghế. Bây giờ Vy mới cảm thấy hai chân mình tê dại, đầu óc ù lì ra không thể suy nghĩ gì nữa. Vy nhắm mắt lại cho đỡ mỏi mệt. Tuấn chờ cà-phê xuống, pha đường rồi mới gọi Vy. Vy uống từng hớp một. Cạn ly cà-phê, Vy cảm thấy mình tỉnh táo lại. Đầu óc tỉnh lại bao nhiêu cử chỉ, lời nói, hình ảnh của Uyên lúc này càng hiện rõ bấy nhiêu. “Em về đi! Chị không cần em nữa!” Câu nói ấy lại vang lên trong óc Vy. Vị chát của sắt gỉ lan khắp lưỡi làm Vy khó khăn lắm mới nuốt nổi nước bọt. Tuấn im lặng quan

sát Vy. Không hiểu chuyện gì xảy ra với Vy nhưng Tuấn biết Vy đang phần uất đến nỗi không nói lên lời. Tuấn không nhịn được, lên tiếng hỏi:

- Sao vậy Vy? Chuyện gì đã xảy ra?
- Vy có nói Tuấn cũng không hiểu được đâu.
- Vy không muốn nói thì thôi. Nhưng nếu nói ra sẽ cảm thấy thanh thản hơn đó.
- Tuấn có thể nghe sao? – Vy thở ra.
- Có thể Tuấn không hiểu nhưng Tuấn có thể lắng nghe Vy nói.
- Vy cũng không biết nói từ đâu nữa.
- Cứ nói những gì Vy muốn nói.
- Tuấn đột cho Vy điều thuốc được không?

Tuấn châm thuốc đưa cho Vy. Vy rít những hơi thuốc dài. Vy nhìn theo những cuộn khói tròn vẫn không nói gì. Tuấn im lặng chờ đợi. Hút được nửa điều thuốc, Vy lên tiếng:

- Vy kể cho Tuấn nghe. Mọi chuyện bắt đầu từ lúc chị Uyên thực tập ở Xuân Mai trở về.

Vy kể cho Tuấn nghe mọi chuyện. Kể đến lúc Vy nghe câu nói “Em về đi! Chị không cần em nữa!” Vy lại nghe miệng mình chát mùi sắt gỉ. Vy không thể nói được nữa, tay run run cầm ly cà-phê uống cạn. Tuấn nhìn Vy thương cảm:

- Vy giận chị Uyên lắm phải không?
- Vy không biết là mình đang giận hay buồn nữa. Lòng Vy bây giờ chỉ có cảm giác xót xa và chán chường thôi. Có phải là Vy đã không đúng khi can thiệp vào chuyện của hai người đó? Vy đáng bị đối xử như vậy? Tuấn là người ngoài cuộc hãy nói Vy đã sai chỗ nào đi!
- Vy không có sai. Vy hết lòng cho chị Uyên, ai cũng biết. Vy chỉ muốn chị ấy được vui vẻ và sống hạnh phúc thôi. Nhưng mà Vy quá lo cho chị ấy nên buồn bực thiếu suy nghĩ nên chị Uyên mới thốt ra những lời nói đó. Khi bình tĩnh lại chị ấy sẽ tìm Vy xin lỗi thôi. Hai người thương nhau như

chị em, không lẽ vì câu nói mà Vy dứt tình sao?

Vy im lặng tiếp tục hút thuốc. Vy không biết sau này mình sẽ đối xử với Uyên ra sao nhưng cô không thể quên được những gì Uyên nói lúc này.

Tuấn nói tiếp:

- Tội của Vy là quá sốt sắng can thiệp vào chuyện đó, có thể chị Uyên hiểu lầm Vy.

Vy dụi tắt điếu thuốc. Cô chợt nhớ có lần Uyên hỏi cô tại sao cô không muốn Uyên yêu Lâm? Mỗi quan hệ giữa cô và Lâm là thế nào? Vy đã giải thích và không để ý tới nữa. Có lẽ Tuấn nói đúng. Uyên cho rằng cô cố tình ngăn cản vì cô có tình ý với Lâm. Nếu mà như vậy thì Vy không thể tha thứ cho Uyên được. Uyên đã xúc phạm nặng nề đến lòng tự trọng của cô. Vy tư lự hồi lâu, nói:

- Có thể Tuấn nói đúng. Nếu chị Uyên có ý nghĩ Vy cản trở hai người vì Vy yêu anh Lâm thì không còn gì giải thích nữa. Chị ấy không hiểu Vy, không đáng là bạn của Vy.

- Thường ngày Vy và anh Lâm thân nhau lắm mà?

- Thân nhau là yêu nhau sao? Mấy người quan niệm tình yêu đơn giản vậy sao ? Phải, Vy và Lâm thân nhau, vì cả hai có thể chia sẻ nhiều điều mà với người khác không thể nói được. Nhưng với tính cách của anh Lâm, làm sao Vy có thể yêu được.

- Vậy mẫu người yêu của Vy ra sao?

- Tuấn hỏi chi vậy ? – Vy lấy làm lạ.

Tuấn bối rối không trả lời. Vy phì cười :

- Ít ra cũng biết lắng nghe Vy nói như Tuấn vậy. Còn con người biết đâu mà chọn. Khi rung động thật sự là yêu, thế thôi.

- Từ này tới giờ mới thấy Vy cười. Mọi chuyện qua rồi Vy đừng nghĩ tới nữa. Tuần sau Vy thi học kỳ hai rồi, chú tâm vào bài vở đi kéo thi lại đó.

- Xì, Vy mà thi lại. Trong “lũ chim chóc” Vy học giỏi nhất mà.

- Ngày mai Tuấn rủ tụi nó lên trường cùng đi chơi cho Vy khuây khỏa.

Chịu không ?

- Chịu. Nhưng Tuấn phải hứa với Vy một chuyện. – Vy chợt nghiêm mặt. – Tuấn không được kể cho ai nghe chuyện Vy kể lúc này. Vy không muốn ai

nghĩ xấu về chị Uyên.

Tuấn cười thầm, còn lo lắng là còn tình cảm. Chắc Vy sẽ không giận Uyên lâu được. Tuấn gật đầu đồng ý.

- Còn nữa, từ nay trở đi Tuấn đừng bao giờ nhắc tên Uyên và Lâm trước mặt Vy. Nếu lần nào rủ họ đi chơi thì đừng rủ Vy.

Tuấn định nói đùa một câu nhưng thấy Vy nghiêm lạnh khác thường nên lại thôi.

- Được, Tuấn hứa ! Để Tuấn đưa Vy về trường.

Còn ba mươi phút nữa tàu sẽ khởi hành vào Sài Gòn. Uyên và một số người bạn cùng lớp được phân về thực tập tốt nghiệp tại Viện Quân y 175 đã có mặt đầy đủ. Sân ga đầy người đi kẻ tiễn. Uyên giơ đồng hồ lên xem. Vẫn không thấy “lũ chim chóc” đâu. Uyên nhìn ra cổng chờ dài. Vy chắc không đến. Vy chưa quên hết chuyện đó, vẫn chưa tha thứ cho cô. Dù Uyên để hết tâm trí vào kỳ thi tốt nghiệp để quên đi những chuyện khác, nhưng mỗi tuần Uyên vẫn đều đặn viết cho Vy hai lá thư. Uyên xin lỗi. Uyên hối hận xin được tha thứ. Uyên nói những lời tâm tình tận đáy lòng. Vẫn không nhận được một chữ hồi âm nào. Uyên vẫn kiên nhẫn chịu đựng, vì muốn chuộc lại hành động quá đáng đã làm Vy đau lòng. Cô đã xúc phạm lòng tự trọng của Vy, làm tổn thương tình bạn của hai người quá nhiều. Uyên không muốn mất người bạn này và luôn tin Vy sẽ tha thứ. Uyên tự an ủi, Vy sẽ không bỏ mặc cô. Hối hận về thái độ của mình, đêm đó Vy đi rồi, cô đã chạy theo nhưng không kịp. Cả đêm đó Uyên đã cầu nguyện đáng tối cao nào đó nếu có hãy phù hộ cho Vy đừng gặp chuyện gì không hay.

Uyên mừng rỡ khi thấy ngoài cổng nhà ga thấp thoáng mấy bóng dáng quen thuộc, Vy đi sau cùng, áo sơ-mi trắng phủ xuống chiếc quần bò tím, tóc thắt hai bím trông rất trẻ trung. Uyên chạy lại. “Lũ chim chóc” ào lại vây lấy cô. Vy đứng ngoài nhìn. Vy nhìn cô không buồn, không vui, không nhõn cười như thường lệ. Uyên ngập ngừng chào Vy :

- Em khỏe không ?

- Vẫn bình thường. Xin lỗi, Vy muốn đến chào mấy anh chị ở đằng kia !
Vy bỏ đi. Uyên nhìn theo. “Lũ chim chóc” kéo cô vào căng-tin của nhà ga.
Uyên thấy Vy cười nói tíu tít với những người bạn cùng phòng của mình.

Kiều kéo tay Uyên :

- Kệ nó đi. Tụi em năn nỉ căn nhắc mãi nó mới chịu đi. Không biết hai người giận gì mà dai dử vậy ?

- Tại chị thôi. Chị là người gây ra mọi chuyện. Không biết bao giờ Vy mới hết giận ?

- Vy không giận dai đâu mà chị lô. – Vũ lên tiếng. – Chơi với nó từ nhỏ đến lớn, em chưa bao giờ thấy nó giận ai lâu hơn hai tuần.

- Nhưng lần này khác, - Uyên thở dài. – chị đã cư xử quá đáng làm Vy đau lòng lắm.

- Chị hãy cho Vy thời gian đi ! – Tuấn khuyên.

- Ủ, chị sẽ đợi. Chị đủ kiên nhẫn mà, tụi em lên chơi với Vy thường cho nó đỡ buồn.

- Chị đừng lo tụi em sẽ lo cho nó.

Vy trở lại, xòe tay trước mặt Vũ tươi cười.

- Cho tao xin ba ngàn đi, tao để quên tiền ở nhà rồi. Tao đi mua một cái khăn mặt tặng cho chị Linh.

- Để chị đi với em. Chị cũng muốn mua nữa. – Uyên vội nói.

- Tùy chị. – Vy nhún vai.

Vy chọn xong cái khăn định trả tiền nhưng Uyên đã trả rồi. Vy nhú màu không hài lòng. Uyên cười hỏi:

- Không có gì để nói với chị sao?

- Chúng ta còn chuyện để nói sao?

Vy lạnh nhạt hỏi. Uyên tủi thân muốn khóc:

- Em vẫn không tha thứ cho chị? Chị về thực tập lần này lâu lắm chị em mình mới gặp lại. – Vy im lặng chẳng có vẻ gì muốn nghe. Uyên nghẹn nghẹn nói. – Vy, có những chuyện không thể giải thích bằng lời mà người ta hiểu được, cũng không phải lúc nào người ta cũng làm chủ được hành động của mình. Em rộng lượng mà...

- Chưa bao giờ ai nói con Vy này hẹp hòi hết. – Vy nhìn thẳng Uyên. – Chỉ

có điều Vy không bao giờ sống dối mình, dối mọi người. Vy không bao giờ hối hận việc mình đã làm.

Uyên ứa nước mắt, những lời Vy nói như muối xát lòng cô. Vy nhìn hai giọt nước mắt lăn nhanh trên đôi má xanh xao, mũi lòng, giọng nhẹ hơn:

- Thôi được, chị cho em một thời gian để bình tĩnh đi. Em không thể nói em tha thứ cho chị vào lúc này, cung không thể coi tình bạn giữa hai chúng mình chưa từng sút mẻ.

- Chị sẽ chờ em. – Uyên mừng rỡ lau vội nước mắt. – Vào đến nơi chị sẽ gửi thư cho em liền.

Hai người trở lại nơi “lũ chim chóc” đang đợi. Mười phút nữa tàu sẽ chuyển bánh, Uyên phải lên tàu. Cô thò đầu ra cửa sổ tiếp tục nói chuyện với “lũ chim chóc”. Uyên vui lắm Vy đã chịu tha lỗi cho cô. Uyên vẫy Vy đến gần. Vy miễn cưỡng bước đến gần, Uyên với tay đặt lên vai Vy. Vy im lìm không phản ứng. Uyên tha thiết:

- Vy, em ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng học quá sức! Không biết gặp lại Huy lần này chuyện bọn chị sẽ ra sao. – Vy ngược mắt nhìn Uyên. Biết Vy đang lo lắng cho mình, cô cười – Em đừng lo, chị sẽ cố gắng hết sức để gìn giữ tình yêu của chị. Chị sẽ không để mất Huy đâu. Chị sẽ kể hết mọi chuyện cho Huy nghe. Chị tin rằng Huy sẽ tha thứ.

- Chị không định đưa nhật ký của mình cho Huy đọc chứ? Chị đừng đại dốt! Thằng đàn ông nào khi yêu cũng ghen, mù quáng như nhau. Có những bí mật không bao giờ nên để cho người mình yêu biết. Chị nghĩ cẩn thận rồi hãy quyết định nên làm gì!

Uyên cười nói:

- Vy đừng lo! Chị biết cách thuyết phục Huy mà. Lúc cần, chị sẽ viết thư hỏi ý kiến của em. Tạm biệt!

Tàu chuyển bánh. Những cánh tay vẫy nhau đến lúc đoàn tàu khuất dạng. Vy thần thờ. Bao giờ đang chờ Uyên, mong rằng Uyên sẽ qua được.

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 10 -

Hà Nội,

Cuối năm học thứ 3 của Vy

Vy phải thực tập chương trình năm học thứ ba tại Hà Nội. Từ lúc Uyên về, Vy cảm thấy thiếu vắng lạ. Nhiều đêm mơ thấy cùng Uyên đi ăn hang khắp chợ Hà Đông. Tỉnh lại, Vy cười một mình. Không hiểu còn giận Uyên nữa hay không, nhưng cô vẫn không thể viết cho Uyên được chữ nào, dù mỗi tuần đều đặn nhận một lá thư của Uyên. Uyên kể chuyện Huy lên Sài Gòn thăm Uyên, Uyên kể chuyện xảy ra nơi Uyên thực tập, nhưng ít nói về chuyện của mình và Huy. Qua những lá thư của Uyên, Vy cảm nhận có chuyện bất ổn trong tình yêu của họ.

Ngọc và Tuấn đã thi xong đang chờ ngày đi thực tập nên rất rảnh rỗi. Lúc nào không đi thực tập, Vy lại rủ hai người đi chơi cho đỡ buồn. Lần nào đi chơi, Vy cũng chọn Tuấn làm tài xế. Trên đường đi, Vy kể cho Tuấn nghe lo lắng, buồn vui của mình. Dần dần Tuấn bỗng trở thành chỗ dựa tinh thần cho Vy. Thúy đã về Thanh Hóa thăm bà con, không có người để trò chuyện, Vy càng muốn Tuấn lên chơi với cô nhiều hơn. Đối với “lũ chim chóc” đó là chuyện rất bình thường. Vy vốn vô tư nên không ai nhận ra sự thay đổi của Vy và Tuấn. Chính Vy cũng không biết mình thay đổi.

Sáng nay không phải đi thực tập, Vy học lại bài cũ để tối đến lớp ngoại ngữ cho kịp chương trình mới. Vy cố gắng hồi tưởng các quy tắc ngữ âm phức tạp, cố ghi vào đầu mớ kiến thức khó hiểu. Chống tay lên cằm lẩm nhẩm một lúc, ngủ quên lúc nào không biết. Vy giật mình choàng dậy khi nghe có tiếng cười rúc rích. Vũ, Kiều, Dũng, Ngọc, Tuấn và Hoa đang chọn góc độ để chụp ảnh Vy ngủ gục. Vy vươn vai che miệng ngáp dài:

- Muốn chụp thì chụp đi! Tôi ngủ tiếp đây.

- Ê, đừng ngủ nữa. Thay đồ đi chơi đi!

- Đi phủ Tây Hồ, hôm nay là ngày rằm nè. – Kiều gợi ý. – Sau đó mình sẽ sang Nhật Tân ăn thịt chó.

- Trời ơi! Mày vừa đòi đi lạy thánh lại đòi ăn thịt chó ngay. Ai chứng cho mày?

Hoa dài giọng. Kiều véo má bạn:

- Không cần ai chứng cho tao hết, chỉ cần được đi chơi và ăn ngon thôi.

- Trời ơi, đừng có cãi nhau, muốn đi thì đi. – Vy khoát tay. – Nhưng tụi mày biết là tao đâu ăn thịt chó, vả lại đường đi xa quá, tao không muốn chết vì nắng.

- Không sao, anh mua thịt gà cho em ăn, nắng thì anh mượn nón. – Dũng lên tiếng. – Rửa mặt, thay đồ đi, rồi anh cho cái này.

- Cái gì vậy?

- Thư của thằng Lâm gửi cho em. – Vy ngạc nhiên nhướn mày dò hỏi. Dũng chép miệng. – Bọn anh vừa mới đưa Lâm lên tàu về Nam thực tập rồi. Lúc ở sân ga nó viết cho em mấy chữ nhờ anh đưa lại. Lâm sợ em gặp mặt nó rồi càng tức giận hơn.

- Biết vậy thì tốt. – Vy bĩu môi.

Vy thay quần áo trang điểm xong, Dũng đưa cho cô một lá thư màu xanh. Ngoài phong bì có để hai dòng chữ “Sân ga buồn”, “Gửi Vy”. Vy biết bên trong sẽ là một tờ giấy viết thư màu xanh nhạt có in chìm hình hai đứa bé hồn dỗi dựa lưng vào nhau, nhưng che cùng một cây dù lớn. Lâm bao giờ cũng vậy, vật dùng của anh không nhiều nhưng phải đẹp, trang nhã kể cả giấy viết thư. Vy định mở ra xem thì bị Kiều giật lấy, bỏ vào túi áo. Kiều nhăn nhó:

- Vừa đi vừa đọc giùm đi! Bộ mày không thương tụi tao sao? Chút nữa nắng lên thì chết cháy đó.

- Ai biểu ham đi.

Vy cười, cùng đám bạn rời khỏi phòng.

Mọi người ai cũng lên xe theo lệ thường. Xuống đến bãi lấy xe, Vy chợt đổi ý muốn đi cùng xe với anh Dũng. Tuấn đành phải đi một mình. Mọi người lên đường. Ngồi sau xe Dũng, Vy mở thư ra đọc:

“Vy thân thương!

Anh đến sân ga bạn bè đưa tiễn rất đông. Xung quanh náo nhiệt quá! Nhưng anh vẫn cảm thấy vắng lặng và buồn tênh. Anh biết đó là vì thiếu

tiếng cười, thiếu sự đùa nghịch của em. Vy vẫn còn giận vì anh đã gây ra cho Uyên, cho chính mình và cả em nữa quá nhiều chuyện buồn phiền phải không? Anh có lỗi rất nhiều. Vy hãy tha lỗi cho anh! Anh vẫn là người bạn, người anh chân thành của em mãi mãi!

Tạm biệt em

Lâm”

Vy bồi hồi xúc động. Dù cô đã không tiếc lời nặng nề đối xử với Lâm thật tệ nhưng Lâm vẫn một mực coi cô là bạn thân yêu nhất. Vy giận Lâm đối gạt mình thì ít, giận Lâm làm khổ Uyên thì nhiều. Suy cho cùng, chuyện xảy ra cũng đâu phải lỗi do Lâm hoàn toàn. Uyên cũng đã góp phần mở đường cho Lâm tiến tới, giờ cả hai phải khổ. Không biết Uyên có thuyết phục được Huy, có vượt qua được thử thách này hay không? Nếu Huy và Uyên không thể tha thứ lỗi lầm cho nhau, không dung hòa được những bất đồng thì sẽ có thêm một người đau khổ nữa. Trong ba người Lâm, Uyên và Huy ai là người đau khổ nhất thì Vy đã biết. Đó là Uyên. Vy lo sợ cho Uyên nhưng không biết làm sao để giúp Uyên được. Đi chơi về, Vy sẽ viết thư mong rằng có thể giúp Uyên giải tỏa bớt được phần nào ẩn ức trong lòng.

Ngày tháng trôi qua, đã đến ngày “lũ chim chóc” đi thực tập cuối chương trình học. Chỉ còn Tuấn và Ngọc ở lại vì đang học dở chương trình vi tính, nhờ vậy mà Vy cũng đỡ buồn. Lúc rảnh rỗi Tuấn và Ngọc lại lên rủ cô đi chơi đây đó. Tuấn mời Vy tuần sau cùng đi Đồ Sơn chơi hai ngày với đoàn tham quan của trường Tuấn. Không có việc gì làm nên Vy đồng ý ngay.

Sáng mai đã đến ngày hẹn đi, Vy thu xếp hành lý xong, tranh thủ viết thư cho Uyên. Sau mỗi lá thư Uyên gửi ra, Vy viết một lá hồi âm lại. Uyên lúc này có vẻ rất buồn. Dù Uyên cố tình không nói về Huy, về chuyện tình cảm của mình, nhưng Vy vẫn linh cảm được mọi chuyện không suôn sẻ như Uyên đã nói. Thư nào Vy cũng dặn Uyên nên bình tĩnh trong mọi việc, đừng quá ỉ lại tình yêu lâu bền của mình mà làm những chuyện xúc phạm đến lòng tự trọng của Huy. Việc gì có thể được thì tha thứ cho nhau, cố gắng đừng để có sự đổ vỡ thêm nữa. Vy an ủi Uyên hãy cố hết sức mình dù sau này xảy ra chuyện gì cũng không phải ân hận. Vy kể chuyện buồn vui, những cuộc đi chơi của “lũ chim chóc” cho Uyên nghe, mong Uyên khuây

khóa được phần nào. Vy còn kể chuyện mình và Tuấn sẽ đi Đồ Sơn với mấy người bạn cùng trường của Tuấn vào ngày mai.

Viết thư chưa xong, Vy nghe có tiếng gõ cửa. Chắc khách lạ nên gõ cửa chứ không gọi. Vy ra mở cửa nhận ra người bạn cùng lớp với Tuấn. Vy chào khách và mời vào phòng. Anh ta không vào mà bảo Tuấn nhờ chuyển lời xin lỗi vì chuyến đi Đồ Sơn ngày mai không thực hiện được, hẹn Vy lần khác. Vy ngạc nhiên gạn hỏi. Anh ta lúng túng không nói, xin phép ra về. Khách đi rồi. Vy đứng ngẫm ngợi. Cô nghĩ rằng Tuấn chỉ bày trò để gạt mình. Không thèm chấp, Vy quay vào viết thư tiếp. Ngồi vào bàn cầm viết lên rồi nhưng Vy không viết tiếp thêm được chữ nào. Tuấn dám gạt cô? Dám đem cô ra đùa giỡn? Càng nghĩ càng tức, Vy quyết định đi sang trường Tuấn. Đến cổng trường Tuấn, Vy gặp Tuấn và Ngọc đang ngồi uống cà-phê trong quán. Tuấn quay lưng lại nên không thấy Vy. Vy tức quá bỏ chiếc xe ngoài lề đường đi thẳng vào, định bụng mắng cho Tuấn một trận. Vừa mở miệng, Vy vội nín lại, chân Tuấn bị bó bột trắng toát.

Tuấn ngạc nhiên khi thấy Vy bước vào quán. Vy cứ nhìn chăm chăm vào cái chân bị thương của Tuấn. Thấy vậy Tuấn cười:

- Nhìn cái gì? Bộ chưa từng thấy ai bị bó bột sao?

- Tuấn sao vậy?

- Đánh bóng, bị té gãy chân.

- Có sao không? – Vy lo lắng hỏi.

- Bây giờ chân nó bị gãy rồi mà Vy còn hỏi có sao không.

Ngọc phì cười. Tuấn chỉ ghế cho Vy ngồi, rồi gọi nước cho Vy uống:

- Xin lỗi Vy, Tuấn không thực hiện được chuyến đi như đã hứa!

- Điên vừa thôi, lo cái chân trước đi. Sao Tuấn không cho Vy biết?

- Sợ Vy phải lo, rồi lại phải đạp xe xuống đây đêm hôm, Tuấn đâu có đưa Vy về được.

Vy xì một tiếng dài:

- Gãy xương như vậy mà còn lo hão! Tuấn gặp nạn thì Vy phải xuống thăm chứ.

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì hết. Mỗi ngày Vy học xong rảnh lúc nào sẽ xuống lúc

nấy cho Tuấn đỡ buồn. Cà nhắc như vậy chắc khó chịu lắm hả?

- Ủ. – Tuấn cười. – Năm mươi ngày sẽ tháo bột thôi, không sao đâu.

Giữ lời hứa, ngày nào Vy cũng xuống thăm Tuấn, khi thì vào buổi trưa, lúc thì vào buổi tối. Hôm nào quá trưa mà Vy chưa đến, Tuấn mong đợi từng giờ, chỉ sợ Vy không đến. Vy cũng vậy, hôm nào chưa xuống thăm Tuấn không yên tâm được, sợ Tuấn buồn, rồi lại lờ mờ đi chơi ảnh hưởng đến vết thương. Hai tuần trôi qua, tuần được tháo bột, chân cứng lại nhảy nhót như xưa.

Vy vừa nhận điện tín Thúy báo sẽ ra đến Hà Nội trên chuyến tàu sáng nay. Vy hẹn Tuấn lên cùng đi đón Thúy. Cả hai phải mua vé vào tận trong sân ga đón, vì sợ Thúy xuống tàu không tìm thấy. Lần này mặt mày Thúy tươi tỉnh hơn những lần đi tàu trước. Thúy cứ riu rít hết chuyện này sang chuyện khác với Vy làm Tuấn chẳng biết xen vào đâu, đành lẳng lặng xách hành lý đi trước. Vy hỏi:

- Còn đến năm ngày nữa mới nhập học, sao em ra sớm quá vậy?

- Em nhớ chị quá hà! Em muốn ra sớm để cùng chị đi chơi. Phòng mình còn ai không?

- Mỗi mình chị, tụi nó về hết rồi! – Tranh thủ nghỉ lễ mà. – Vy đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán Thúy âu yếm hỏi. – Em có mệt không?

- Mệt chút xíu hà. Gặp chị với anh Tuấn là em hết mệt rồi.

Nhìn Thúy cười hồn nhiên, Vy thương cô bé quá.

- Anh Tuấn, Thúy có mua quà cho anh nữa đó.

- Ủ, bé ngoan! – Tuấn nheo mắt nhìn Thúy cười.

- Bé ngoan! – Thúy dài giọng. – Làm như lớn lắm vậy.

- Dù sao anh cũng là anh của em mà.

- Thôi, đi đi! – Vy cười bảo.

Về đến phòng, Thúy không chịu đi tắm nghỉ ngơi mà bày ra bao nhiêu thứ đồ linh kinh để khoe. Nào là đồ chơi, đồ kỉ niệm, an-bum ảnh chụp với gia đình trong kỳ nghỉ mát Vũng Tàu và Đà Lạt vừa qua. Thúy lấy hai vật giấu ra sau lưng, Thúy cười bảo:

- Chị Vy với anh Tuấn nhắm mắt lại, xòe tay ra đi. Em có quà cho hai người nè.

Vy và Tuấn nhìn nhau cười, làm theo. Thúy đặt lên tay mỗi người một vật. Cô kêu lên:

- Không được mở mắt ra, đoán xem vật gì đi!

- Chắc là một món đồ chơi – Vy đoán.

- Một cái gạt tàn thuốc làm bằng vỏ ốc. – Tuấn cười mở mắt ra. Quả nhiên một cái gạt tàn thuốc bằng vỏ ốc rất đẹp.

Vy cũng mở mắt ra xem món quà của mình. Một chiếc quạt tay làm bằng lụa, nan quạt bằng cường trắng trạm tro trắng xảo. Vy mở quạt ra xem. Trên phiến lụa có vẽ hình một cô gái mặc bộ võ phục màu vàng đang đứng trên một mỏm đá. Mặt và tay phải cô gái hướng về phía mặt trời màu đỏ ối, thân người vươn cao như đang đuổi bắt mặt trời. Vy ngắm cô gái trong tranh mãi. Hình dáng cô gái thật uyển chuyển, gương mặt ngược lên trời đầy khao khát. Dường như cô muốn bắt lấy mặt trời nhưng mà mặt trời ở xa quá nên cô có vẻ uất hờn vì không đạt được điều mình muốn. Cô gái kiên cường vươn lên như muốn bay vào bầu trời. Bên trái có dòng chữ đề tặng Vy. Vy băng khuông nhìn cây quạt hỏi:

- Sao lại chọn cây quạt này tặng chị hả Thúy?

- Không hiểu sao em thấy cô gái trên quạt giống chị quá. Em mong sau này dù xảy ra chuyện gì, dù không thể đạt được điều mình ước muốn chị cũng sẽ như cô gái kia, không ngừng kiên cường vươn lên.

- Em khờ quá! Chị làm sao mà giống cô gái đó được? Chị là con người bi hài ái ố hỉ nộ có đầy đủ thì làm sao mà kiên cường được? – Vy cười xoa lên lưng làm Thúy nhột cười khúc khích. – Chỉ có một điều là chị rất thích cây quạt này. Cảm ơn em!

- Anh cũng cảm ơn em vì món quà này!

Tuấn quay sang nói với Vy:

- Thôi Tuấn phải về trường. Tuấn có hẹn mấy người bạn đến chơi.

- Anh không đi ăn cơm với em và chị Vy sao? – Thúy hỏi có vẻ thất vọng.

- Để ngày mai đi. Anh có hẹn rồi.

- Vậy Tuấn về đi. Đừng uống rượu nhiều quá rồi xin quên luôn ngày mai

hẹn mấy anh đồng hương từ Sơn Tây xuống chơi đó, ghen.

Tuấn đứng lên ra về, Vy tiễn Tuấn ra cổng, Thúy đi theo sau. Đến đầu cầu thang, Vy nhắc lại:

- Tuấn đừng có quên đó. Tám giờ, ghen!

- Tuấn không thất hứa như lần đi Đồ Sơn đâu.

Vy che miệng cười. Tuấn đưa ngón trỏ ra:

- Vy không tin thì Tuấn ngoéo tay với Vy, chịu không?

Vy đưa ngón tay trỏ ra ngoéo lấy tay Tuấn, Tuấn giữ chặt ngón tay Vy, Vy chợt thấy lòng mình lâng lâng xúc động. Một cảm giác xao xuyến từ tay Tuấn truyền đi khắp người Vy. Từ trước đến nay Vy chưa bao giờ có cảm giác này. Vy nhìn Tuấn. Tuấn đang nhìn cô ánh mắt rất lạ. Vy không dám nhìn tiếp, quay mặt đi. Hai ngón tay cứ giữ lấy nhau, đi xuống hết cầu thang Vy mới rút tay ra. Vy nhoẻn cười:

- Đừng có đi nhanh quá, kéo phải bó bột luôn chân còn lại đó.

Tuấn nhìn cô cười rồi đi xuống nhà xe. Quay lên thấy Thúy đang đứng nhìn theo Tuấn, Vy cười bảo:

- Lên phòng tắm rửa đi. Chị với em đi ăn thật no, rồi ngủ cả ngày. Mai chị dẫn đi chơi với mấy anh đồng hương của chị ở Sơn Tây xuống.

Thúy ngoan ngoãn theo Vy về phòng. Thúy chợt cảm thấy buồn. Tuấn về mà không nhìn Thúy, không một lời từ giã.

Sáng hôm sau Tuấn lên trường Vy sớm hơn giờ hẹn để rủ Vy và Thúy cùng đi ăn sang. Sau đó cả ba người ra bến xe Kim Mã đón ba người bạn học trường Đại học Biên phòng hẹn xuống Hà Nội cùng đi chơi lễ Quốc Khánh. Thúy, Vy và Tuấn mỗi người đi một xe đạp, đón được bạn rồi đi chơi luôn. Vy hôm nay mặc đồ đẹp hơn mọi ngày. Áo tím than, quần bò trắng, tóc thắt bím hai bên, đầu đội mũ bê-rê tím trông thật thích mắt. Đôi môi mọng đỏ thêm chút son bong càng đẹp hơn. Thúy cũng không kém, áo dài trắng nguyên bộ, mái tóc dài lả lướt lại điểm thêm một cái lược cài màu hồng phấn. Thúy trang điểm thật nhẹ nhàng càng tăng thêm nét hồn nhiên ngây thơ của một nữ sinh. Trong lúc chờ đợi, Tuấn hết ngắm Vy lại ngắm Thúy. Mỗi người một vẻ không ai giống ai. Vy tươi trẻ mạnh mẽ với đôi môi quyến rũ và đôi mày thanh tú. Thúy dịu dàng với đôi môi quyến rũ và đôi

mày thanh tú. Thúy dịu dàng yếu điệu với đôi mắt huyền mơ màng trên gương mặt thánh thiện. Vy kiều xa tự tin như đoá hồng nhung. Thúy thánh thiện e ấp như đoá trà my. Tuấn không sao chấm được ai hơn ai. Thấy Tuấn hết nhìn mình rồi lại nhìn Thúy, Vy phì cười bảo:

- Hôm nay cả Hà Nội ai cũng vậy. Chị em Vy có gì đâu mà nhìn?

Quả thật đường phố Hà Nội hôm nay đầy người, ai cũng diện đẹp để đi chơi lễ. Chuyển xe đã đến. Vy, Tuấn vui mừng chào hỏi ba người bạn đi đường thế nào rồi giới thiệu Thúy với họ. Sau đó, sáu người kéo nhau đi chơi luôn. Họ đi một vòng từ chùa Trấn Quốc quay về Lăng Bác, xuôi ra hồ Hoàn Kiếm, sau cùng theo đường Tràng Thi, qua cửa Nam vào Quốc Tử Giám. Đi giáp các nơi trời đã xế trưa. Sáu người kéo nhau về Hàng Bột ăn phở, vui quá, sáu người uống gần hết chục lít bia hơi, ai cũng thấy thấm mệt kéo nhau về phòng Vy nghỉ. Phòng Vy hôm nay chẳng còn ai ngoài Vy và Thúy, nên mỗi người tự nhiên chiếm một giường nằm nghỉ trưa, chẳng bao lâu họ ngủ say. Thúy trèo lên chiếm mất giường Vy, Vy phải xuống giường Thúy ngủ. Tuấn nằm ở giường đối diện. Nằm mãi chẳng ngủ được, Vy lôi mấy cái băng cát-sét bị đứt ra dán lại. Không ngờ Tuấn cũng còn thức, lên tiếng gọi:

- Vy đem qua đây Tuấn sửa cho!

Vy nghe lời đem mấy cái qua cho Tuấn. Vô tình Vy đánh rơi cái tuốc-nơ-vít xuống đất. Vy cúi xuống lượm lúc Tuấn cũng thò tay xuống định lượm lên. Hai bàn tay cùng nắm cái tuốc-nơ-vít. Hai người nhìn nhau phì cười. Vy bỏ tay ra nhường cho Tuấn. Đột nhiên Tuấn bỏ mấy cuộn băng và cái tuốc-nơ-vít lên bàn nhìn Vy nghiêm trang:

- Vy ngồi xuống đây đi! Tuấn nói với Vy chuyện này.

- Cái gì nghiêm trọng vậy? – Vy cười ngồi xuống.

- Tuấn nói điều này, nếu Vy không chấp nhận thì Vy hãy coi như Tuấn chưa từng nói được không?

Tuấn bỗng ngập ngừng, khó khăn trong việc chọn ý mình muốn nói. Vy thấy lòng mình hồi hộp lạ lùng. Vy linh cảm Tuấn sắp nói ra một điều rất quan trọng liên quan đến Vy và Tuấn. Vy với tay lấy một cuộn băng. Vy thấy tay mình run run không tự chủ được. Tuấn nắm lấy tay cô, Vy không

rút tay ra. Giọng Tuấn khác lạ lắm:

- Nếu Tuấn nói không phải, Vy đừng giận Tuấn ghen! Vy hứa đi!

Vy nhìn Tuấn chờ đợi. Hai người nhìn nhau thật lâu. Họ biết điều họ sắp nói nhưng mãi không nói lên lời. Tuấn thu hết can đảm:

- Anh yêu em!

Vy chợt rút tay ra. Vy im lặng, mắt Vy không nhìn Tuấn nữa mà nhìn vào tận đầu đầu. Vy chợt trở nên lạ lắm quá. Tuấn lo lắng, dường như những điều Tuấn nói đã làm Vy phật lòng, những điều đó đã không đúng như sự mong đợi của Vy. Tuấn lo sợ Vy sẽ nói lời từ chối, sẽ không muốn gặp mặt mình nữa. Tuấn thấy tim mình như bị ai bóp nghẹt. Cố mãi Tuấn mới thốt lên lời:

- Tuấn đã nói không phải. Có phải Tuấn đã làm Vy khó chịu? Tuấn sẽ về ngay. Vy đừng giận!

Vy quay lại nhìn Tuấn, nở một nụ cười rất đẹp. Đẹp như tình cảm vừa nở rộ trong lòng. Tuấn thấy nụ cười đó quyến rũ lạ lùng. Vy ngược đôi mắt sáng long lanh hỏi:

- Tại sao Tuấn lại về?

- Vy!

Tuấn chưa bao giờ thấy mình sung sướng như vậy. Tuấn choàng tay ôm lấy Vy, Vy ngã vào lòng Tuấn tin cậy. Tuấn siết chặt Vy, Tuấn sợ nếu buông tay ra, Vy sẽ biến mất. Vy ngược mặt đối diện với Tuấn, môi hé cười:

- Tuấn nói lại đi!

- Anh yêu em. Vy, anh yêu em nhiều lắm! Em có yêu anh không?

- Vy không biết!

Vy cười rúc rích. Tuấn không kìm được, cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng. Một nụ hôn ... nụ hôn hạnh phúc của người con gái. Vy cảm thấy mình lâng lâng bay bổng, thấy mình không còn cô độc nữa, thấy cuộc sống này rất đẹp. nằm trong vòng tay Tuấn, Vy cảm thấy mình thật an toàn, thật bình yên. Sức mạnh từ đôi tay Tuấn truyền cho Vy một cảm giác đê mê bất tận. Tuấn thì thầm bên tai Vy :

- Nói đi em, em yêu anh từ lúc nào ?

- Tuấn muốn biết lắm hả ?

- Ủ.- Tuấn hôn lên vầng trán thanh tú.
 - Từ lúc mình ghé tay nhau.- Vy chúm môi hôn lên má Tuấn. - Từ lúc đó Vy biết Vy đã yêu
 - Sao Vy không nói ?
- Tuấn vuốt lại mấy sợi tóc bướng bỉnh rủ trên trán Vy. Vy đẩy Tuấn ra, nghinh mặt hỏi
- kêu Vy nói ? Nói gì ? – Vy vòng tay ôm cổ Tuấn. - vậy Tuấn yêu Vy từ lúc nào ?
 - Từ hôm đưa anh Lâm về Nam. Tụi mình đi chơi, bỗng nhiên Vy đòi chơi với anh Dũng, anh cảm thấy buồn lắm. Anh biết rằng trong cuộc đời này không có Vy, anh sẽ không có niềm vui.

Cả phòng vẫn ngủ say. Không ai biết một thế giới mới vừa xuất hiện. Thế giới riêng chỉ dành cho hai người đang yêu, hai trái tim vừa tìm đến nhau, hai tâm hồn , hai thể xác trẻ trung đang thâm thối với nhau bao điều bí ẩn.Những người ngủ say kia không thể ngờ được nếu họ tỉnh giấc lúc này họ sẽ phát hiện ra một điều kỳ diệu. Tình yêu.Tình yêu vừa chớm nở. Điều kỳ diệu đó cũng là điều bình thường nhất của loài người. Nhưng tiếc rằng trong phòng không ai thức giấc. Không biết là bao lâu, nhưng đến lúc Vy nhìn đồng hồ thấy đã hơn ba giờ rồi. Vy hốt hoảng:

- Thôi chết, Tuấn đưa Vy đi chợ đi! Vy mua ít thức ăn. Vy phải làm mấy món đãi mấy anh, rồi họ còn về trường.

Cả hai nhìn nhau cười. Tuấn chở Vy đi chợ. Vy mua xong thức ăn, quay ra thấy Tuấn cứ dấu tay sau lưng. Vy nghiêng đầu dò hỏi. Tuấn cười cười đưa ra trước mặt cô mười hoa hồng quế vàng rực rỡ. Vy thích thú cầm đưa lên mũi ngửi. Mùi hoa ngòn ngọt, hăng hắc. Đôi môi mọng màu đỏ san hô lướt trên hoa khiến Tuấn càng thêm yêu. Tuấn bối rối:

- Biết Vy thích hoa hồng vàng lắm. Đây là lần đầu tiên anh mua hoa tặng con gái. Không biết xấu đẹp ra sao đâu, đừng cười anh!

Vy phá lên cười giòn tan. Cô nắm tay Tuấn. Tuấn siết chặt tay cô cùng ra chỗ gọi xe.

Vy và Tuấn về đến nhà thì mọi người đã thức. Vy phân công mỗi người

làm một việc. Chẳng bao lâu nồi xôi gà thơm ngon đã hoàn thành. Họ cùng nhau ăn uống thật vui vẻ. Vy ép các bạn ăn cho kỳ hết nồi xôi. Ăn xong ai cũng ôm bụng than đi không nổi nữa. Vui đùa với nhau một lúc, Vy, Tuấn và Thúy đưa ba người bạn ra bến xe để trở về Sơn Tây, Tuấn ở chơi đến tối, rồi chia tay về trường.

Tuấn đi rồi, Vy và Thúy cùng nhau dọn dẹp mọi thứ ngăn nắp rồi ai về giường nấy. Vy ngồi trước gương chải tóc, thỉnh thoảng Vy lại sờ lên môi, rồi cười một mình, Vy không biết Thúy đang len lén bò lên giường cô “Hừ” một tiếng. Vy giật mình quay lại, nhăn mặt:

- Làm gì vậy bé cưng?
 - Em bắt gặp chị cười một mình. Chuyện gì vậy? Từ chiều đến giờ chị lạ lắm. Nói cho em nghe đi!
 - Em muốn biết lắm sao? Thúy gật đầu. Vy mơ màng - Ừ, để chị nói cho nghe. Chị vừa chấm dứt sự cô đơn bằng cách nhận lời yêu một người.
 - Ai vậy?
 - Tuấn.
 - Anh Tuấn! – Thúy thanh thốt. Cô không tin được. - Chị đùa ? Chị làm sao yêu anh Tuấn được? Chị với anh ấy thật trái ngược nhau. Chị trêu em! Em không tin đâu.
 - Đâu phải tính tình giống nhau là có thể yêu nhau được đâu bé!
- Vy ôm Thúy vào lòng, tựa cằm lên tóc Thúy. Vy biết sẽ không mấy người tin cô yêu Tuấn. Vy thẳng tính, hoạt bát, thích ồn ào nhiều khi nóng nảy quá mức, lại cả quyết đến bướng bỉnh. Tuấn tính tình trầm lặng, sống nội tâm, hay nhường nhịn, không thích tranh cãi, nhưng thâm trầm sâu sắc. Vy còn không ngờ được mình và Tuấn yêu nhau thì làm sao người khác tin được.
- Chị và Tuấn yêu nhau là sự thật, tin hay không là tùy em.
 - Anh Tuấn ngỗ lời yêu chị? – Thúy chợt cảm thấy buồn như vừa đánh mất đi một cái gì rất thân thương, một cái gì đó mà cô chỉ cảm nhận được ở Tuấn. Thúy buồn buồn. – Hai người yêu nhau rồi có còn chơi với em nữa không?
 - Ngốc ơi!- Vy phì cười.- Chị thương em nhất trần đời. Dù yêu hay không yêu Tuấn, chị vẫn thương em mà.

- Còn anh Tuấn? Có chị rồi, chắc anh ấy không còn lo cho em nữa đâu.
 - Thúy thở dài buồn bã. Vy thương Thúy quá. Cô bé thật khờ khạo. Đỡ nhẹ mặt Thúy ngẩng lên nhìn mình. Vy nói:
 - Bé ngốc! Anh Tuấn luôn coi em là bé cưng. Dù có chị hay không có, Tuấn vẫn cưng chiều, lo lắng cho em như thường.
 - Thật không ?
 - Không tin chị sao ?
 - Em luôn tin chị. Mỗi lúc ở bên chị, em cảm thấy mình thật nhỏ bé và yếu đuối.
 - Không phải vậy đâu, - Vy an ủi.- Tại em luôn ỷ lại không chịu tự lực gì hết. Mai này chị ra trường rồi, ai lo cho em đây ?
 - Anh Tuấn. – Thúy hồn nhiên.
 - Được bao lâu ?
 - Em không biết.
 - Vậy từ nay em tập tự quyết định việc của mình dần đi.
 - Dạ, nhưng mà chị với anh Tuấn không được coi em là bé cưng nữa. Em chỉ nhỏ hơn chị có một tuổi thôi mà.
 - Tại em bé bỏng quá, chị không thể coi em là người lớn được.- Vy phân bua.
 - Em muốn là bạn của chị và anh Tuấn.- Thúy tư lự. – Em muốn hai người coi em ngang hàng, chứ không phải là cô em bé nhỏ phải che chở, chăm sóc mọi chuyện nữa.
 - Nói được như vậy là em đã trở thành người lớn rồi đó. Chỉ cần em cứng rắn và tự tin vào bản thân mình là chị đã an tâm.
 - Không biết là em có làm được không nữa.- Thúy dụi đầu vào má Vy cười khúc khích.- Em muốn chị lo cho em suốt đời hà.
 - Muốn gì đây, công nương ?
 - Cho em ngủ với chị. Hát cho em nghe. Phòng vắng quá em thấy buồn.
 - Được xuống đóng cửa và lấy quyển sổ chép bài hát lên đây!
- Thúy làm theo rồi trèo lên nằm kế bên Vy, Vy tựa người lên gối hỏi:

- Bài gì đây?
- “Tuyệt Kha”.

Thúy đưa sổ chép bài hát cho Vy. Vy khẽ hát theo điệu Bô Nê Rô trầm buồn. Vừa hát xong, Thúy lại bắt hát tiếp bài khác. Được bốn, năm bài Vy mỗi miệnng quá kêu không hát nữa.

- Một bài nữa thôi!- Thúy nài nỉ.
- Thôi được bài gì?
- “You mean everay thing to me”.
- Sao lại là bài đó? – Vy ngạc nhiên.
- Anh Tuấn nói chị hát bài đó hay lắm. Em chưa được nghe lần nào.
- Nhưng chị chỉ hát bè với anh Lâm thôi.- Vy do dự.- Chị chưa hát một mình bao giờ.
- Chị hát đi! Em không cười chị đâu.

Vy đành phải chiều theo.

“ You are the answerto my lonely prayer

.....

Oh, my darling, I live you so.

You mean everything to me ...

Người yêu dấu ơi, anh yêu mình em.

Dẫu năm tháng vẫn không phai nhòa ...”

Tiếng hát của Vy cao vút nhẹ như cơn gió thoảng, mơn man tâm hồn người đang nghe. Vy hát xong thấy Thúy im lặng mơ màng tận đâu đâu. Vy thở ra:

- Cho chị ngủ chưa?
- Chị Vy nà, bài hát đó ai dịch vậy?
- Bài hát bằng tiếng Anh ai cảm nhận ra sao thì dịch vậy. Anh Lâm dịch, rồi dạy cho chị hát.
- Chị với anh Lâm hiểu và thân với nhau như vậy, sao không yêu nhau?
- Chị không rung động sao mà yêu được.
- Vậy sao chị lại rung động trước anh Tuấn?

- Chị không biết. Nhưng mà chị biết chị muốn có Tuấn và cần anh ấy. Ủa, sao em hỏi nhiều về chuyện riêng của chị vậy?

- Đâu có gì. – Thúy bẽn lễn.

Vy với tay tắt đèn.

Thúy nằm im được một lúc lại gọi Vy:

- Chị Vy ơi!

- Gì nữa đây, công nương?

- Em muốn sửa lại tên bài hát là “Anh là tất cả của đời em”, có được không?

- Được, nếu em thấy nó hợp với tâm trạng của em. Để chị ngủ đi!

- Chị ơi! Người ta nói khi yêu, ngủ sẽ mơ thấy người mình yêu phải không?

- Chị không biết. Em cứ yêu thử đi rồi biết. bây giờ cấm hỏi. Chị buồn ngủ díp mắt rồi nè.

Thúy không dám hỏi nữa. Cô nhắm mắt lại thầm ước trong giấc mơ cô thấy được một người.

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 11 -

Phan Thiết và tình yêu của Uyên.

Ba tháng Uyên thực tập ở Viện Quân Y 175, mỗi lần đi công tác ở Sài Gòn, Huy luôn tranh thủ ghé thăm Uyên. Lần đầu tiên ghé thăm Uyên, họ có được ba ngày bên nhau. Uyên kể hết mọi việc xảy ra trong những tháng ngày cô và Huy sống xa nhau. Cô kể về Lâm, Vy, và đám bạn bè. Uyên không hề giấu giếm tình cảm của cô và Lâm. Cô đưa cả nhật ký của mình cho Huy đọc. Uyên không muốn đổi gạt Huy. Huy im lặng rất lâu, hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác. Uyên chờ đợi những gì tồi tệ nhất sẽ xảy ra. Cô biết rồi sẽ có giây phút này, sự đổ vỡ đang rình rập tình yêu của họ và sẵn sàng nổ tung bất cứ lúc nào. Uyên biết tình cảm này là do chính cô gây ra và phải chấp nhận hậu quả dù là tồi tệ nhất. Cuối cùng Huy cũng lên tiếng:

- Anh biết rõ mọi chuyện. Cũng không giấu em là anh đã đau đớn khổ sở vì sợ mất em. Cảm giác đó đã dày vò anh từng ngày, từng giờ. Nhiều lúc anh tưởng mình có thể bỏ tất cả để ra ngoài đó với em. Anh đã lao vào công việc như một thằng điên, quậy phá tất cả những gì có thể. – Huy ồm ồm lấy đầu một lúc rồi vuốt ngược mái tóc ra phía sau, nhìn thẳng vào mắt Uyên, - Anh giận tại sao chúng ta lại ở trong hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy? Tại sao anh không có quyền chọn nơi mình muốn sống, chọn nơi mình muốn làm việc để anh được sống gần em? Tại sao anh phải xa em? Tại sao trong tình yêu của anh lại có kẻ thứ ba? Tại sao mùa hè đó em không về? Tại sao? Tại sao vậy?

- Huy, em đã giải thích với anh nhiều lần rồi mà! – Uyên bật khóc.

- Phải. Anh hiểu nguyên nhân em không về là chính đáng. Nhưng có ai chịu hiểu điều đó đâu. Gia đình anh, bạn bè anh có ai chịu hiểu cho hai chúng ta đâu. Họ cho rằng em muốn đùa giỡn với mọi người, muốn lấy anh ta để làm trò vui. Anh càng bênh vực cho em họ càng cho là thằng đàn ông mù quáng. Rồi chuyện đó qua đi chẳng bao lâu. Lâm lại xuất hiện. Thái độ

của em càng làm cho mọi họ nghi ngờ hơn? Chuyện đến tai gia đình, anh khổ tâm lắm! Anh không muốn người mình yêu, mình tôn thờ lại bị người ta bẽ biao.

- Chính em đã gây ra mọi chuyện. Em đã làm khổ anh. - Uyên nước nở.
- Nhưng mà em đã vứt bỏ tất cả, đã không giấu anh là em đã từng rung động trước Lâm. Nhờ trải qua chuyện này mà em nhận ra được một điều, người yêu em duy nhất chỉ có anh, không ai có thể thay thế anh được. Cho anh biết tất cả vì em không muốn dối gạt anh. Em muốn hai đứa mình làm lại từ đầu. Được không Huy? - Uyên ngược đôi mắt đắm ướt nhìn Huy chờ đợi.

- Người ta hiểu lầm, nói không đúng về em, anh không để tâm. Anh tin em không dễ dàng thay đổi. Nhưng khi đọc xong cuốn nhật ký của em rồi, niềm tin của anh đổ nát. - Qua làn khói thuốc, Uyên thấy Huy xúc động mãnh liệt dù anh đang cố ghìm nén không muốn để lộ ra. Uyên xót xa tận đáy lòng khi Huy nói. - Lỗi ở anh một phần. Anh đã bao bọc em trong ánh hào quang của tình yêu quá lâu để rồi xa anh, em phải tự dò dẫm trên đường đời. Em vấp ngã đó chính là tại anh. - Huy ném điếu thuốc đang hút dở xuống đất, dùng mũi giày giẫm nát. - Anh vừa phát hiện, em không giống hình ảnh Uyên mà anh luôn tôn thờ. Dường như giữa chúng ta có một vết rạn ngay từ lúc đầu tiên yêu nhau, nhưng anh không biết.

Uyên nghẹn ngào không nói được lời nào. Uyên trông thật xác xơ như một con chim con vừa bị bão tố hất ra khỏi tổ. Uyên run rẩy cầm ly nước đưa lên miệng. Huy đau buốt trong lòng. Anh gỡ lấy cái ly đặt xuống bàn, giữ chặt hai tay Uyên trong tay mình. Anh cảm giác dường như mình đang cầm hai thỏi băng lạnh giá. Huy kéo Uyên gần mình hơn. Mắt Uyên đau đáu nhìn anh. Huy thở dài nói:

- Em đã không dối gạt anh, anh cũng không muốn làm người giả dối. Kể từ khi anh biết được chuyện giữa em và Lâm, anh đã cặp bồ với nhiều cô gái khác.

- Em biết. - Uyên gật đầu. - Bốn, năm cô gì đó. Bây giờ họ vẫn bám theo anh, vì anh chưa tỏ thái độ dứt khoát với họ.

- Em biết, sao vẫn im lặng?

- Em biết anh muốn trả thù em. Anh ghen.
- Đó chỉ là một phần.- Huy thừa nhận.- Phần còn lại anh muốn qua mấy cô gái đó, sẽ cố quên đi những gì đang vò xé mình. Nhưng vô dụng, trong lòng anh chỉ có em mà thôi. Em biết được điều đó không Uyên ?
- Em biết.- Uyên khẽ cười. – Em mong anh rộng lượng quên hết những chuyện cũ. Hai đứa mình bỏ qua hết lỗi lầm của nhau. Được không, Huy?

Huy bỏ tay Uyên ra. Anh im lặng. Uyên cũng lặng im chờ đợi. rất lâu Huy mới nói:

- Anh hứa với em sẽ cố gắng hết mình. Uyên hãy cho anh một thời gian để anh tìm lại những gì từ lâu anh đã bỏ quên, đã không hiểu được. Anh không muốn chúng ta tiếp tục sai lầm trong tình yêu cho đến khi chúng ta đi đến hôn nhân.
- Anh muốn bao lâu cũng được. – Uyên thở dài lau nước mắt. - Một năm, mười năm hay cả cuộc đời này để hiểu được nhau, bao lâu em cũng đợi. Chính em cũng phải tự mình tìm xem mình đã thật sự hiểu được anh và hiểu chính bản thân em chưa. Ngày nào chưa tìm ra vết rạn giữa chúng ta thì em vẫn phải trả giá cho sự nông nổi của mình.
- Sao cũng được. Miễn sao Uyên đừng hành hạ bản thân mình . – Huy choàng tay ôm đôi bờ vai nhỏ bé của người yêu. – Nhìn em khổ sở, anh không chịu nổi.
- Sau này em sẽ không như vậy nữa.

Uyên ngã đầu vào vai Huy. Họ tựa má vào nhau. Cô đưa tay sờ cạnh hàm sắc góc của người yêu. Uyên cảm nhận được những sợi râu lún phún đâm vào lòng bàn tay mình. Uyên đã lại có Huy. Lòng Uyên ấm lại. Bao âu lo trĩu lòng trong phút giây chợt tan biến. Uyên mơ màng:

- Huy ơi, còn bây giờ ta sẽ ra sao?
- Anh hứa lúc nào mình được sống gần nhau, anh sẽ đem lại niềm vui cho em như lúc mình còn đi học.
- Thật hạnh phúc! Hạnh phúc đơn giản mà khó nhận ra được.
- Bây giờ em muốn đi đâu chơi?
- Mình đi khiêu vũ đi! – Uyên cười thật tươi. – Mình sẽ đoạt giải

thường đêm nay như đã đoạt ở vũ hội của trường lần đầu tiên quen nhau. Anh nhớ không?

Huy cười với cô.

- Vậy mình đi đi!

Ba ngày trôi qua, Huy về Phan Thiết. Uyên cảm thấy mình bắt đầu bị những lo sợ mơ hồ hành hạ. Rồi mỗi lần Huy đến thăm cô. Linh cảm thấy mất Huy ngày càng hiện rõ, dù gặp nhau cả hai đều vui vẻ. Uyên không dám viết thư kể cho Vy. Cô sợ Vy lo lắng vô ích ảnh hưởng đến chuyện học hành. Vy nói đúng, không ai có thể giúp cô vào lúc này trừ bản thân cô. Không thể mất Huy – đó là quyết tâm của Uyên. Đợt thực tập chấm dứt. Uyên được nghỉ phép một tuần. Uyên không về nhà mà quyết định đi Phan Thiết thăm Huy.

. * *

Uyên hẹn Huy ra đón cô ở bến xe Phan Thiết. Xe chưa dừng hẳn, Uyên đã thấy Huy ngồi trên xe máy vẫy tay chào. Uyên cười đáp lại. Uyên xuống xe, đưa hành lý cho Huy. Cô cười tươi:

- Cám ơn anh đã nhiệt tình đến đón Uyên!

- Cám ơn em đã đến thăm anh !

Cả hai cười khì. Uyên trèo lên ngồi phía sau, vòng tay ôm lấy Huy. Cô tựa cằm lên vai Huy hỏi:

- Mình đi đâu, hờ anh?

- Về nhà anh.

- Ủ, em có mua ít quà biếu hai bác và các anh chị. Nhưng mà em ngại chuyện lần trước quá.

- Chuyện đã xảy ra rồi, chỉ cần Uyên hết lòng chắc ba mẹ anh không đến nỗi cố chấp đâu.

- Em sẽ cố lấy lại những gì đã mất, cố hết sức làm hai bác vui lòng.

- Ủ, vậy mình về nhà!

Nhà Huy ở vùng ngoại ô nằm trên đường quốc lộ. Uyên thích thú nhìn ruộng nho đang ra lá. Những cánh đồng nho bạt ngàn. Nhà Huy có đến gần năm héc ta nho. Anh từng kể cho cô nghe mùa khô nước bơm không tới phải gánh nước từ giếng lên tưới từng gốc nho. Anh và gia đình chăm sóc

vất vả lắm. Vai anh chai hết vì gánh nước. Nhớ đến đó, bất giác Uyên đưa tay sờ vai Huy. Huy không hiểu cô định làm gì, quay lại hỏi:

- Gì đó em?
- Không có gì.- Uyên cười, nói trớ đi. – Em muốn xem anh ốm hay mập lên mà.

Hai người trò chuyện vui vẻ đến tận nhà. Vào đến cổng. Uyên đã thấy ba và mẹ Huy đang ngồi đợi. Uyên vội chào ông bà. Ba Huy cười:

- Uyên đó hả, thằng Huy nói hôm nay cháu hẹn xuống chơi nên hai bác ở nhà chờ cháu.
- Con cảm ơn hai bác!
- Cháu ở chơi được bao lâu, hả Uyên ?
- Dạ, được năm ngày. Sau đó cháu trở lại Sài Gòn để cùng cả lớp đi Hà Nội để chuẩn bị nhận bằng tốt nghiệp.
- Cháu không về thăm nhà sao ? - Mẹ Huy hỏi.
- Dạ, không. Đường xa quá ! – Uyên lễ phép. – Lên đây chơi rồi, con không đủ thời gian trở về thăm nhà.
- Ừ, xa thật. - Mẹ Huy chép miệng. - Nhớ lần bác với ba thằng Huy xuống nhà cháu. Sao mà xa thế !

Uyên ngượng ngùng cúi mặt. Huy thấy vậy liền nhăn mặt khó chịu với mẹ. Ba Huy lên tiếng :

- Đừng nhắc chuyện cũ nữa. Cháu Uyên đi đường xa chắc đã mệt, bà đưa cháu về phòng, chỉ chỗ cho cháu rửa mặt mũi, rồi còn ăn cơm.

Mẹ Huy nghe lời đứng dậy, rồi bảo :

- Đi theo bác, bác chuẩn bị phòng cho cháu rồi đó.
- Dạ, cháu làm phiền bác quá !
- Có gì đâu. Dù sao cháu cũng là bạn của thằng Huy.

Uyên nhìn Huy cầu cứu. Huy mỉm cười động viên cô. Uyên mang hành lý theo mẹ Huy vào trong.

Năm ngày ở Phan Thiết, Uyên được đối xử như thượng khách. Chính vì vậy mà Uyên luôn cảm thấy bất an. Cô không tìm được tình cảm thân thiện ở ba, mẹ và gia đình Huy như lúc trước. Những gì Uyên nhận được ở họ là sự lịch sự tinh tế. Uyên biết mùa hè năm trước cô không về nhà như đã hẹn

vô tình xúc phạm lòng tự trọng của họ. Đến bây giờ họ vẫn chưa tha thứ cho cô. Không biết làm sao hơn, cô cố gắng đối xử với mọi người trong nhà Huy bằng tình cảm chân thành nhất mà cô có thể. Chỉ mong sau này, khi tiến tới hôn nhân, ba mẹ Huy sẽ thay đổi, sẽ lại thương yêu cô như xưa. Huy lúc thì đưa Uyên đi thăm thắng cảnh của Phan Thiết, khi thì đi chơi với bạn bè của anh. Buổi tối rảnh rỗi hai người cùng nhau ra căn chòi canh giữa ruộng nho để cùng ngắm trăng trò chuyện. Đề tài thường xuyên của hai người thường là Vy, Uyên kể cho Huy nghe những trò nghịch ngợm của Vy, kể về mối quan hệ bạn bè kỳ lạ của “lũ chim chóc”. Huy thường thích thú gọi chuyện để Uyên kể về những chuyến đi chơi của cô và Vy. Đường như hai người tìm được một đề tài chung vui thích đó là Vy. Uyên vui miệng kể lại chuyện Vy đưa tiền và bày cách cô cho đưa cho Huy tết năm anh về Rạch Giá chơi, Huy phì cười:

- Anh không ngờ cô bé phá như tiểu quỷ đó lại tinh tế vậy.
- Anh đừng có coi thường. Vy ngoài mặt ngang bướng, ồn ào vậy nhưng bên trong nhạy cảm, tinh tế lắm. Nhiều khi em cũng không biết là mình có hiểu được Vy không nữa đó.
- Ghê vậy! – Huy cười vuốt tóc người yêu. - Nếu có dịp anh sẽ thử tìm hiểu con người thật của Vy xem như thế nào.
- Chỉ sợ Huy nó lật tẩy anh trước mà thôi.

Cả hai phá lên cười. Huy ôm siết Uyên vào lòng. Họ lại thủ thỉ vô số chuyện của tình yêu

Đêm cuối cùng của Uyên ở Phan Thiết, Huy tổ chức tiệc mời tất cả bạn bè quen biết với hai người đến liên hoan để tiễn Uyên về Sài Gòn. Hai người đến quán bar, nơi đặt tiệc. Mọi thứ được chuẩn bị đầy đủ. Khách mời cũng có mặt đủ. Trong số đó có vài người bạn học cùng trường với Huy và Uyên, còn lại là bạn học hoặc làm cùng cơ quan của Huy. Uyên đến chào họ. Huy mời mọi người ngồi vào bàn. Huy tuyên bố lý do. Mọi người vui vẻ nhập tiệc. Uyên chú ý đến cô gái ngồi bên phía tay trái của Huy. Suốt từ khi bữa tiệc bắt đầu đến giờ, ánh mắt âu yếm của cô ta không rời khỏi Huy. Cô gái có dáng người mảnh khảnh, da bánh mật, tóc dài, gương mặt thanh tú với đôi mắt đẹp và chiếc mũi cao. Cô ta mặc nguyên bộ áo dài màu xanh

biến ôm sát thân hình cân đối. Thấy Uyên nhìn mình, cô gái mỉm cười gật đầu chào. Huy rót nước ngọt cho Uyên, rồi rót cho cô gái. Huy nói:

- Uyên à, đây là Thảo, bạn anh làm ở bưu điện tỉnh.
- Em thường nghe anh Huy kể về chị. – Cô gái tên Thảo có một giọng nói ngọt ngào đến mê hoặc người nghe.

Huy nhìn cô gái, cười lắc đầu:

- Đừng có nói xấu anh với Uyên đó nghe!
- Đâu có . - Thảo nâng ly đưa về phía Uyên. – Vui được biết chị!

Uyên chạm ly với Uyên.

- Cứ gọi mình là Uyên.

Mọi người trong bàn tiệc đều quen biết nhau nên rất vui vẻ và tự nhiên. Uyên thỉnh thoảng cười nói, tiếp chuyện với mọi người. Uyên cố hòa đồng với những người sẽ gắn bó với cuộc sống của cô và Huy sau này. Tất cả đều tỏ ra thân thiện với Uyên, dù có người chỉ mới biết cô lần đầu, hoặc nghe người khác nói lại. Nhưng cố gắng mấy trong lòng Uyên vẫn trào lên một cảm giác gượng ép đến khó chịu. Nhất là khi thấy Thảo cứ nhìn Huy đắm đuối không rời. Uyên biết trong đám bồ bịch của Huy có một người làm ở bưu điện. Uyên đoán được đó là Thảo. Huy với Thảo cười nói vui vẻ. Một chút hờn ghen dâng lên cổ. Uyên càng cảm thấy khó chịu. Bữa tiệc kéo dài gần nửa đêm mới kết thúc. Mọi người chia tay ra về, gửi lại cho Uyên bao lời chúc tốt đẹp.

Về đến cổng. Huy tắt máy xe nhẹ nhàng mở cổng. Con chó ngủ trước cửa bật chạy ra. Huy để tay lên môi nuốt một tiếng. Con vật khôn ngoan hiểu ý chủ chỉ chạy quanh Huy và Uyên ngoắc đuôi mừng mà không cất tiếng sủa. Sợ cả nhà thức giấc, Huy đẩy xe vòng ra cửa sau, lấy chìa khóa riêng mở cửa đưa xe vào nhà. Huy cất xe xong, không thấy Uyên đâu, liền quay ra sân tìm.

Trăng thượng huyền tỏa xuống trần gian một màu trắng bàng bạc. Uyên đứng giữa sân sau, tay khoanh trước ngực, mắt nhìn ruộng nho nhuộm ánh trăng. Bộ váy trắng may bằng lụa của Uyên nhẹ nhẹ bay trong gió đêm. Tà

váy rộng mềm mại múa theo gió, mái tóc thề cùng phất phơ theo. Uyên đẹp như người con gái trong truyện Liêu Trai dưới ánh trăng. Huy đứng im ngắm người yêu. Anh say sưa theo từng ngọn gió. Hình ảnh này anh đã tôn thờ bấy lâu. Người con gái đang đứng đó là người anh thương yêu nhất trong cuộc đời này không thể thiếu cô. Thấy Uyên chột rùng mình, anh lên tiếng gọi :

- Uyên, em lạnh hả ?

Uyên quay lại nhìn anh, cười :

- Em hơi lạnh.

- Để anh vào lấy áo cho em.

- Không cần đâu anh. Em muốn đứng đây thêm chút nữa. trăng đẹp lắm ! Ruộng nho thật huyền hoặc dưới ánh trăng. Không biết sau này em có dịp nhìn lại cảnh này nữa không ?

Huy bước lại gần Uyên. Anh nắm lấy đôi bàn tay mềm mại của Uyên. Tay Uyên hơi lạnh. Nhìn vào mắt cô, anh hỏi :

- Sao em nói vậy ? Sau này nơi đây là nhà của em mà.

Uyên không nhìn anh, cô nói như than :

- Trời đất còn thay đổi, huống chi lòng người.

- Em muốn nói gì ?

- Cô gái tên Thảo đó dường như rất yêu thích anh.

- Đó là chuyện của cô ta.

- Anh vẫn còn quyến luyến cô ấy thì có phải là chuyện của cô ấy không ?

Uyên nhìn thẳng Huy đầy trách móc. Huy buông tay Uyên ra, thở ra nhìn lên trời :

- Anh không chối, anh từng đi chơi với Thảo, từng thân mật với cô ấy, nhưng chưa bao giờ nghĩ là anh yêu Thảo.

- Anh chưa từng cự tuyệt cô ta.- Uyên chua chát. - kể cả khi anh đã có Uyên bên cạnh chứ gì ?

- Anh nói sao em hiểu đây? Thảo chưa từng nói gì với anh, anh cũng chưa từng nghĩ gì với Thảo. Bọn anh đi chơi với nhau rất vui vẻ. Anh cũng không chối rằng anh thấy vui khi ở bên cô ấy. Em bảo anh nói sao với

Thảo đây?

- Thôi bỏ đi. – Uyên khoát tay. – Em không trách gì anh đâu. Em ở xa quá, đâu thể mang lại niềm vui hay chăm sóc cho anh được. Em chỉ muốn hỏi sao anh không dành riêng đêm nay cho hai đứa mình như mọi khi? Đêm nay anh rất vui. Có phải anh cảm thấy thoải mái lắm khi sắp được rời xa em phải không?

- Uyên à. – Huy bức tức. – Em sống thực tế một chút có được không? Anh muốn em giao tiếp với tất cả mọi người ở đây. Họ là những người có liên quan đến chúng ta. Anh muốn em gặp họ để sau này em không phải ngỡ ngàng nữa. Anh không muốn bao bọc cho em theo kiểu trước đây. Em phải tự mình đối mặt với cuộc sống để sau này những lúc không có anh, em vẫn có thể ứng phó được mọi chuyện. Còn đêm nay, anh như vậy. Em thừa biết phải xa nhau, anh khổ sở như thế nào rồi còn gì. – Huy thở ra. – Thôi, bỏ qua mọi chuyện đi! Đi theo anh !

Huy nắm tay Uyên dắt lang thang khắp ruộng nho. Họ im lặng đi bên nhau. Tiếng côn trùng rì rả đệm theo bước chân của họ. Đi mãi đến lúc trăng gần lặn. Huy mới đưa Uyên về căn chòi gỗ để canh ruộng. Uyên ngồi phịch xuống chiếc ghế bành, chân mỏi quá. Huy ngồi xuống cạnh cô, cười:

- Đi khắp ruộng nho vào đêm trăng có thú vị không?

- Thích thật! Em thấy lòng mình thanh thản lắm. Thiên nhiên thật huyền diệu!

- Để anh cởi giày cho em.

Huy cúi xuống cởi giày giúp Uyên, rồi cởi giày cho mình. Uyên nhìn anh âu yếm. Những cử chỉ dịu dàng này lâu lắm rồi cô chưa được hưởng. Ngẩng lên, thấy Uyên nhìn anh, Huy cười:

- Sao nhìn anh dừ vậy?

- Lâu lắm rồi em mới được anh chăm sóc như vậy.

Huy co chân lên ghế kéo Uyên tựa vào vai mình. Uyên dựa vào người yêu tận hưởng giây phút bình yên đầy hạnh phúc. Huy thì thầm:

- Em cố chút nữa sẽ được nhìn trăng lặn xuống biển ở quê em, nhưng cảnh đẹp này thơ mộng lắm. Chỉ cần thấy được một lần chắc khó quên được.

Cả hai chìm vào im lặng nhìn vầng trăng không tròn vẹn đã từ từ chìm xuống đường chân trời tại bởi ruộng nho bạt ngàn. Một thứ ánh sáng huyền bí rực lên màu xanh lơ rất nhạt và rất đẹp. Thứ ánh sáng long lánh biên biếc màu lân tinh. Cô nuối tiếc nhìn vầng trăng chìm mất. Cô thở dài:

- Trăng lặn mất rồi. Mọi vật lại sống trong cảnh tối tăm.
- Không lâu đâu mặt trời sẽ mọc. Một ngày mới sẽ bắt đầu thôi. – Huy nhìn từng nét trên gương mặt người yêu. Gương mặt buồn bã bất động dưới ánh sáng rất mờ nhạt. – Sao em buồn quá vậy?
- Đâu có . – Uyên cười gượng. - Chắc tại mệt quá. Chân em đau như nè.
- Để anh xoa chân cho em.

Huy để Uyên dựa lưng vào thành ghế, thẳng hai chân ra. Anh nhè nhàng chà xát từ lòng bàn chân đến cổ chân của Uyên. Huy khẽ bóp đôi bắp chân tròn trĩnh. Anh sợ chỉ lỡ mạnh tay một chút Uyên sẽ bị đau. Uyên cảm thấy dễ chịu lắm. Cô nhắm mắt lại, thả hồn mình theo tiếng gió mơ màng. Chạm vào làn da mịn màng của người yêu, cảm xúc khao khát trào lên trong Huy. Huy cúi xuống hôn lên làn da đó. Hơi thở của Huy làm Uyên giật mình mở choàng mắt. Cô ngơ ngác nhìn Huy.

- Uyên!
- Huy?

Mắt Huy có đốm sao sáng rực. Anh chợt ghì lấy cô. Tay anh đan vào tóc cô, kéo cô đối mặt với anh, Uyên thấy sự khao khát yêu đương đang bùng lên trong Huy. Chưa bao giờ Uyên thấy Huy thể hiện tình cảm như vậy. Cô chợt thấy sờ sợ. Huy thì thầm

- Uyên ơi, anh yêu em lắm!

Lời nói muôn thuở của một kẻ đang yêu. Một kẻ khát khao hòa với người yêu của mình. Đó là chuyện tự nhiên nhất của hai người đang yêu nhau. Từ những cảm xúc của tâm hồn, thể xác của họ sẽ rung động. Họ tìm đến nhau, hoà nhập vào nhau, để hiểu nhau đến tận cùng. Những đòi hỏi của thể xác đưa tâm hồn của họ gần nhau hơn. Huy ôm chặt lấy Uyên. Hôn lướt lên mắt. Lên môi. Lên cổ. Uyên không phản ứng. Đôi môi nóng bỏng của Huy lướt đến đâu, cô cảm giác nơi đó tê dại. Huy say sưa trong cảm

giác mê. Anh rung động mãnh liệt khi được ghì chặt Uyên hơn. Cảm xúc của một gã đàn ông được gần gũi người mình yêu, được ôm chặt người con gái mình tôn thờ trong lòng. Toàn thân Huy nóng rực, căng cứng.

- Uyên ơi, vài tiếng đồng hồ nữa thôi là anh lại phải xa em rồi! Ta lại phải sống xa nhau. Tháng ngày ấy sao dài quá!

- Em cũng cảm giác như vậy. – Uyên cựa mình. Huy ôm chặt quá làm cô cảm thấy ngạt thở. - Đừng siết chặt em như vậy. Em sắp chết ngạt rồi nè.

- Em không muốn anh ôm em sao? - Huy xiết chặt cô hơn. – Em không muốn gần anh sao? Chúng mình sắp xa nhau rồi.

- Em muốn, nhưng ...

Huy cúi xuống nhìn đôi mắt mở to của Uyên, nhìn đôi môi đang hé mở, nhìn gương mặt trắng xanh. Bất ngờ Huy hôn lên môi Uyên thật sâu, thật nồng nàn, như những rung động lòng anh đang trào dâng. Anh muốn có Uyên. Anh muốn Uyên là của anh, mãi mãi là của anh. Uyên chột rung mình khi lưỡi họ chạm vào nhau. Tay Huy xoa dọc suốt người cô. Một cảm giác ớn sợ chạy suốt người Uyên. Cô vùng đẩy anh ra.

Thật lâu, Huy bất động nhìn vào khuôn mặt sợ hãi của Uyên. Uyên nhìn anh lạ lẫm. Chưa bao giờ cô có cảm giác nụ hôn ghê sợ như vậy. Mấy lần Huy hôn, cô đều nhắm mắt làm tròn nhiệm vụ của một người yêu. Cô sợ và không hiểu tại sao mình sợ. Huy không nhìn cô nữa. Anh châm lửa hút thuốc. Uyên bừng tỉnh khỏi cơn mê. Cô run rẩy:

- Huy! Em xin lỗi ... Em không thể chế ngự được cảm giác của mình.

- Không phải lỗi tại em đâu.

Uyên vừa biết được nguyên nhân của vết rạn trong tình yêu của hai người. Uyên im lặng thờ dài. Huy rít những hơi thuốc dài không nói một lời. Họ im lặng rất lâu, mỗi người đuổi theo ý nghĩ riêng. Tia nắng đầu tiên rọi vào mắt, kéo Uyên ra khỏi dòng suy tưởng.

- Trời đã sáng rồi.

- Phải trời đã sáng, tất cả những gì đêm qua đã chấm dứt. – Huy vứt điếu thuốc xuống đất, lấy mũi giày gạt.

Rất nhiều tàn thuốc dưới chân anh. Huy cay đắng không thể nói được gì.

Anh đã hiểu vì sao yêu nhau lâu vậy mà anh và Uyên vẫn không ghieồ được nhau. Uyên cũng như vậy, cay đắng ê chề. Một sự thật hiển nhiên đã bày ra không thể nào phủ nhận được. Giữa anh và cô chỉ có sự say mê lẫn nhau. Chính sự say mê không giới hạn đó đã ràng buộc họ. Anh tôn thờ cô như một thiên thần thánh thiện, chỉ muốn giữ cô cho riêng anh. Còn Uyên, lần đầu tiên biết rung động là cô nhận lời yêu anh. Trong tâm thức, Uyên giữ gìn tình yêu của mình như một linh vật thiêng liêng. Tất cả yêu thương, lòng tôn kính cô đặt hết vào Huy. Chính Uyên cũng không phân biệt được thế nào là tình yêu và lòng kính trọng. Yêu Huy, cô chưa bao giờ nghĩ mình cần gì, muốn gì.

Huy đau đớn nhìn Uyên. Những gì đêm qua đã chứng minh một điều hai người chưa bao giờ là của nhau. Họ không thể hòa mình vào nhau được. Huy đã không mang lại sự rung động thật sự, cả thể xác lẫn tâm hồn cho Uyên.

Thật là phũ phàng cho từng ấy năm yêu nhau. Lòng đau đớn đến không còn nước mắt để khóc nữa, mắt Uyên ráo hoảnh, khô rát. Khi thành vợ chồng, ngoài sự hòa hợp ở tâm hồn, còn phải hòa nhập cả về thể xác. Dù đã hoàn toàn tự nguyện thuộc về nhau, nhưng sự hòa nhập của thể xác cũng phải do cảm xúc tự đáy lòng. Tiếc thay đối với Huy, cô không cảm nhận được điều đó. Cô không thể! Uyên ôm đầu khổ sở. Cô không muốn mất anh! Cô vẫn yêu và chỉ biết có mình Huy. Có người đã từng khiến cô rung động thật sự, nhưng người đó không thay thế được Huy trong lòng cô.

- Em không muốn! Em không muốn anh rời bỏ em.

Uyên run rẩy thảm hại. Giá như cô khóc được thì sẽ đỡ hơn nhiều. Nhìn Uyên bị khích động như vậy. Huy đau lòng không chịu nổi. Anh đỡ Uyên lên, xiết chặt tay cô trong tay mình, nhẹ nhàng.

- Uyên đừng có như vậy nữa! Em bình tĩnh lại đi, anh vẫn còn đây mà. Anh sẽ không bao giờ rời bỏ em, trừ khi em muốn. Nhìn anh đi, Uyên! Anh cũng đau đớn khác gì em, khi hiểu được vết rạn trong tình yêu của chúng ta.

Uyên dần dần bình tĩnh lại. Cô nhận ra Huy như già đi mấy tuổi. Có mấy tiếng đồng hồ mà anh thay đổi quá nhanh. Gương mặt sạm nắng, hốc hác giờ hẳn thêm mấy nếp nhăn khắc khổ. Râu mọc lởm chởm dọc quai hàm càng làm tăng thêm vẻ tiều tụy. Uyên thương anh quá. Uyên rút một tay sờ lên má anh, gượng cười:

- Anh sẽ không bao giờ rời bỏ em sao?

Huy gật đầu.

- Chúng ta thử cố gắng vượt qua điều đó được không? Em muốn cố gắng một lần nữa.

- Anh sẽ đợi em đến khi nào em có thể. Anh sẽ đợi!

Uyên kéo Huy đứng dậy. Hai người nắm tay nhau trở về nhà.

Về đến nhà, Uyên dừng lại. Huy nhìn cô dò hỏi. Uyên trầm ngâm:

- Anh có trách em không, Huy?

- Đâu phải lỗi tại em. Tại anh một phần mà. Chỉ cần chúng mình cố gắng, anh tin là mình sẽ vượt qua được. Anh cũng không muốn mất em.

- Anh sẽ đợi em chứ? Em sẽ gọi điện cho anh.

- Anh sẽ đợi em từng giờ.

Cả hai cùng cười dù trong lòng họ trăm mối ngổn ngang

Sáng nay Tuấn được nghỉ học, Vy hẹn Tuấn lên đưa cô đi chợ Hàng Da.

Thúy cứ nhí nhèo đòi theo. Vy năn nỉ mãi, Thúy mới chịu ở lại phòng. Đến cổng trường, Vy chợt sững sờ kêu lên:

- Uyên! Có phải là chị không ?

Nghe Vy kêu kinh ngạc, Tuấn liền ngẩng lên nhìn người đang đứng trước mặt. Tuấn nhận ra đúng là Uyên. Uyên biến đổi ghê gớm, chính Vy phải sững người vài giây mới nhận ra người bạn thân yêu. Uyên tay cầm túi xách, quần áo tóc tai xơ xác. Uyên xanh xao thảm hại, không có chút sức sống. Uyên nhoẻn cười, một nụ cười không ra cười.

- Không nhận ra chị sao ? Chị tệ đến nỗi cả người bạn thân nhất cũng không nhận ra được à ?

- Uyên ! – Vy ào lại nắm tay Uyên – sao chị không gọi điện thoại để em đi đón chị ? Trông chị thảm quá !

- Chị Uyên ! - Tuấn chào. – Đi tàu chắc chị mệt lắm hả ? Nhìn chị

không giống chị chút nào.

- Phải, chị còn không biết chị bây giờ là ai nữa kìa.
- Cái gì mà kinh khủng vậy ? – Vy lấy túi hành lý trên tay Uyên đưa cho Tuấn. – Anh xách dùm đi ! Mình không đi chợ nữa. Trở về phòng cho chị Uyên tắm rửa, nghỉ ngơi. Hôm khác mình đi chợ cũng được.
- Ủ, tùy em muốn sao cũng được.

Vy đưa Uyên lên phòng trước, Tuấn xách hành lý lên sau. Thúy mừng tí vậy lấy Uyên. Uyên lấy quà phát cho cả phòng, ai cũng có phần. Riêng phần Vy bao giờ cũng là một túi đường phèn. Đợi Uyên tắm xong, Vy và Tuấn đưa cô đi ăn sáng. Thúy đòi theo. Vy bảo Thúy đi chợ mua ít thức ăn. Thúy phụng phịu một chút, rồi vui vẻ xách giỏ đi chợ.

Vy gọi cho Uyên một tô mì thật nóng và để nhiều thịt. Còn cô với Tuấn, mỗi người gọi một cốc chè đậu. Vừa ăn, Uyên vừa kể chuyện đi đường cho Vy nghe. Uyên ngờ ý muốn ở lại với Vy cho đến ngày nhận bằng tốt nghiệp và nhận quyết định công tác. Vy đồng ý ngay. Uyên để ý thấy thỉnh thoảng Tuấn và Vy nhìn nhau cười. Lại « anh anh, em em », Uyên thấy lạ về cách xưng hô của hai đứa. Cô nhăn mặt :

- Chuyện gì đây hai người ?
- Thôi, để anh nói. - Tuấn nhìn Uyên ngập ngừng.
- Em và Vy đã yêu nhau. Chị chúc mừng cho tụi em đi !
- Ủ, thì chúc mừng.
- Uyên cười không chút ngạc nhiên vì tưởng đây là trò đùa của Vy muốn chọc cho cô vui. Vy biết Uyên không tin, chỉ cười chứ không nói gì nữa. Vy kêu Tuấn trả tiền rồi cả ba cùng trở lên phòng. Tuấn từ giã về vì chiều còn phải lên lớp học. Vy cười, dặn với theo là Tuấn đừng cho « lũ chim chóc » biết sớm, cô muốn để Uyên nghỉ ngơi. Vy còn dặn Tuấn mua cho mình một bó hoa hồng vàng. Tuấn gật đầu đồng ý. Tuấn đi rồi, Uyên mắng yêu :
- Làm gì sai biểu dữ vậy ? Bọn bè mà ăn hiếp người ta quá đi.
- Ồi trời, đó là tại hấn tự nguyện chứ bộ. – Vy nghinh mặt. – Ai biểu

hắn can đảm yêu em.

- Ê, bộ em nói thật đó hả ? – Uyên tròn mắt nhìn Vy.

- Em nói láo chị bao giờ ?

Vy đẩy cửa phòng cho Uyên vào trước. Thấy Uyên cứ nhìn mình, Vy phì cười.

- Đừng có nhìn em như vậy. Em đâu phải là cục đá. Em là một người con gái bình thường như những cô gái khác. Thích được yêu, thích được chiều chuộng và thích yêu người khác phái. Em yêu Tuấn, được chưa ? – Vy cười rử. – Coi chị kìa sao mà ngơ ngác vậy ? Chuyện bình thường thôi mà !

- Bất bình thường thì có. Em với Tuấn tính tình không có gì giống nhau hết, nếu em nói là yêu Ngọc thì chị còn dễ tin hơn.

Uyên trèo lên giường bật quạt gió, Vy trèo lên nằm kế cô. Vy thở ra :

- Một mấy người quá ! Lúc người ta không yêu ai thì thắc mắc, lúc người ta yêu rồi thì lại không tin. Lạ thật ! – Vy lấy lược chải tóc cho Uyên,

- Chị kêu em yêu Ngọc, rồi mai một về sống chung ai nói ai nghe ?

- Sao em yêu Tuấn vậy ?

- Không biết. Có lẽ do Tuấn biết lắng nghe và chiều em hết mức.

- Chị cũng đã từng được như vậy. Nhưng được yêu chiều quá không kết quả tốt đâu.

- Nhưng em đâu có giống chị. Em biết định ra tương lai của em. Em không hề hối hận những gì đã làm, những gì đã sống và đã quyết định.

- Chị biết em cứng rắn hơn chị nhiều. – Uyên cười buồn. Vy mãi mê chải tóc nên không thấy Uyên buồn. Uyên hỏi. – Lúc biết em yêu Tuấn, Ngọc không phản ứng gì sao?

- Ừa, sao chị biết? – Vy nghiêng đầu nhìn Uyên, cười rúc rích. – Có quậy một chút, nhưng khi Tuấn nói thẳng là em chọn anh ấy thì Ngọc lại thôi. Bây giờ tụi em còn thân hơn lúc trước.

- Bọn em sống thật là lạ.

- Còn chị, chuyện chị và Huy tới đâu rồi?

- Đâu có gì. – Uyên che miệng ngáp dài. – Thôi để chị ngủ. Suốt tuần nay chị không hề ngủ ngon giấc, dù cố tống vào bao tử cả đồng thuốc Sedusen.

- Chị phải uống thuốc để tìm giấc ngủ. Chuyện gì ghê gớm vậy?
- Ngủ dậy tỉnh táo, chị sẽ kể cho em nghe.

Vy chờ Uyên ngủ say, rồi nhẹ nhàng trèo xuống đất. Vy giúp Thúy nấu một nồi bún măng, món Uyên rất thích ăn.

Uyên ngủ một mạch đến tận hai giờ chiều. Uyên vươn vai mở mắt ra đã thấy Vy ngồi bên giường cười âu yếm:

- Dậy đi, con mèo ăn vụng bột! Thấy chị ngủ mà em mắc thèm.
- Ủa, mọi người đâu hết rồi?
- Chờ chị mãi không được, tụi nó ăn bún trước và đi học rồi.
- Sao em bỏ học? Chị ăn một mình cũng được mà.
- Em muốn ăn với chị. Và lại lúc này không có bài vở gì cả, không lên lớp cũng chẳng sao.

Vy dọn chén đĩa ra trong khi đợi Uyên đi rửa mặt. Bước vào, phờ cái khăn mặt lên sào. Uyên đã ngửi thấy mùi thơm của măng khô quyện với mùi tía tô và hành. Uyên ngồi bệt xuống sàn nhìn Vy múc thức ăn ra tô. Những lát măng màu nâu óng xen kẽ với những cục thịt sườn hầm nhừ nhưng vẫn giữ được màu đỏ hồng thật ngon lành. Món này là món ruột của Vy. Vy không cho ai biết được bí quyết hầm xương mềm nhừ nhưng vẫn giữ được màu đỏ đẹp mắt. Uyên thấy đói cồn cào và nhớ lại cả tuần nay cô không biết mình đã ăn những gì để sống. Vy đưa cho Uyên một tô bún bốc hơi đầy măng và thịt.

Uyên ăn ngon lành hết cả tô bún. Vy ăn chậm rãi, thỉnh thoảng Vy lại gấp thịt và măng bỏ cho bạn. Biết Vy vốn khảnh ăn, nên Uyên không gấp lại cho Vy mà để cô tự ăn theo ý thích. Đợi Uyên ăn xong, Vy cười lắc đầu:

- Cứ theo tốc độ ăn này chắc bảy ngày ở với em, chị sẽ mập ú trở lại thôi. Rửa tay lên giường nghỉ trước đi, em dọn dẹp, rồi lên nói chuyện với chị.

Uyên khoan khoái trèo lên giường, chọn ngay một băng nhạc mở lên nghe. Uyên nhận ra đó là băng “Guitar Hawai”. Vy trèo lên, cười bảo:

- Băng nhạc này chị thích, nên em vẫn để lại. Lúc nào nhớ chị, em lại mở lên nghe.

Uyên bồi hồi xúc động. Cô không ngờ Vy lại thương cô đến vậy. Uyên không biết nói sao chỉ nhìn Vy cười vui sướng. Uyên lắng nghe hết bản “Chiều tím” của Phạm Duy, rồi tắt cát – sét. Uyên thở dài:

- Nhạc buồn quá!

- Tại tâm trạng chị không vui mà thôi. Trước đây nghe băng nhạc này có bao giờ chị nói buồn đâu.

- Phải, chị đang buồn và rối rắm lắm. – Uyên gật đầu buồn bã. – Dù chị có cố mấy vẫn không sao vui được.

- Tuy chị không nói, nhưng em có linh cảm chuyện giữa chị và anh Huy không suôn sẻ. Có phải hai người không thể tha thứ cho nhau không?

- Đó chỉ là một phần nhỏ. Điều chính yếu là do chính chị và Huy.

- Chị và Huy? Em không hiểu. Chị yêu Huy lắm mà. Hai người yêu nhau gần ấy năm trời chẳng lẽ không mở lòng rộng lượng cho nhau một chút được sao?

- Không phải chuyện đó. – Uyên trầm nã. - Chị đã từng say mê một người khác. Huy cũng vậy, không phải một mà là nhiều người. Nói cho cùng bọn chị đã từng phản bội nhau nhưng rồi vẫn quay về vì không muốn mất nhau. Bây giờ bọn chị đã tha thứ cho nhau và cố quên chuyện đó, dù không phải là điều dễ dàng. Đêm cuối cùng ở Phan Thiết, lúc chị và Huy gần nhau nhất thì cả hai mới phát hiện được một điều là không thể hòa hợp nhau được. Điều đó làm chị khổ sở vô cùng!

- Em vẫn không hiểu. – Vy nhún vai thờ ra. – Hai người yêu nhau như vậy, đang cùng ở trong lứa tuổi nồng cháy nhất, cần nhau nhất tại sao lại không thể hòa hợp được?

Uyên không biết giải thích sao. Vy chưa từng ở trong tình trạng như Uyên làm sao cô hiểu được. Uyên cầm tay Vy lên, áp hai bàn tay mình vào

tay bạn. Uyên hỏi:

- Em với Tuấn yêu nhau đến mức độ nào?
- Cả hai là một. Em năm nay đã hai mươi ba tuổi rồi, Tuấn cũng đã hai mươi lăm. Chuyện đó có gì lạ đâu. – Vy trả lời một cách tự nhiên. - Tụi em yêu nhau chính đáng, có gì sai khi tụi em sống vì nhau ?
- Chị không có nói em sai. Mỗi người có một quan niệm về tình yêu khác nhau. Thế hệ của chị khác em nhiều lắm. Chị là bác sĩ, chị không mang quan niệm tiết trinh là quan trọng, nhưng về tình yêu của chị lại buộc mình coi trọng chuyện đó.
- Cuộc sống nội tâm của chị phức tạp quá!

Vy nhún vai tỏ vẻ không hiểu. Cô yêu Tuấn thật lòng, muốn cho Tuấn biết những cảm xúc cả về tâm hồn và thể xác của cô. Và Tuấn cũng mong muốn điều đó. Vy càng biết Tuấn quan trọng thế nào đối với cuộc đời cô. Cô và Tuấn yêu nhau từ tâm hồn, rồi hòa nhập nhau về thể xác. Để rồi càng yêu nhau say đắm. Vy bày tỏ suy nghĩ về cách thể hiện tình yêu của mình một cách rõ ràng cho Uyên nghe. Uyên biết Vy không thể nào hiểu được tình cảm của cô và Huy. Không biết giải thích sao, Uyên đành hỏi tiếp:

- Vậy lúc hai đứa gần nhau, em cảm thấy sao?
- Sao chị hỏi chuyện này? – Vy đỏ mặt. – Hai đứa em đủ lớn để biết chuyện đó.
- Không có gì đâu, chị không có phê phán cách sống của em. Chị chỉ muốn hỏi cảm giác của em thôi.
- À, - Vy cắn ngón trỏ hồi lâu, ánh mắt lên tia tinh nghịch – Thôi được, em nói cho chị biết, nhưng cấm kể lại cho ai nghe. – Nhìn điệu bộ của Vy dù đang rầu rĩ cả người Uyên cũng bật cười. Vy rút tay ra, đặt ngón trỏ trên trán Uyên; - Em bướng bỉnh nên muốn em làm gì theo ý mình Tuấn phải hôn em ở đây. – Cô đặt ngón tay lên má Uyên. – Vì đang yêu nên em thích hôn đôi, muốn nắn nỉ em phải hôn lên đây. – Vy dịch ngón tay xuống môi Uyên, cười cười. - Muốn cho biết là yêu em nhiều lắm thì phải hôn ở đây. Tuấn nói thích nhất là hôn môi vì em hay ăn đường phèn nên có vị ngọt và thơm.

Uyên phì cười thành tiếng. Vy nghiêm nghị:

- Nếu chị cười thì em sẽ không nói nữa.
- Xin lỗi, chị không cố ý cười nhạo em! Nhìn điệu bộ của em, chị còn muốn yêu huống chi là Tuấn.
- Em đang nói thật cảm xúc của mình cho chị nghe, chứ không phải để đùa
- Vy cau mày khó chịu.
- Chị xin lỗi! Em nói tiếp đi, chị thật lòng muốn nghe! - Uyên năn nỉ - Cười đi mà

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 12 -

- Thôi được. – Vy chề miệng cười như ngoáo ộp. - Chị im lặng thì em mới nói. Khi Tuấn hôn em thì em thấy mình rung động mãnh liệt. Lúc gần nhau, cả hai đứa em đều thấy hạnh phúc và thỏa mãn, không muốn xa rời.
- Em thích được gần gũi Tuấn lắm sao? – Uyên tư lự hỏi.

Vy gật đầu. nét mặt Vy rất sáng rạng hạnh phúc đủ nói lên tất cả những xúc cảm trong lòng Vy. Uyên im lặng chìm vào suy tư. Cô chưa bao giờ có được cảm giác rung động thể xác lúc gần Huy, dù anh kề cận ngày đêm, chăm chút cho cô từng việc nhỏ nhất. Uyên chỉ biết mình yêu Huy và phải làm tất cả để anh vui lòng. Cô cũng chưa từng tìm hiểu xem Huy thích được hôn ở đâu. Dường như Uyên quá vô tình, quá thụ động chỉ biết hưởng những gì Huy tạo cho cô. Uyên thấy mình đã quá thờ ơ trong việc vun đắp tình yêu.

- Uyên à, chị làm gì thờ ra vậy? – Vy kéo Uyên về với hiện thực. – À, hay là nghe em kể rồi hồi tưởng lại chuyện chị với anh Huy mê mẩn đến nỗi quên cả em.

- Tụi chị chưa từng được hưởng cảm giác đó, - Uyên cười buồn.

Vy ngạc nhiên:

- Sao vậy? Hai người yêu nhau lắm mà. Hay là chị quan niệm khi chưa thành vợ chồng thì không thể vượt qua lễ giáo. Nếu vậy thì chị đã sai lầm. Sau này hai người cưới nhau rồi mới phát hiện ra rằng cả hai không mang lại cho nhau hạnh phúc trong chăn gối. Cả hai không hòa hợp nhau ở khía cạnh tế nhị nhất, lúc đó sống còn khổ hơn là bỏ nhau nữa.

- Em nói đúng. – Uyên thở dài thườn thượt.
- Nhưng chị đâu đến nỗi như vậy. Chỉ có điều ... đó là ... Uyên ngập ngừng rất lâu. - Chị không thấy rung động trước những cử chỉ âu yếm của Huy. Chị không thể đáp ứng được những đòi hỏi tình cảm của anh ấy. chị cảm thấy sợ và không có cảm giác thích thú. Huy cũng biết được điều đó.

Chị ... chị không thể ép được mình. Em hiểu không ? – Uyên khổ sở giải thích như muốn trút hết những ý nghĩ đang xâu xé cô. - Chị không thể ! Chị yêu Huy lắm ! Chị không muốn mất Huy và đang cố gắng vượt qua bản thân mình. Nhưng mà trời ơi, chị khổ quá ! Chị không lý giải được mâu thuẫn trong lòng chị ; - Nước mắt trào ra. Uyên để mặc cho nó chảy thành dòng.

Vy đã hiểu. Cô cảm thấy thương hại Uyên. Đến bây giờ đã hơn hai mươi bảy tuổi rồi mà Uyên vẫn không phân biệt được thế nào là sống thật với mình. Vy ôm bạn vào lòng an ủi.

- Chị khóc đi ! Khóc nhiều đi ! Khóc xong rồi chị sẽ bình tĩnh hơn. chỉ có điều chị đừng bắt mình phải sống như thế nào cho tình yêu. Cảm xúc không thể gượng ép được đâu.

- Không. chị muốn cố gắng lại lần nữa. Một lần thôi, một lần cuối. – Uyên nức nở. - Chị yêu Huy. Huy vẫn yêu chị, vẫn đang chờ chị. Vy giúp chị đi ! Nói cho chị biết, chị phải làm gì ?

Vy cắn môi suy nghĩ. Cô không muốn Uyên tiếp tục tình trạng này, càng kéo dài càng khổ thêm. Đến lúc nào đó Uyên thức tỉnh được thì đã quá muộn khó mà gượng dậy được. Nhìn gương mặt tiêu tụy đầm đìa nước mắt của Uyên, Vy không đành lòng, bất nhẫn thở dài :

- Thôi được, chị đã muốn vậy thì em sẽ hết lòng giúp chị ! Dù biết nó không có kết quả tốt, em cũng vì chị một lần.

- Cảm ơn em !

Uyên nhoèn cười qua làn nước mắt. Vy không dám nhìn thẳng Uyên. Đợi Uyên bình tĩnh lại, đầu óc sáng suốt thì mới có thể giải thích vấn đề rõ ràng được. Uyên thâm nảo như vậy, có nói gì cũng vô ích. Vy nhìn Uyên không biết nên cười hay khóc nữa.

*
* *

Tuần lễ ở chung với Vy, Uyên cảm thấy rất vui. Vy đưa Uyên đi chơi khắp nơi và ăn những bữa ăn ngon lành. Tối đến, Vy rủ Uyên đi khiêu vũ lúc ở sàn Dân Chủ, lúc ghé Tăng Bạt Hổ, khi về Giảng Võ. Ngoài giờ học ra Vy dành hết thời gian cho Uyên. Sáu ngày trôi qua. Vy vẫn không hề đá động gì đến chuyện giữa Uyên và Huy. Vy hẹn « lũ chim chóc » tối nay lên trường cùng đi chơi, rồi cùng đưa Uyên về Học viện để sáng hôm sau Uyên dự lễ tốt nghiệp và nhận quyết định công tác.

« Lũ chim chóc » đến đúng hẹn. Cả bọn kéo nhau ra Hồ Tây chơi một lúc, rồi kéo về Bờ Hồ ăn kem, chụp ảnh. Uyên đề nghị đạp xe đi một vòng Bờ Hồ vì sợ sau này khó có dịp trở ra Hà Nội nữa. Mọi người đồng ý, Vy ôm chặt lấy lưng Tuấn, luồn đầu qua cánh tay, ngẩng mặt cười :

- Tuấn đi nhanh chút đi ! Em muốn đi gần chị Uyên để nói chuyện.
- Ừ, anh sẽ đạp xe nhanh. - Tuấn cười một tay điều khiển xe, tay kia giữ lấy tay Vy. – Nhưng em phải ngồi lại đằng hoàng kéo té đó.

Vy rút đầu lại, ngồi ngay ngắn. Tuấn đạp xe đi song song với xe Ngọc đang chở Uyên. Vy với Uyên cứ ríu rít luôn miệng, đến nỗi quên luôn đám bạn đang nối đuôi theo sau. Đi ngang bưu điện, Vy thấy Uyên trầm tư suy nghĩ gì đó mà không nghe tiếng Kiều nói chuyện với cô. Vy lấy làm lạ kêu Tuấn chạy sát vào, với tay đánh vào tay Uyên một cái. Uyên giật mình ngơ ngác. Kiều cau mày :

- Chị sao vậy ? Hay tui em đã làm chị không vừa ý ?
- Đâu có. – Uyên ngơ ngẩn. - Kiều vừa nói gì vậy ?
- Em nói chuyện với chị như vậy mà chị đâu thèm nghe. - Kiều giận dữ. - Vũ, dừng xe lại đi !

Vũ dừng xe lại. Kiều bước xuống đi thẳng ra Bờ Hồ. Cả đám dừng xe lại, Vy chạy theo kéo Kiều lại, nhẹ nhàng nói :

- Mày đừng giận dữ như vậy, chị Uyên không cố ý như vậy đâu.
- Chị ấy không cố ý thì tao cố ý chắc ? - Kiều quắc mắt.

Vy không biết trả lời sao. Từ lúc Uyên trở ra Hà Nội đến giờ, lúc nào « lũ chim chóc » cũng chịu đựng, cố làm cho Uyên đến nỗi quên luôn cả Tuấn và đám bạn có thích hay không những trò cô bày ra để cho Uyên vui. Dù biết là Tuấn không biết khiêu vũ vậy mà tối nào Vy cũng ép Tuấn đưa đi vũ trường chơi đến khuya. Kiều và Hoa đang ôn thi tốt nghiệp, Vy cũng nài nỉ đi chơi cho đông. Vy biết Tuấn và « lũ chim chóc » không hài lòng, nhưng vì thương cô nên thực hiện theo mọi ý muốn của cô. Vy cầu hòa :

- Tao xin lỗi ! Uyên đang trong cơn khủng hoảng, tao chỉ muốn giúp chị ấy khuây khoả đôi chút thôi.
- Hừ, trước đây chị ấy đối xử với mày như thế nào.- Kiều hậm hực. – Mày vẫn tha thứ cho chị ấy. Bây giờ còn lo lắng cho chị ấy đủ điều. Tao không biết kiếp này mày có mắc nợ chị Uyên không nữa.
- Kiều à, chị Uyên là bạn của tao như tụi mày vậy. Chị Uyên đáng thương lắm !
- Tự chị ấy gây ra thôi. - Kiều thở ra bất mãn.- Chị ấy chỉ thích sống theo ý mình. Chị ấy đâu cần biết đến sự lo lắng của mày và tụi tao. Nhiều khi tao tự hỏi chị Uyên có coi tụi mình là bạn bè hay chỉ là chỗ để chị ấy giải khuây khi buồn. Chị ấy đâu cần biết đến tâm trạng của tụi mình.
- Tao không cần Uyên biết tao lo lắng cho chị ấy. Mày là bạn của tao, mày hãy vì tao một lần đi !

Vy nói thật lòng. Cô chỉ muốn Uyên sống vui vẻ, thoải mái và hạnh phúc. Hai ngày nữa Uyên đi nhận công tác và tự mình phải đối đầu với mọi việc. Cô và Uyên chắc ít có dịp gặp lại nhau. Trong những ngày được sống với nhau. Vy muốn mang cho Uyên niềm vui trọn vẹn.

- Thôi được. Tao biết mày cũng chỉ lo cho bạn bè. Tao sẽ cố gắng.
- Vy cầm tay Kiều siết chặt. Thấy Vy và Kiều dắt tay nhau vui vẻ đi lại. Uyên

vội bước đến. Cô nhìn Kiều ngượng ngịu :

- Kiều, chị xin lỗi ! Chị không cố ý đâu.

- Đâu có gì. - Kiều cười tươi. - Tại em nóng nảy thôi. Xin lỗi, làm mọi người mất vui !

Vy mỉm cười hài lòng. Uyên vội nói :

- Người làm mọi người mất vui là chị. Chị xin lỗi !

- Chị đừng có nói vậy. – Vũ lên tiếng.- Chị em mình đâu có mấy ngày gần nhau. Tụi em chỉ muốn chị vui thôi.

Uyên nhìn « lũ chim chóc » rưng rưng muốn khóc. Cô không ngờ mình có được những người bạn sống vì mình như vậy. Uyên kéo tay Vy nói :

- Đi với chị một lúc !

Vy đi theo Uyên về hướng bưu điện. Tuấn nhìn theo khó chịu. Vy không hề hỏi một tiếng, làm như Tuấn chỉ là cái bóng của Vy vậy. Từ ngày yêu Vy, Tuấn bỗng trở thành một tên vệ sĩ trung thành. Buồn vui theo Vy, làm mọi việc theo ý muốn của Vy. Nhiều khi Tuấn tự hỏi tại sao mình lại trở thành như vậy. Nhưng rồi nhìn Vy cười, nghe Vy nói, cảm nhận sự nồng ấm khi ôm Vy trong vòng tay, bao nhiêu « hậm hực » của Tuấn bay đâu mất. Rồi Uyên trở ra Hà Nội, Vy như gắn liền với Uyên. Suốt tuần qua, Tuấn giống như vị thần đèn sẵn sàng phục vụ yêu cầu của hai vị chủ nhân. « Lũ chim chóc » tha hồ trêu cợt khiến Tuấn bức tức vô cùng. Sợ Vy giận, Tuấn đành ngậm im trong lòng. Không biết Vy có biết điều đó hay không mà cứ thản nhiên như không.

Uyên kéo tay Vy đến trước cửa bưu điện, tần ngần nói :

- Anh Huy hứa sẽ đợi chị gọi điện về bất cứ lúc nào. Em hứa giúp chị, vậy hãy nói xem chị có nên gọi điện cho Huy không ?

- Trong lòng chị bây giờ đang muốn gì ? Tình cảm của chị hiện giờ đối với anh Huy ra sao ? – Vy hỏi. Biết khó mà lảng tránh được nữa, cô đành đối diện với thực tế.

- Chị không biết. Nhưng chỉ biết một điều là đến bây giờ chị cũng không muốn mất anh Huy. Chị đang cố gắng lần cuối để cứu vãn tình yêu

của bọn chị.

- Đến bây giờ mà chị vẫn chưa hiểu được sự thật sao ?
- Chị không cần biết sự thật ra sao. – Uyên kêu lên. - Chị chỉ cần có Huy !

Thấy Uyên xúc động mạnh như vậy, Vy không đành lòng dập tắt hy vọng của bạn. Mặc cho mọi việc đến đâu thì đến, khi nào hiểu được tự Uyên sẽ kết thúc nó. Vy cố nén sự thất vọng vào lòng, gượng mím cười :

- Đã vậy em sẽ ủng hộ chị đến cùng. Chị vào điện cho Huy đi !
- Chị sẽ nói gì với Huy ? Chị hồi hộp quá !
- Đừng quá xúc động như vậy ! – Vy trấn an Uyên. - Chị không ngại, em sẽ vào phòng máy với chị.

Uyên đăng ký số điện thoại của Huy, rồi kéo Vy vào phòng máy mặc kệ cái nhìn tò mò của mấy cô nhân viên.

Máy có tín hiệu. Uyên hồi hộp áp chặt ống nghe vào tai. Có tiếng của Huy ở bên kia đầu dây. Uyên run rẩy cả người. Huy vẫn đợi cô như đã hứa. Uyên không sao thốt nên lời vì xúc động. Tiếng Huy lại vang lên. Vy nhắc vào tai Uyên:

- Trả lời đi chị! Lâu quá Huy cúp máy bây giờ.
- Huy! Em đây! – Uyên lắp bắp.
- Uyên hả? Em sao vậy? Giọng em lạ quá, em có bị bệnh không?
- Em không sao. Em...

Uyên cầm mãi ống nghe không biết nói gì. Vy vội nói:

- Chị nói với Huy rằng chị mừng lắm vì anh ấy vẫn đợi chị. Nói đi!

Uyên nói theo:

- Huy à, em mừng lắm! Em vui quá vì anh vẫn đợi em. Em không sao. Anh có khỏe không?
- Anh khỏe. – Tiếng Huy thật ấm áp. – Từ lúc em đi đến giờ anh xin trực cả ngày lẫn đêm để đợi em gọi về. Anh sợ em đi đường bị bệnh. Em không sao thì anh hết lo rồi.

Huy vẫn lo cho cô, Uyên xúc động quá, bật khóc. Vy nhảu nhó:

- Đừnđ có khócl lúc này. Nói tiếp đi!

Uyên không biết là mình nên nói gì nữa. Cô không nghĩ ra câu nào hết. Vy chép miệng nhắ tuồđ:

- Chị nói đi! Ngày mốtl chị sẽ lên tàu về Nam, hẹn Huy đón chị.

Uyên nói lại ý Vy vừa nói. Huy hứa:

- Tạm biệtl. Nhó đón em nghe! Em nhó anh lắm! – Vy nói.

Uyên lặpl lại lời Vy.

- Anh cũđ nhó em lắm! Chúc em mốtl đêml vui. Cho anh gửi lời thắ Vy.

Đườđ như anh nghe có giọng của cô bé. Vy đắđ ở cắđ em à?

Uyên địnđ nói “phắ” thì Vy ra hiệul bảo không. Vy nói:

- Huy ơi ... em yêu anh! Nhó chờ em!

Uyên lặpl lại không sót mốtl chữ. Huy đắ gác máyl rồi, mà Uyên vẫn áp ống nghe vào tai mình. Vy gỡ tay Uyên lắ ống nghe gác lên máyl. Vy thớ dài nhẹ nhốml. Mốtl việcl có vẻ tốt đẹpl. Uyên cười. Mốtl nụ cười thắ mắnl. Lầul lắ Vy mớtl thấy Uyên cười như vậy. Vy kéol tay Uyên:

- Em đắ lo cho chị xong rồi, thì chị cunny thườđ bồ em mốtl chút chứ. Đợtl lầul quá hắnl sẽ giận và cắnl nhắnl em đó.

- Ủa, Tuấn đắđ giận em sao? – Uyên trả tiềnl xong quay lại trầul – Chị thấy nhắ nhắ hắnl đầul chầul ý, việcl gì cũđ để em quyết địnđ. Em nhắnl mắtl mốtl cái là hắnl đắ cuốđ lên rồi.

- Không phắl vậy. Trướcl khi quyết địnđ đầul gì em đầul hỏi ý Tuấn.

- Phắl rồi. - Uyên gõ lên mũi Vy. - Em nói ra ý muốnl của mình trướcl, rồi mớtl hỏi Tuấn quyết địnđ ra sao thì chắ chắnl nó sẽ nói: "Tuỳ em, muốnl gì cũđ đượcl". Chị nói đứđđ không?

- Cũđđ không hắnl vậy. Em có sồđ vì Tuấn thì anh ấy mớtl sồđ vì em như vậy.

- Ghề chưa! Đêml nay em vì Tuấn mớtl cho bé Thuý đi theo chơi phắ không?

Uyên nheol mắtl trầul, Vy cười thắnl nhiên:

- Tại Thuý nói thắcl đi và Tuấn cũđđ không muốnl Thuý buồn. Vắl lại Thuý cũđđ thườđ đi chơi với em và Tuấn.

- Chị thấy Thuý có vẻ mến Tuấn lắm.

Uyên không đùa nữa, Vy cười hồn nhiên:

- Thuý thích ai là nói thích. Nó thích Tuấn từ lúc mới quen. Có được đưa em như nó, em với Tuấn cũng vui lắm!

- Chị sợ chuyện lâu ngày không đơn giản như em nghĩ.

Vy cười khi Uyên chỉ lo hão. Vy rất tin tưởng tình cảm bạn bè trong sáng giữa Tuấn và Thuý. Cô thương yêu họ như vậy không lẽ họ phản bội cô? Thuý là người đầu tiên biết cô với Tuấn yêu nhau mà. Thuý luôn xem cô và Tuấn như là anh chị ruột của mình.

Cả hai đến chỗ đám bạn đang đợi. Thấy Uyên trở ra với tâm trạng vui vẻ phấn khởi khác hẳn, cả đám nhìn Vy ngẫm khen ngợi, Vy chỉ cười nháy mắt với cả bọn. Vy ngồi lên xe Tuấn, vòng tay ôm thắt lưng Tuấn nghiêng đầu cười hỏi:

- Tuấn đợi em có lâu không?

- Không lâu. - Thấy Vy cười vui, bao nhiêu bức tức trong lòng Tuấn tan biến mất.

- Đêm nay chị sẽ chiêu đãi một châu dancing cuối cùng, mọi người đồng ý không?

- Đồng ý! Đồng ý! - Kiều, Vũ, Ngọc, Hoa, Thuý nhao lên.

Vy biết Tuấn không thích, nên không lên tiếng. Uyên nhìn Vy dò hỏi, Vy thấy Kiều ý tứ liếc mình đã hiểu Kiều muốn nói gì. Vy bóp bụng chịu Uyên lần nữa. Có lẽ đây là lần cuối cùng Vy được đi sàn nhảy cùng Uyên, dù Tuấn có khó chịu mấy Vy cũng phải cắn răng chịu. Vy nghĩ sau này mình sẽ có dịp khác để đền bù cho Tuấn. Vy ngược nhìn Tuấn, cười hỏi:

- Anh thấy sao?

- Ừ, mình đi chơi cho chị Uyên được vui!

Tuấn miễn cưỡng gật đầu. Thế là cả đám đạp xe đến câu lạc bộ ở Tăng Bạt Hổ chơi đến tận khuya.

Ga Hà Nội cũng đông nghẹt. Đám bạn đồng hương đã có mặt đầy đủ ở sân ga để tiễn Uyên về Nam. Dũng và Lâm đang đi thực tập tại Bắc Thái không đi tiễn được. Giúp Uyên để đồ đạc lên tàu xong, cả đám liền kéo

nhau vào căng tin ngồi nói chuyện. Uyên rất vui, cười đùa với mọi người luôn miệng. Ngược lại Vy lại ít cười nói, Vy cảm thấy buồn. Chỉ hai mươi phút nữa là Vy phải xa Uyên, người bạn mang đến cho Vy bao vui sướng ngọt ngào lẫn đắng cay phiền muộn. Vy nhìn gương mặt rạng rỡ của Uyên, Vy biết lòng Uyên đang tràn đầy hy vọng. Nhưng Vy không thể vui cùng Uyên được. Vy linh cảm sắp mất một cái gì đó rất thân thiết, nhưng không hiểu đó là cái gì. Sự lo lắng làm Vy không vui được. Uyên chỉ nghĩ rằng Vy buồn vì sắp xa mình. Uyên cười an ủi đủ điều, Vy phải gượng mím cười cho Uyên an lòng. Uyên quay sang Tuấn nháy mắt trêu:

- Cố mà giữ lấy con hải âu cô độc này nghe! – Thấy Vy lườm mình, Uyên cười khúc khích. – Chị nói sai sao? Ai yêu Vy thì vất vả cả đời đó. Một cô gái không bao giờ chịu ngồi yên, lo cho người khác hơn chuyện của chính mình là một thứ khó giữ làm của riêng lắm.

- Không sao, em quen rồi. – Tuấn nhìn Vy cười âu yếm.

- Si tình dễ sợ! – Uyên liếc nhìn hai bàn tay đang nắm lấy nhau. Cô chợt thèm được nắm lấy tay Huy như vậy. Uyên nói đùa. – Bỏ tay ra đi, không sợ Vy nó bay mất đâu. Cho chị mượn Vy một lúc đi!

Tuấn cười gượng ngừng bỏ tay Vy ra, Vy cười không nói gì để mặc Uyên dẫn đi. Đến trước một quầy tạp hóa, Uyên níu Vy đứng lại, cười bảo:

- Mua cho chị một cái khăn mặt, bàn chải và kem đánh răng.

Vy chọn cho Uyên mấy thứ Uyên yêu cầu, Vy trả tiền xong, quay lại thấy Uyên đang nghiêng đầu nhìn mình, Vy nhìn lại ngẫm hỏi, Uyên chép miệng thở ra:

- Từ đêm qua đến giờ em khác lắm, không cười nói như mọi khi. Sao vậy Vy?

- Thì em cười đây nè, - Vy nhoẻn cười gượng gạo, - Sắp xa chị rồi, sao em vui được?

- Không phải đâu. Những lần trước tiễn chị về em đâu có vậy. Nói cho chị nghe đi, chuyện gì vậy, Vy?

Uyên và Vy nhìn nhau, Vy quay đi thở dài:

- Tự nhiên em cảm thấy rất buồn. Không phải là sợ chị gặp tai nạn hay điều gì không may cho bản thân chị mà về một cái gì đó, - Vy giải thích

một cách khó khăn, - Em không biết nói sao cho chị hiểu bây giờ, chỉ có điều như sắp mất mát một cái gì rất thân thương.

Uyên nghe lòng mình xốn xang, Vy quá nhạy cảm để nhận biết được những điều không hay sẽ xảy ra. Dù rất hy vọng vào lần gặp Huy sắp tới để níu giữ lại tình yêu, cô không tránh khỏi nỗi lo sợ sự cố gắng này không có kết quả. Uyên không biết lúc đó mình sẽ sống ra sao nữa. Và dường như Vy linh cảm được điều bất hạnh sẽ xảy ra cho Uyên, Vy lo sợ thất thần không giữ được vẻ tự nhiên thường ngày. Uyên xúc động trước tình thương và sự lo lắng của Vy. Uyên siết chặt bàn tay Vy, rồi kéo áp vào má mình giây lát.

- Sắp có điều bất hạnh cho chị phải không? – Vy ứa nước mắt gật đầu. Uyên buông tay Vy ra, lau nước mắt cho cô, - Đừng lo, cưng! Chị sẽ không sao đâu. Chị không phải là con người dễ đầu hàng bất hạnh đâu. Chị sẽ đủ sức đứng dậy mà. Nín đi, kéo tụi nó thấy đó!

- Cảm giác đó thật là đáng sợ! – Vy cố nuốt nước mắt vào lòng – Không ngờ em lại dễ run sợ như vậy. – Vy cười còn tệ hơn khóc – Em thôi khóc rồi nè! – Vy nghiêm trang nhìn thẳng vào mắt Uyên, - Dù bất cứ chuyện gì xảy ra, chị cũng không được hủy hoại bản thân mình. Chị hứa đi!

- Chị hứa! Chị đâu điên đến nỗi để cho cha mẹ, gia đình chị phải đau lòng vì chị chứ!

- Chị nói được vậy là em đã vui rồi.

Uyên chợt buồn buồn:

- Vy ơi, nếu rủi sau này chị không giống với chị bây giờ, em có còn coi chị là bạn không?

- Không có gì thay đổi được tình cảm của em dành cho chị.

Hai người cầm tay nhau cùng cười. Tất cả những hành động của Uyên và Vy, Tuấn đều nhìn thấy. Dù ngồi ở xa không nghe được, nhưng Tuấn thấy Vy khóc. Tuấn đã đoán được phần nào chuyện hai người đang nói với nhau. Vy không cứng rắn đến khô khan như mọi người nghĩ. Vy đã khóc vì thương cho tình cảm của Uyên dù rằng trước đây người bạn này đã gây cho cô bao nhiêu khổ sở, bức tức, Tuấn càng thấy yêu Vy hơn.

Tàu đi rồi. Bàn tay vẫy chào tạm biệt của Uyên đã khuất mắt mà Vy vẫn đứng nhìn theo đầy nuối tiếc. Tuấn kéo nhẹ tay Vy, cô quay lại nhìn Tuấn

với gương mặt buồn bã. Tuấn cười dịu dàng:

- Về đi, em! Dù nuối tiếc cũng đâu được gì. Dù thương mấy, em cũng đâu có thể sống thay cho chị Uyên được.

- Tuấn nói đúng! – Vy nhoẻn miệng cười, - Rủ “lũ chim chóc” đi chơi đi. Em muốn sống cuộc đời của em! Cuộc đời có anh.

Rạch Giá,

ngày mừng chín Tết

Uyên đang chỉ tóc cho Vy. Cô túm lấy mái tóc dài mượt mà và rất dày vào lòng bàn tay, rồi cuốn thành một cái búi trang nhã. Uyên cài lên đó một chím hoa bi trắng, sau đó gắn vào giữ búi một nụ hồng vàng. Trong ngày lễ đính hôn, Uyên muốn Vy đẹp hơn, nổi bật hơn. Ngoài nhà trước, khách khứa đã đến đông. Gia đình Vy đang tất bật lo tiếp khách, ai cũng cười nói lớn tiếng. Họ đang đợi chàng trai đến.

Ba tháng rồi Uyên sống như một con rô-bốt bấm nút theo thời khóa biểu định sẵn. Đến giờ làm việc là làm, đến giờ nghỉ là nghỉ, đến giờ ăn là ăn, đến giờ ngủ là ngủ. Uyên không biết đến xung quang, gia đình, bạn bè, người quen. Dường như đó là một vài khái niệm được ghi lại trong đầu Uyên chứ không phải là thực. Sau câu nói chia tay với Huy, Uyên không còn ham thích gì nữa. Không còn gì để Uyên luyện tiếc. Uyên chỉ quan niệm được trong cái đầu trống rỗng của mình rằng mình phải tồn tại, phải sống, vì người thân cần có sự hiện diện của cô trên cõi đời, Uyên sống còn tệ hơn là chết. Vy và Tuấn về nghỉ tết. Gia đình hai bên quyết định làm lễ đính hôn cho hai người. Vy cùng Tuấn lên Cần Thơ, tìm đến nơi Uyên đang làm việc để mời cô về dự lễ đính hôn. Gặp lại Uyên, Vy đã kinh hoàng nhìn Uyên giống như một cái xác biết cử động để làm việc. Gặp Vy, Uyên không cười, không khóc. Cô miễn cưỡng tiếp Vy như một cực hình rất kinh khủng, đến nỗi Vy chịu hết nổi, phải hét lên:

- Chị là một kẻ không ra gì! Chị đã hứa gì với em mà bây giờ chị lại sống như vậy? – Vy bật hộp phấn má, đẩy đến trước mặt Uyên, - Chị soi gương đi! Người không ra người, quỷ không ra quỷ. Chị chết đi cho thiên hạ đỡ khổ!

Uyên nhìn mình trong gương. Một gương mặt ảm đạm, xanh mét một màu,

không chút sinh khí, đôi mắt vô hồn trong gương nhìn Uyên lạnh lẽo đến ghê rợn. Uyên rùng mình đẩy cái hộp phấn ra xa. Vy mắt tóe lửa nhìn cô như thiêu như đốt:

- Chị biết sợ sao? Sao không can đảm đối mặt với sự thật đi? Chính chị đã muốn sống như vậy mà.

Uyên bật khóc. Bao nhiêu ánh mắt tò mò của những người xung quanh đang đổ dồn vào cô, Uyên ước gì mặt đất nứt ra một đường để có thể chui xuống được. Cô van xin Vy:

- Em đừng nói nữa! Chị xin em! Xin hãy đưa chị đi khỏi nơi đây! Đưa chị đi, Vy!

- Thì ra chị vẫn còn nhớ đến em, - Vy thương Uyên quá. Cô đã làm Uyên sợ hãi, xấu hổ trước cái nhìn soi mói của mọi người. Vy ôm vai Uyên, đỡ cô đứng dậy đi ra ngoài.

Vy để Tuấn chạy xe theo sau, gọi một chiếc xe lô máy đưa cô và Uyên ra bãi cát. Vy chọn một cái bàn khuất dưới tán cây lớn ít người qua lại. Uyên ngồi xuống ghế gục đầu xuống gối khóc tức tưởi. Vy im lặng để mặc cho Uyên khóc. Lát sau Tuấn đến, Tuấn lặng lẽ dựng xe, rồi kéo ghế ngồi bên Vy, Vy nhìn người yêu khẽ cười, rồi đặt tay lên tay Tuấn ngậm xin lỗi, Tuấn vỗ vỗ lên tay Vy cười dễ dãi.

Uyên nhớ mình khóc rất lâu. Bao nhiêu uất hờn khổ đau trôi theo dòng nước mắt. Khi không còn nước mắt để khóc nữa, lòng Uyên nhẹ lâng lâng. Uyên ngẩng đầu lên nhìn Vy cười qua làn nước mắt, Vy cười với cô, với tay lau nước mắt cho cô. Tuấn tế nhị đứng dậy, nói:

- Để em đi mua nước cho chị và Vy uống!

Tuấn bỏ đi vì biết sự có mặt của mình sẽ làm Uyên ngại không thể nói với Vy những gì chất chứa trong lòng bấy lâu. Tuấn đi rồi, Uyên đưa mắt nhìn ra bờ sông. Dòng Hậu Giang thật menh mông. Về đây nhận việc đã ba tháng, Uyên chưa hề biết được con đường nào khác ngoài con đường đến nơi làm việc và phòng ở của mình. Trên sông, xuồng ghe xuôi ngược dưới ánh nắng chiều trông như những chiếc lá đang trôi trên mặt nước. Một chiếc phà chở đầy ắp người và xe đang xuôi theo dòng chảy để tìm cách cập bến. Vy nhìn chiếc phà, rồi nhìn Uyên cười ý nhị:

- Chị thấy chiếc phà đó không? Nó chở nặng lắm, nhưng biết xuôi theo dòng xoáy để cập bến an toàn.

- Nếu nó đối đầu với dòng nước dữ dội kia sẽ bị chìm phải không? – Uyên nhìn Vy cười, - Chỉ cần nói bao nhiêu đó là chị hiểu em muốn khuyên điều gì rồi.

- Em biết chị là người hiểu ý em nhất.

Uyên đan tay mình vào tay Vy. Cô biết ơn Vy đã đánh thức cô, kéo cô ra khỏi giấc mơ khủng khiếp.

- Vy, cảm ơn em!

- Em chửi chị như vậy mà chị còn cảm ơn em! – Vy cười khúc khích.

- Nhờ em chửi mà chị biết đau, biết xấu hổ, biết mình vẫn còn sống.

- Mọi thứ rồi sẽ trôi theo dòng nước, chỉ cần chị biết rằng trên đời này ngoài tình yêu ra, còn những thứ khác đáng cho ta luyện tiết.

Uyên bồi hồi nhớ lại những gì đã xảy ra trong đêm cả hai nói lời chia tay. Huy đã không nói lời nào, chỉ ngồi yên bất động. Ánh mắt vô cảm của Huy đã ám ảnh Uyên suốt mấy tháng nay. Uyên biết bây giờ chắc Huy cũng đau khổ không kém gì cô. Anh đang làm gì để tìm lại niềm vui trong cuộc sống? Hay anh đang đùa giỡn với tình yêu của một người đàn bà nào đó để quên đi nỗi đau? Uyên tự hỏi để rồi không tìm được câu giải đáp. Suốt cuộc đời, Uyên sẽ không bao giờ quên được Huy. Và cô cũng không bao giờ tha thứ cho mình vì đã gây ra bão tố phá nát tình yêu đầu đời, tình yêu đẹp nhất của đời con gái.

Thấy Uyên thở dài nẫu nuốt, Vy đau lòng lắm. Vy đặt tay lên vai bạn vỗ nhẹ, Vy sờ đầu xương vai của bạn. Uyên ồm ồm nhiều quá. Muốn Uyên trút bỏ hết những u uất trong lòng, Vy nhẹ nhàng hỏi:

- Chắc chị đau đớn lắm hả? Em đã gửi cho chị rất nhiều thư mà không thấy chị hồi âm.

- Em có gửi cho chị sao? – Uyên ngạc nhiên, - Ồ, có lẽ những lá thư đó còn nằm trong hộp tủ.

- Kinh khủng thật! Đến thư của em mà chị cũng không nhận ra được.

- Ủ, mấy tháng qua chị vẫn đi làm việc và sống được, thật là lạ! – Uyên cười, một nụ cười buồn như khóc, - Sau đêm đó chị không còn thấy cuộc

đời này đáng sống nữa. Chị đã tự mình đánh mất tất cả. Chị không thể vượt qua được chính bản thân của chị.

- Em đã biết trước, chuyện của chị sẽ không có kết quả tốt nhưng không đành lòng dập tắt hy vọng cuối cùng của chị, - Vy thở ra.

Uyên hiểu. Lúc đó Vy có nói gì cũng không nghe. Đến lúc gần Huy rồi cô mới tỉnh ngộ, mới hiểu được bản thân cô. Trước đây, cô chưa từng để ý đến cảm giác của thể xác khi gần gũi người đàn ông mình yêu. Lâm xuất hiện với những thứ rung động mới mẻ từ tim, từ thân thể đã khiến cô có điểm để so sánh sự cảm nhận của bản thân đối với Huy. Và bao nhiêu chuyện nữa liên tiếp gây sóng gió cho tình yêu của cô. Lời thú nhận của Huy khiến đầu óc cô luôn bị ám ảnh. Huy hôn cô không thấy rung động chút nào mà ngược lại còn có cảm giác ghê sợ. Lúc vắng cô, đôi môi đó đã hôn bao nhiêu người đàn bà khác. Không biết Huy có cảm giác như cô không? Trong lòng Huy có nghĩ rằng cô đã từng hôn người đàn ông khác không, dù cô chưa từng biết ai khác ngoài Huy. Sự ngờ vực càng lớn dần, khoét sâu vết rạn giữa hai người. Huy từng trải quá, sành sỏi cuộc sống quá, khiến cho cô không thể hiểu được Huy đang nghĩ gì và muốn gì. Điều đó càng làm cô xa cách Huy hơn.

- Huy thú nhận đã cặp bồ với những người phụ nữ khác để trả thù chị, - Uyên nhìn xa tận bờ sông bên kia.

- Đàn ông mà, - Vy nhún vai, - Chị vẫn thường nói với em lòng dạ đàn bà dù sâu đến mấy cũng chỉ bằng cái coi trầu, lòng dạ đàn ông thì không thể đo được. Chị đã biết vậy còn trách làm gì. Chỉ tại chị không hiểu được anh ấy mà thôi. Còn những người đàn bà khác đâu có sánh được với chị, Huy vẫn yêu chị mà.

- Phải, bọn chị vẫn yêu nhau tha thiết, nhưng chị biết, nếu kéo dài càng làm cả hai đau khổ nhiều hơn. Chị ngó lơ chia tay trước. Rồi chị đã không gượng được. Ba tháng qua chị sống với một niềm tin mù quáng sẽ có một ngày Huy đến tìm chị. Chị ảo tưởng quá phải không?

- Thực ra tình yêu giữa chị và Huy tan vỡ, em cũng không biết tại ai nữa. Bây giờ chỉ có một điều là chị phải bắt đầu một cuộc sống mới. Một cuộc sống không có Huy.

- Chị hiểu! Chị sẽ bắt đầu cuộc sống mới bằng chính bản thân chị.
- Chị đừng buồn! – Vy an ủi, - Rồi chị sẽ gặp được một người đàn ông khác thật sự là của chị.
- Vậy em đã gặp được người của em chưa? – Uyên cười tươi.

Vy mỉm cười mãn nguyện:

- Đã tìm được, mừng Chín tết này gia đình Tuấn sang xin hỏi cưới em. Hai bên dự định làm lễ đính hôn trước, khi hai đứa em ra trường thì sẽ làm đám cưới.

- Em thật là người may mắn. Chị mừng cho em!

Thật ra trong lòng Vy vẫn không cảm thấy thật sự hạnh phúc. Vy cảm thấy giữa cô và Tuấn có một cái gì đó rất xa cách, rất mơ hồ. Nhiều khi cô nhận thấy có gì rất xa lạ và chưa hiểu được Tuấn tận tường như cô tưởng. Cô càng muốn tìm ra đó là gì. Có lẽ vậy mà cô say mê Tuấn mãnh liệt hơn. Nếu quá hiểu nhau thì mất đi sự hấp dẫn đối phương, chắc là cô sẽ chóng chán ngay. Điều đó Vy giấu thật sâu trong lòng, bởi lẽ cô tin vào một ngày nào đó cảm giác này sẽ qua đi. Tuấn và cô đã thuộc về nhau, sẽ mãi mãi là của nhau. Vy đủ tự tin để hoàn thiện điều nhỏ nhỏ còn thiếu trong tình yêu đó.

- Em không biết nữa, - Vy cười rúc rích, - Chỉ biết em rất hạnh phúc và vui vẻ. Tuấn mang lại cho em nhiều niềm vui.

- Vậy còn tương lai thì sao? Định làm gì trong gần hai năm đợi Tuấn ra trường hả Vy?

- Em tính là em với Tuấn...

- Nói gì anh đó?

Tuấn trở lại tay cầm mấy lon nước ngọt cười hỏi. Vy nghiêng đầu nhìn người yêu nói trở đi:

- Em tính nói với Tuấn là ngày mai chị Uyên sẽ về chung với mình.

- Hoan hô chị! – Tuấn ngồi xuống khui nước ngọt cho Uyên và Vy, - Có chị, Vy sẽ vui lắm. Lúc còn ở Hà Nội, chờ không có thư của chị, Vy bức tức với em suốt cả ngày. Về đến nhà chưa được mấy ngày đã hối thúc em lên đây thăm chị. Bây giờ thì tươi như hoa rồi. Thật là khó hiểu!

- Có gì mà khó hiểu, - Uyên cười, - Vy vốn thương chị hơn Tuấn. Em có

ghen không Tuấn?

- Sao lại ghen? – Tuấn ngạc nhiên.

Vy và Uyên che miệng cười vì nét mặt ngơ ngác của Tuấn trông thật khôi hài. Tuấn cũng bật cười theo.

Chiều hôm đó ba người trở về Rạch Giá.

Uyên vuốt mấy sợi tóc mai của Vy cho thẳng nếp. Đưa cho Vy cái gương, Uyên hỏi:

- Em vừa ý chưa?

- Đẹp lắm! Cám ơn chị!

Uyên ngắm Vy. Hôm nay Vy đẹp thật. Son phấn và bộ áo dài xanh ngọc tuyệt đẹp kia không phải là phần chính tạo nên vẻ đẹp của Vy, mà là ánh mắt long lanh, nét dịu dàng uyển chuyển. Hạnh phúc và tình yêu đã tô lên người Vy những sắc màu đẹp nhất. Uyên mỉm cười hài lòng. Vy như một tặng phẩm của tạo hóa dành cho những kẻ đang yêu và đang được yêu. Thấy Uyên cứ nhìn mình, Vy cười:

- Bộ em giống ngáo ộp lắm hả? Làm gì nhìn em không chớp mắt vậy?

- Bây giờ ít có dịp gặp nhau, chị nhìn em cho no mắt được không?

- Thích thì nhìn cho đã đi!

Vy nguýt dài. Kiều và Hoa đẩy cửa buồng bước vào. Cả hai ào đến bên Vy, Kiều chắc lưỡi:

- Hết sảy! Mà bình thường thì không có gì là đẹp, nhưng hôm nay yêu kiều dễ thương quá đi!

- Còn phải nói, - Vy dẫu môi.

- Tối đám hỏi của em, chị Uyên phải về trang điểm cho em mới được! – Kiều nín tay Uyên làm nũng.

- Được, chị sẽ trang điểm cho Kiều đẹp hơn cả Vy, chịu chưa?

- Ước gì có Thúy ở đây. Chắc nó vui lắm! – Vy chột than thở, - Không cho nó biết tin tụi tao làm lễ đính hôn, chắc Thúy sẽ giận tao lắm.

- Thôi đi mà, mà đừng tưởng ai cũng lòng dạ ngay thẳng và thương bạn thật tình như mà.

Hoa bĩu môi nói một cách mỉa mai. Vy cau mày không hài lòng:

- Tao không thích ai nói xấu Thúy. Thúy hiền lành và ngây thơ lắm.
- Vậy mày có biết cô bé thiên thần của mày đang mơ mộng gì không? Mày chỉ được cái dễ tin người thì làm sao biết lòng dạ người ta nghĩ gì?
- Tao không cần biết, - Vy không muốn tranh cãi nữa, - Tao không muốn mày nghĩ xấu về Thúy.
- Được, tao không tranh cãi với mày nữa. Đến lúc nào đó rồi mày sẽ sáng mắt ra. Bữa nay ngày vui của mày, tao không muốn mày bức mình. Cười đi!

Hoa để hai bàn tay lên đầu làm trò hề, Vy nhin không nổi phải phì cười, mắng yêu bạn:

- Đồ quý sứ! Tao không sao giận mày được quá ba phút.

Bé My đẩy cửa bước vào, cười hét:

- Đàng trai đến rồi. Mẹ kêu chị Hai và mấy chị này ra ngoài tiếp khách.

Hoa và Kiều kéo Vy dậy, riu rít sửa sang quần áo rồi cùng nhau ra nhà trước, Uyên đứng trong phòng tần ngần một phút. Nếu tình cảm giữa cô và Huy không tan vỡ thì chắc sẽ có được ngày hạnh phúc như thế này.

Vy và “lũ chim chóc” lại trở ra Hà Nội tiếp tục chương trình học. Vy và Tuấn thuê nhà riêng cùng ở. Một phần vì Vy cần có nơi yên tĩnh để viết luận văn cuối khóa và chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp đại học ngoại ngữ cực kỳ căng thẳng. Còn lý do khác là Vy muốn có thời gian sống gần Tuấn nhiều hơn. Có người dè bỉu Vy quá bạo dạn. Mặc kệ ai bàn tán, Vy cứ làm theo ý của mình, Vy hiểu mình đang làm gì. Tình yêu của cô và Tuấn được hai gia đình công nhận. Cô phải chuẩn bị sẵn sàng cho cả hai bước vào cuộc sống gia đình. Hai người đang tập hòa hợp nếp sống, thói quen sinh hoạt của nhau. Vy muốn đến khi cưới nhau xong cả hai sẽ không ngỡ ngàng với cuộc sống có hôn nhân ràng buộc. Việc làm của cô đã mang lại kết quả như mong đợi. Gần một năm chung sống giữa cô và Tuấn không còn sự xa cách nào, đã hiểu được mọi sở thích, mong đợi ngày hôn lễ đến thật nhanh. Uyên bảo Vy đang đánh một ván bài nguy hiểm với cuộc đời của cô. Nếu thắng thì cô sẽ vui vẻ hưởng hạnh phúc suốt đời, nếu thua thì suốt đời Vy sẽ

không yêu được ai khác nữa. Không tranh cãi, Vy chấp nhận ván bài này. Cô muốn tự mình tạo ra hạnh phúc của mình. Nếu sau này định mệnh cay nghiệt đến với cô cũng chấp nhận, không hề hối hận những gì mình đã làm. Với bản tính của Vy, trừ khi cô đồng ý, chứ không bao giờ cô để kẻ khác lấy đi những gì mình yêu thích.

“Lũ chim chóc” lúc này cứ hay xầm xì Thúy tỏ hẳn thái độ yêu thích Tuấn cho mọi người biết, Vy bỏ ngoài tai. Cô tin Thúy thương yêu, quý trọng Tuấn như một người anh trai, bởi lẽ cô bé không có anh chị em nên rất thích được yêu chiều. Tuấn coi Thúy như cô em gái nhỏ cần được bảo bọc chăm sóc, Tuấn yêu và chỉ biết có Vy. Vy nghĩ đơn giản rằng quan trọng là Tuấn chọn lựa và yêu ai. Tình cảm thì không gượng ép được, chỉ cần Tuấn thấy vui vẻ hạnh phúc thì cô sẵn sàng để cho Tuấn quyết định tình cảm của mình. Tuấn tuy hiền lành trầm lặng nhưng tính tình rất cứng rắn và quyết đoán. Cuộc sống nội tâm của Tuấn không đơn giản như mọi người tưởng khi nhìn từ vẻ bề ngoài, Vy cẩn thận tránh ràng buộc thái quá, gây cho Tuấn sự khó chịu. Vy thừa biết Tuấn ưa sự dịu dàng, thích được yêu chiều, chia sẻ tâm tình mà cái đó thì cô không có. Vy chỉ sợ một ngày nào đó Tuấn nhận ra điều đó. Tình yêu sẽ mất đi ánh hào quang đẹp đẽ lúc ban đầu dễ đổ vỡ lắm. Cô đang cố sửa đổi bản thân mình. Nhưng chuyện lớn bây giờ phải lo nghĩ đến là sau khi cưới nhau, cô và Tuấn sẽ làm gì để xây đắp cho tổ ấm của mình. Vy đang ra sức học ngày đêm để ra trường kiếm việc có thu nhập khá, chi sẽ bớt gánh nặng cho Tuấn sau này.

Vy tốt nghiệp xong hai trường đại học, Tuấn còn phải học năm cuối. Trở về quê, Vy bắt đầu xin đi làm ngay. Nhờ cha mẹ là cán bộ lâu năm trong ngành, Vy đã xin được vào làm thuyết minh ở bảo tàng của tỉnh. Ngoài giờ làm, Vy còn hợp đồng làm hướng dẫn viên thêm tiếng Anh, dịch sách thuê, biên tập công trình nghiên cứu... làm tất cả những gì có thể để kiếm tiền. Vy muốn dành dụm để đến khi Tuấn ra trường, làm đám cưới xong hai đứa sẽ có một số vốn kha khá. Lúc đó sẽ mua một căn nhà nho nhỏ để cùng nhau chung sống. Nửa năm qua, Vy đã chuẩn bị mọi thứ cho cuộc sống riêng sau khi thành gia thất gần như đầy đủ. Chỉ còn đợi đến ngày Tuấn ra trường là sẽ gần nhau mãi mãi.

Mỗi lần nhớ đến Tuấn, Vy lại cười một mình và thầm nghĩ không có mình Tuấn sẽ ra sao, Tuấn có buồn có nhớ đến không thể học được không? Cũng có thể những lúc buồn không học được Tuấn sẽ rủ Ngọc và Thúy đi chơi lang thang, Kiều, Hoa, Vũ, Dũng, Lâm ra trường rồi chắc Tuấn sẽ buồn hơn, may là còn có Ngọc và Thúy để làm bạn. Mỗi tuần Vy lại dành một buổi tối ngồi viết thư cho Tuấn. Gửi đến người yêu bao nhớ nhung nồng thắm mà Vy vẫn cảm thấy không đủ bao giờ. Lá thư nào Vy cũng kèm theo những lời dặn dò Tuấn giữ gìn sức khỏe, cố gắng học hành và Vy luôn đợi từng ngày Tuấn về. Vốn biết Tuấn không thích viết thư và ít bày tỏ tình cảm của mình trên giấy, mỗi lá thư được Tuấn viết ra là cả một công trình tình cảm chân thành nên Vy rất quý trọng. Ba lá thư được cất cẩn thận trong hộp kia là báu vật của Vy. Thành thạo Vy gửi thư cho Thúy và Ngọc nhờ cậy hai người này chăm sóc cho Tuấn giùm. Những lá thư hồi âm của Ngọc thường trêu cợt Vy vì những lời căn dặn này, Vy chỉ cười lờ đi. Khi yêu ai không muốn điều tốt lành cho người mình yêu, huống hồ chi Vy phải sống xa Tuấn cả năm trời.

Lúc rảnh rỗi Vy lại đến thăm và trò chuyện với cha mẹ Tuấn. Ông bà cũng đang mong Tuấn nghỉ tết về nhà sớm chẳng kém gì Vy. Ba mẹ Tuấn thường gợi ý xa gần hai đứa nên tổ chức đám cưới vào dịp tết này. Vy lựa lời từ chối vì không muốn Tuấn bị ảnh hưởng vào việc học hành. Vy luôn tin rằng cưới nhau là cả hai thật lòng muốn sống chung với nhau chứ đâu phải do hôn nhân ràng buộc. Dù xa nhau năm năm hay mười năm cũng vẫn là của nhau khi cả hai đã yêu nhau thật lòng. Một năm có là bao. Sáu tháng gần trôi qua đâu có gì thay đổi mà còn vun đắp thêm niềm thương, nỗi nhớ của cả hai.

Vy đang ngồi trong phòng làm việc thì một người bạn đồng nghiệp vào báo có người đang đợi ở phòng khách. Vy xếp tài liệu lại ra phòng khách. Vừa thoáng thấy khách Vy kêu lên mừng rỡ?

- Ngọc! Ngọc về bao giờ?
- Mười một giờ đêm qua, sáng nay là Ngọc đến thăm Vy liền.
- Sao không gọi điện để Vy đón?
- Để Vy trông ngóng từng giờ hả? - Ngọc cười. Thấy Vy nhìn quanh, Ngọc

phẩy tay nói. - Khỏi tìm. Ngọc về một mình.

- Sao vậy?

Vy thất vọng hỏi. Ngọc chớp đôi mắt sáng nhìn Vy thương hại:

- Tuần nó phải ở lại trực tết không thể về được. Nó gửi thư cho Vy và gia đình nè.

- Sao Thuý không xuống chơi? Thuý đã viết thư hẹn với Vy rồi. Thuý hẹn tết sẽ xuống sao không thấy?

- Thuý gửi lời xin lỗi Vy vì tết này cậu của Thuý đã rước Thuý về Thanh Hoá chơi rồi.

- Vậy sao? - Vy buồn thiu.

- Coi Vy kìa! Tuần ở lại trực tết không về được mà. Cố đi sáu tháng nữa sẽ không bao giờ xa nhau. Biết Vy buồn như vậy, chắc Tuần nó ăn tết không nổi đâu.

Vy nhìn quanh nói:

- Tụi mình đi kiếm chỗ nào uống nước nói chuyện đi!

Vy quay vào phòng thu xếp giấy tờ lại đằng hoàng, rồi cầm ba-lô trở ra. Cả hai đến quán cà-phê có cây cảnh sum suê cùng với những bộ bàn ghế mây đặt rải rác dưới những tán cây thật là nên thơ. Quán này nổi tiếng cà-phê ngon và lồng gió biển, nên được dân nghiện cà-phê ưa chuộng. Ngọc kéo ghế cho Vy ngồi trước. Ngọc gọi chủ quán cho hai cà-phê đá và một bao thuốc. Ngọc kéo ghế ngồi đối diện với Vy. Thấy Ngọc cứ nhìn mình cười cười, Vy nhướn mày hỏi:

- Ngọc cười gì?

- Vy ốm và đen đi nhiều. Nghe tụi nó nói Vy lúc này lao đầu vào kiếm tiền bất kể chết, không cần biết mặt mày mình ra sao nữa.

- Vy có mập bao giờ đâu mà ốm đi. - Vy nhoẻn cười. - Đen là vì đi công tác nhiều thôi. Còn việc kiếm tiền là kiếm sống. Chẳng lẽ Vy phải ăn bám gia đình hoài sao?

Ngọc nhìn Vy với ánh mắt bồn chồn. Vy biết Ngọc không mấy tin lời nói của cô. Ngọc biết được nguyên nhân sâu xa bên trong việc Vy lao vào kiếm tiền như điên. Ngọc cười cười:

- Phải không đó? Vy quanh co với Ngọc làm gì. Làm bạn với Vy lâu như

vậy không lẽ Ngọc không hiểu Vy đang làm gì sao.

- Ngọc biết rồi, sao còn hỏi? - Vy đưa tay ra trước mặt Ngọc. - Đưa thư đây!

Ngọc lấy lá thư trong túi áo đưa cho Vy. Vy ngả người lên ghế bóc thư ra đọc.

"Vy yêu thương!

Đầu thư anh gửi lời thăm cha mẹ và em Mỹ, My khoẻ. Anh xin lỗi vì tết này anh không về được như đã hẹn. Nhà trường phân công anh trực tết. Kỷ luật của quân đội không biết làm sao khác được. Vy có buồn giận anh không? Tết này không thể đưa em đi chơi được, anh xin lỗi! Anh nhờ Ngọc thay anh làm tài xế cho em. Chắc oó nó, em sẽ đỡ buồn.

Hà Nội càng gần tết càng lạnh ghê người. Đêm nằm một mình, anh nhớ hơi ấm của em. Anh nhớ em nhiều lắm! Nửa năm nữa mình sẽ được gặp lại nhau và mãi mãi sống bên nhau, em có mong đến ngày đó không?

À, tết này cậu của Thuỷ có rủ anh cùng về quê chơi. Anh tranh thủ những ngày không có lịch trực cùng đi về quê với Thuỷ cho biết Thanh Hoá. Đừng gửi thư, anh sợ không có ở trường sẽ bị thất lạc.

Nhớ em nhiều, Vy của anh!"

Vy áp lá thư gần ngủ vào lòng lá thư mang hơi ấm của Tuấn. Những đêm đông lạnh không có Vy chắc anh khó ngủ lắm. Lúc ở Hà Nội, vui buồn ấm lạnh có nhau, bây giờ phải thui thủi một mình sao không buồn cho được. Mong rằng tết này về Thanh Hoá với Thuỷ, Tuấn sẽ có được những ngày vui vẻ để vớt nỗi buồn như nhà, nhớ người yêu. Vy mơ màng mỉm cười một mình. Ở xa như vậy mà Tuấn vẫn lo không có ai làm tài xế đưa Vy đi chơi tết. Tuấn luôn nghĩ đến Vy. Lòng Vy tràn đầy hạnh phúc. "Tiếc quá, tết này không thể viết thư an ủi Tuấn được!", Vy thầm xót xa.

Ngọc đặt ly cà-phê trước mặt Vy. Ngọc nhìn thẳng Vy hỏi:

- Vy có cần phải làm vậy không?

- Ngọc nói gì?

Vy ngơ ngác. Ngọc nhìn mặt, Vy không hề quan tâm đến những lời Ngọc vừa nói. Vy chợt nhớ đến câu chuyện đang nói dở dang Vy cười xin lỗi:

- Tụi nó nói gì là chuyện của tụi nó. Vy làm gì là chủ ý riêng của Vy. Vy

muốn đến lúc Tuấn ra trường, làm đám cưới xong sẽ không phải lo nghĩ gì về tiền nong hay nhà cửa. Vy muốn bớt một phần gánh nặng cho Tuấn.

- Thật ra Vy làm như vậy có đáng không? Lao vào kiếm tiền đến nỗi không biết mình đang tàn tạ đi. Vy lo cho tương lai của mình là đúng. Nhưng Tuấn là thằng đàn ông, Vy làm như vậy không sợ nó tự ái sao?

- Tuấn không có nhỏ nhặt như vậy đâu. - Vy cười tự tin - Và lại Vy làm vậy là vì Tuấn và vì hạnh phúc của hai đứa. Vy không sợ vất vả, cũng không hối hận việc mình làm.

- Vy à, - Ngọc bức bối kêu lên, - chừa ra một chút thời gian để suy nghĩ đến chuyện khác đi! Vy yêu mù quáng đến nỗi mất đi sự nhạy cảm và tinh tế của mình. Vy không còn nhận ra những thay đổi ở xung quanh mình nữa sao?

Vy đặt mạnh ly cà-phê xuống bàn. Ngọc chưa bao giờ nói với Vy bằng những lời nặng nề như vậy. Cô quắc mắt hỏi:

- Ngọc nói vậy là ý gì?

- Ngọc ko cố ý xúc phạm Vy đâu. Nhưng mà Vy không nhận thấy giữa Thuý và Tuấn có một thứ tình cảm không bình thường sao?

- Vy không muốn ai nói xấu Tuấn và Thuý trước mặt Vy. - Vy nổi giận. - Phải, Tuấn quan tâm và chăm sóc Thuý nhiều vì Thuý đáng được như vậy. Thuý quá khờ khạo và yếu đuối nên thích được người khác bao bọc, thương yêu. Tuấn chỉ coi Thuý như cô em gái nhỏ. Thuý tôn trọng và mến yêu Tuấn như một người anh trai đáng kính. Lúc có mặt Vy, họ cũng đối xử với nhau như vậy, không có Vy thì cũng thế thôi.

- Vy à, Ngọc chỉ muốn nói là... - Ngọc ngập ngừng không biết nói sao.

Nếu nói ra những điều mắt thấy sợ Vy sẽ hiểu lầm là mình nói xấu sau lưng bạn bè. Vy rất khinh bỉ những người phản bội bạn bè. Vy tin tưởng tuyệt đối ở Tuấn và Thuý, nếu Ngọc nói ra chưa chắc gì Vy đã tin. Còn nếu không nói ra Ngọc bức rứt không yên. Mấy tháng qua Ngọc đã nhận thấy sự thay đổi của Tuấn. Tuấn không còn buồn bã như lúc mới xa Vy. Dường như Tuấn đã tìm được niềm vui mới. Tuấn trở nên hoạt bát ả vui vẻ hẳn lên. Tuấn thường lấy cớ lên trường Thuý một mình. Khi trở về tâm trạng Tuấn rất phấn chấn. Ngọc không biết được đích xác nguyên nhân nào làm Tuấn

thay đổi. Thăng Tuần lúc này giờ trở thành một người đàn ông đầy tự tin, tràn trề sinh lực. Những lần đi chơi chung với Tuấn và Thuý, Ngọc để ý thấy thái độ của hai người khác lạ, mối quan hệ giữa hai người không còn bình thường như xưa. Ngọc không biết mối quan hệ đó đã đi đến đâu nên không tiện dò hỏi Tuấn. Ngọc thấy lo sợ cho tình yêu của Vy. Ngọc thường tìm cách gợi chuyện nói về Vy với Tuấn. Mỗi lần như vậy Tuấn đều say sưa kể về những ngày tháng sống bên cạnh Vy, kể bằng tấm lòng thương yêu chân thật. Nghe xong Ngọc thấy yên tâm phần nào. Nhưng sự hoài nghi, lo âu thấp thỏm như một vết ố trên mặt gương khôn thể nào xoá được mà càng ngày lan rộng. Ngọc không muốn nhìn thấy Vy đau khổ nhưng không biết nói sao với Vy bây giờ, Ngọc phân vân mãi rồi quyết định sẽ không nói gì hết, để Vy tự định hướng cuộc đời mình. Đây là một vấn đề rất tế nhị, Ngọc muốn giúp Vy cũng không thể nào giúp được.

- Ngọc chỉ muốn nói với Vy là lên chú ý đến bản thân mình một chút. Nhan sắc và tuổi thanh xuân là của cái quý giá, Vy phải biết giữ gìn chứ.

Nghe Ngọc nói vậy, cơn giận trong lòng Vy tan biến ngay. Cô biết Ngọc rất thương và lo lắng cho mình. Ngọc không bao giờ có ý định ganh tỵ với hạnh phúc của bạn bè, hưởng hồ chi là người bạn nổi khổ của mình. Vy đặt tay lên tay Ngọc, trù mến:

- Vy biết Ngọc chỉ vì lo cho Vy nên mới nói vậy. Không muốn thấy Vy tiêu tuỵ chứ gì? Xin hứa tết này sẽ chăm chút cho mình đẹp hơn hoa hậu!

Cả hai nhìn nhau cười. Vy rút tay lại đặt lên đầu gối mình, nghiêng đầu nhìn Ngọc đang châm lửa hút thuốc:

- Ngọc nè!

- Gì hả Vy? - Ngọc tắt lửa nhìn Vy chờ đợi.

- Ngọc thương và lo cho Vy lắm hả?

- Còn phải hỏi? - Ngọc cười khì.

- Vy cũng vậy. Mai này mình có gia đình riêng rồi, mình vẫn là bạn phải không?

- Ủ. Là bạn cho đến chết!

Vy mỉm cười hài lòng.

Nụ cười của Vy vẫn quyến rũ như ngày nào. Đôi môi dày mọng với hai lúm

đồng tiền. Nụ cười làm mê hoặc lòng người hơn cả lúc xưa. Ngọc nao lòng quay đi nhìn nơi khác.

*

* *

Tết này Uyên về ăn tết với gia đình. Cùng đi với Uyên có một người thanh niên lạ. Ai hỏi, Uyên chỉ cười giới thiệu ngắn gọn: "Bạn trai của Uyên, tên Trường".

"Lũ chim chóc" thấy Uyên yêu đời vui sống lại rất vui mừng, tiếp đãi người bạn mới của Uyên thật nồng hậu. Riêng Vy nhận ra đây chỉ là một trò đùa của Uyên. Trong thâm tâm Uyên, chàng trai kia chỉ là người giúp cô giải sầu cho qua ngày đoạn tháng. Vy thấy tội nghiệp cho anh chàng si tình không rời Uyên một bước. Vy chỉ biết thở dài nhìn Uyên. Càng muốn quên được Huy, thì ngoài sự phấn đấu điên cuồng của chính bản thân, Uyên còn cần có thời gian. Vy không thể nào giúp Uyên được. Càng lún sâu vào trò chơi tình ái, Uyên càng không cạn sự rung động của tình yêu. Bây giờ để yêu được một người, Uyên thấy khó khăn hơn là hái sao trên trời. Dù tỏ vẻ triu mến người bạn trai trước mặt mọi người, cô không sao giấu được ượng lạnh đậm trong lòng. Uyên thường tìm cơ đi chụp ảnh với Dũng, bỏ mặc người bạn trai lơ đãng giữa "lũ chim chóc". Cô không hề cảm động trước sự chăm lo, chiều chuộng của Trường, đôi khi còn ờ thờ hay cáu gắt vô cớ. Thấy Trường lúng túng khổ sở không biết làm sao cho Uyên vừa ý, Vy bắt nhãn nhãn mặt với Uyên:

- Chị làm cái gì vậy? Có biết chị làm như vậy là quá đáng lắm không?
- Chỉ tại hắn tự nguyện. - Uyên nhún vai dừng dừng. - Chị có ép ai đâu.
- Chị điên rồi! Chị đem tình yêu ra làm trò đùa sẽ bị chai sạn không còn biết rung động tình yêu là gì nữa đâu.
- Chị đang cần như vậy.

Uyên cười không chút suy tư. Vy cau mày, có lẽ Uyên khóc chắc đỡ khó chịu hơn. Uyên cầm tay Vy siết chặt, nhìn thẳng vào mắt Vy nói:

- Chị về nhà thời gian ít ỏi lắm. Được đi chơi với em, với "lũ chim chóc" lúc nào là hạnh phúc của chị. Em đừng có nhăn nhó với chị, được không?
- Được. Em hết cách nói với chị rồi! - Vy nhún vai thở ra.

Dù sao thì có Uyên, Ngọc và "lũ chim chóc", tết này Vy cũng vui đi nỗi buồn nhớ Tuấn.

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 13 -

Khi tình yêu đã chết

Sáu tháng nữa trôi qua. Một năm dài xa cách cũng đã chấm dứt. Vy đếm từng buổi, ngày Tuấn hẹn về đến nhà cũng đã đến. Vy ngồi chải tóc trước gương. Vy ngắm nhía mình một lúc, cười hài lòng. Có đen đi đôi chút nhưng không hề tiêu tụy. Vy cầm son cẩn thận tô lên môi. Không đánh phấn chỉ cần vẽ lông mày đậm hơn một chút Vy đã rực rỡ hẳn lên. Người ta nói "xa mặt cách lòng", Vy thấy không đúng, càng xa nhau tình yêu càng nồng thắm, nhớ nhung giày vò từng giấc ngủ. Ngày mai thôi, Tuấn sẽ về đến. Cô sẽ ngã vào lòng người yêu, kể bao buồn vui thương ghen. Sáu tháng qua chỉ có một lá thư Tuấn hẹn ngày về, Vy phập phồng chờ đợi. Cha mẹ hai bên đã bàn tính mọi việc cho ngày đám cưới. Vy cũng đã sắm sửa được rất nhiều thứ cho mình và cho Tuấn. Đợi Tuấn về, Vy sẽ cùng Tuấn chọn vải may bộ veston thật đẹp. Vy cũng tự thiết kế may cho mình một cái áo cưỡi màu vàng hoa hồng quế, có chiếc cổ gấp nhiều nếp. Ngày cưới Vy sẽ cùng Tuấn rủ "lũ chim chóc" về nhà đàn hát, uống rượu suốt đêm để cùng nhau chia sẻ niềm vui hạnh phúc.

Tiếng chuông điện thoại kéo Vy ra khỏi vòng suy tưởng, Vy nhấc máy lên nghe. Đó là Ngọc. Cô mừng quá, lú lo hỏi Ngọc về bao giờ, đang ở đâu vậy. Ngọc bảo về đêm qua và đang ở phòng Vũ trong khu tập thể. Ngọc chột ngạt ngừng nói có cả Tuấn và Thúy cùng về. Vy cảm thấy giọng nói của Ngọc khác lạ. Ngọc đang cố để không nói điều gì đang chực tuôn ra. Ngọc ho khan trong điện thoại, Vy linh cảm có gì không lành đang chờ mình. Lòng Vy hồi hộp lạ lùng, lo lắng hỏi:

- Ngọc à, chuyện gì vậy? Tuấn gặp chuyện không may phải không?
- Không có. Tuấn đang nguyên lành đứng cạnh Ngọc nè. Vy đừng có hốt hoảng.
- Vậy sao Tuấn không nói chuyện với Vy?
- Vy - Ngọc khó khăn lắm mới giữ được giọng nói bình thường. - Vy đến

đây đi! Ngay bây giờ. Hay Ngọc đến đón Vy nhé?

Vy cười khi:

- Chuyện gì mà Ngọc cứ ngập ngừng vậy? Để Vy đến, Ngọc không cần phải đón đầu.

Vy gác máy. Chọn bộ quần áo đẹp nhất mặc vào, Vy muốn Tuấn thấy mình vẫn tươi trẻ, xinh đẹp như ngày nào. Không thắt bím mà xõa tóc, Tuấn thích mái tóc dài của Vy. Thấy Vy vội vã dắt xe máy ra Mỹ hỏi với theo:

- Chị Hai đi đâu vậy?

- Chị đến chỗ anh Vũ. Anh Tuấn về rồi.

- Bao giờ chị về?

Vy không trả lời phóng xe đi mất.

Bước vào phòng, Vy thấy Tuấn, Thúy, Ngọc, Kiều, Hoa và Vũ đang ngồi quanh bàn. Vy không kịp tháo giày chạy ào vào, choàng tay ôm cả cổ Tuấn và Tháu. Vy chúm môi hôn lên má Thúy một cái cười:

- Chị nhớ em quá, đi bé cưng! Chị không ngờ em cùng xuống đây với Tuấn và Ngọc!

- Chị Vy! - Thúy lúng túng.

Không để ý thái độ của Thúy, cô quay sang Tuấn:

- Sao anh về bất ngờ vậy? Sao không gọi điện cho em?

- Vy, anh...

Tuấn ngược nhìn Vy đắm đắm. Vy sửng người lại. Trong mắt Tuấn không có sự vui mừng. Niềm vui sướng đang tràn đầy trong Vy bỗng tắt lịm. Vy chợt thấy ánh mắt của những người có mặt trong phòng đều đổ dồn về mình ái ngại. Vy lạ lùng hỏi:

- Chuyện gì vậy? Sao mọi người nhìn Vy kỳ lạ quá vậy?

- Chị Vy, em...em có lỗi với chị!

Sau giây phút im lặng nặng nề, Thúy bật khóc. Vy kinh hoàng rút tay khỏi vai Tuấn. Tuấn đưa tay choàng qua người Thúy nhẹ nhàng dỗ dành:

- Nín đi em! Em đã khóc nhiều quá rồi. Đừng khóc nữa sẽ bị mệt đó!

Thúy vẫn nức nở, vẫn ngược mắt nhìn Vy đầy khổ sở. Tuấn đưa cho Thúy ly nước. Cô cầm ly nước đưa lên miệng uống một cách vô thức, mắt không rời khỏi Vy. Vy nhìn dò xét Thúy. Thúy xanh xao quá. Mới có một năm

không gặp mà Thúy khác trước nhiều quá. Thúy đã trở thành người phụ nữ tròn vẹn và đang nhìn cô với đôi mắt lo sợ. Vy khoanh tay trước ngực nghe tim mình đập dồn từng cơn. Vy cố gắng giữ cho mình thật bình tĩnh để hiểu được những gì đang xảy ra. Bỗng Thúy nấc lên nôn ọe. Tuấn đỡ lấy Thúy, rồi quay sang nói với Kiều:

- Kiều làm ơn đưa Thúy vào toa-let giùm Tuấn đi!

Kiều đứng dậy bước đến đỡ Thúy, không nói một lời. Thúy không đứng lên. Cả phòng không ai nói một lời. Vy đã hiểu. Lòng Vy chết lặng. Vị tanh chất của sắt gỉ bỗng tràn đầy miệng Vy. Cảm giác khô khốc, rỗng tuếch lan khắp cơ thể, Vy nhìn Tuấn sững sờ câm lặng. Tuấn không nhìn cô, đứng hơn là tránh ánh mắt của cô. Tuấn nói vào không khí đang ã quánh trong phòng:

- Kiều đưa Thúy đi đi! Mọi người có thể ra ngoài để Tuấn và Vy nói chuyện riêng một lúc không?

- Tuấn, em muốn ở lại!

Thúy níu chặt tay Tuấn. Tuấn vỗ nhẹ vào lưng Thúy dịu dàng:

- Em đi với Kiều đi! Không lo cho mình thì cũng phải lo cho con. Em đừng sợ, anh sẽ nói.

Thúy đứng dậy. Kiều dìu Thúy bước ngang mặt Vy. Thúy đưa tay định chạm vào Vy. Vy giật phắt người, lui về phía sau một bước. Bàn tay rơi vào khoảng trống. Thúy rùng mình buông rơi bàn tay tội nghiệp. Vy nhìn Thúy không hờn giận, không căm thù, mà chỉ có đau đơn và ngạc nhiên tột độ. Thúy không dám nhìn Vy nữa, cúi đầu bước theo Kiều mặc cho nước mắt rơi theo từng bước chân. Hoa, Vũ, Ngọc, ai cũng nhìn Vy thương xót, rồi bước ra khỏi phòng. Tuấn bước tới đóng cửa phòng lại. Dựa lưng vào cửa, Tuấn ngược mắt nhìn lên trần nhà. Vy nhìn Tuấn bằng chính ánh mắt cô đã nhìn Thúy. Tuấn không dám đối mặt với ánh mắt đó. Đôi mắt đó từng long lanh nghịch ngợm. Từng âu yếm dỗi hờn. Từng cười trong bóng đêm khi hai người hòa vào nhau, khi ái ân mặn nồng, khi thủ thỉ tâm tình. Đôi mắt đó đang hỏi bằng chính nỗi đau uất nghẹn trong lòng. Tuấn hít một hơi vào phổi lấy lại bình tĩnh:

- Vy, mình ngồi xuống nói chuyện được không?

Vy vẫn đứng im khoanh tay trước ngực. Miệng khô khốc, Vy nghe giọng nói vừa rồi dường như vọng đến từ một nơi xa xăm nào đó. Tuấn kéo ghế mời Vy ngồi. Tuấn kéo ghế mời Vy ngồi. Rút một điều thuốc, Tuấn châm lửa rít một hơi, rồi đưa cho Vy:

- Em ngồi xuống hút thuốc đi! Anh muốn hai đứa mình thật bình tĩnh trong chuyện này.

Vy ngồi xuống, khoát tay cười nhẹ:

- Từ lúc ra trường tới giờ, em không hút thuốc nữa. Em muốn làm anh vui lòng. Nhưng bây giờ chắc không cần thiết nữa! - Vy cười thảm thương - Anh cứ nói đi, em đang rất bình tĩnh.

- Vy, - Tuấn rít thuốc, nhìn thẳng vào Vy bình tĩnh nói. - anh biết chuyện giữa anh và Thúy là một điều tàn nhẫn đối với em. Anh và Thúy đã phản bội em, đối xử với em thật bất công. Bây giờ anh có nói ngàn lời xin lỗi em cũng không cần. Em chỉ cần một lời giải thích?

Vy gật đầu. Tuấn nói tiếp:

- Anh không chối bỏ anh đã từng yêu em, từng sung sướng, hạnh phúc khi có được em. Chúng ta quá hiểu nhau, quá hạnh phúc. Lúc ở bên em, anh đã bị cuốn theo em như một chiếc lá trong cơn lốc không tài nào tự chủ được bản thân. Em quá mạnh mẽ, quá tường tận con người anh. Em lo lắng, chăm chú, chiều chuộng đến nỗi anh cảm thấy mình đã trở thành một cái gì đó thuộc quyền sở hữu của em. Lúc ở cạnh em, anh đã không biết được mình cần gì, muốn gì. Anh chỉ biết có em. Hôn nhân đã đến với chúng ta như một điều tất nhiên.

- Vậy em đã từng ép anh sống theo em sao? Em đã tự tạo ra mọi chuyện theo ý thích của mình mà không hề nghĩ đến anh?

Vy hỏi Tuấn như hỏi chính bản thân mình. Tuấn lắc đầu:

- Em không có làm gì để anh khó chịu hết. Đó là anh tự nguyện làm để được thấy em vui. Nhiều khi anh cảm thấy mình chỉ là cái bóng của em.

Tuấn thở dài. Vy thấy khát liền, với tay rót một ly nước đưa lên miệng uống. Mỗi lời của Tuấn là một nhát dao đâm vào da thịt cô. Không biết Tuấn có cảm giác như cô không? Vy nhìn từng thay đổi trên mặt Tuấn. Tuấn dường như trĩu xuống dưới gánh nặng tâm lý bị ức chế quá lâu. Dụi

tắt điều thuốc, Tuấn nói tiếp:

- Sau khi em ra trường rồi, còn lại một mình ở Hà Nội, anh thấy buồn và cô đơn. anh lên chơi với Thúy thường hơn. Dần dần anh phát hiện ra một điều rằng Thúy mang lại cho anh cảm giác mình thật sự là một thằng đàn ông. Yêu Thúy rồi, anh mới hiểu được thế nào là sự tự tin, là sức mạnh của một thằng đàn ông thực thụ.

- Vậy sao?

Vy đau đớn quá. Mắt Vy khô rát tưởng chừng như sắp rách khóe. Người Vy yêu thương chờ đợi đang ngồi đây mà sao lạ lắm quá! Gần nhau đến mức có thể tan vào nhau, sao Vy lại không nhận ra được người đó cần gì, nghĩ gì. Vy đã dồn tất cả sự nồng nhiệt của tình yêu để tạo dựng một cuộc sống đầy đủ và hạnh phúc cho cô và người ấy. Vậy tại sao người từng yêu cô và người cô yêu lại có thể yêu người khác? Nào phải là người xa lạ mà chính là cô bạn bé bỏng ngây thơ yếu đuối, người mà cô từng ôm ấp vỗ về, từng chăm chút chuyện học hành, ăn ngủ, vui chơi. Đó là Thúy, còn cay đắng nào hơn? Hai người ấy Vy hiểu rõ nhất, thương yêu nhất, lại là hai kẻ phản bội cô. Vy không hiểu mình đã sai lầm ở đâu. Tại sao Tuấn và Thúy có thể yêu nhau? Một năm thôi mà họ đã hoàn toàn sống cho nhau. Bao mơ ước, bao lo toan cho hạnh phúc đã trở thành vô nghĩa. Sự trông chờ cháy lòng về một hôn lễ hạnh phúc tắt lịm. Vy với bàn tay run run rút một điều thuốc châm lửa đốt. Vu hút hết nửa điều thuốc mới thấy mình có thể tiếp tục nghe và hiểu được những gì Tuấn nói. Cô nói:

- Em không hiểu. Anh đã từng yêu em say đắm đến nỗi không muốn vắng em một ngày. Mười mấy năm làm bạn, hai năm rưỡi yêu nhau không bằng một năm anh sống với Thúy sao? Một năm thôi, hai người chấp nhận có con với nhau không cần biết đến gia đình, không đếm xỉa đến hôn ước. Hai người định đặt tôi và cha mẹ hai bên vào chuyện đã rồi phải không? - Vy giận quá, đôi mày dựng đứng, không khóc được, mắt vẫn lên những tia đỏ ngầu - Các người đối xử với tôi như vậy lương tâm có bị giày vò không? Có đau lòng khi thấy tôi khốn khổ như vậy không?

- Vy, anh không có ý định là phải đặt em vào cảnh khó xử để chấp nhận chuyện anh và Thúy. Anh có lỗi với em và gia đình. Nhưng muốn có con

với Thúy là vì anh yêu Thúy. Đứa trẻ mà Thúy đang mang là điều anh mong đợi, nó mang lại cho anh niềm tin vào chính bản thân anh, giúp anh đủ sức đối đầu với cuộc sống.

- Đủ rồi!- Vy hét lên - Còn em thì sao? Tình yêu của em thì sao? Tuổi thanh xuân của em thì sao? Cuộc sống của em thì sao? Em đã dành hết tất cả mọi thứ cho anh. Em cũng mơ ước có một đứa con, một cuộc sống gia đình hạnh phúc bên anh. Anh nghĩ giùm em đi, chưa đầy một tháng nữa là đến ngày đám cưới của hai đứa mình. Họ hàng hai bên ai cũng biết chuyện. Cha mẹ em, gia đình anh mong đợi từng ngày anh về để nghe nói bao dự định của họ. Bạn bè đang đợi thiệp cưới của chúng mình. Em phải nói sao với tất cả mọi người đây? Anh nói đi! Anh có thương, có nghĩ cho em không?

Uất ức quá, VY đã khóc được. Hai giọt lệ đục ngầu lăn dài xuống má Vy thật chậm, tạo ra hết vết hoen trên làn da màu ngà ngả ánh vàng. Tuấn ôm đầu khổ sở:

- Lỗi tại anh! Anh không muốn dối gạt em, hỏi cưới em khi chưa hiểu rõ bản thân mình muốn gì là sai lầm của anh. Anh đã làm khổ em và gia đình. Giờ anh không muốn vì sợ người đời chê cười mà kéo dài sai lầm đó. Nó sẽ làm khổ em và anh suốt đời.

Tuấn ngẩng lên nhìn Vy, Vy biết Tuấn không nói dối, không cố tình che đậy hay thanh minh cho việc làm của mình. Tuấn mím môi kiên quyết:

- Anh không chạy trốn trách nhiệm. Chỉ cần em nói rằng không chấp nhận anh và Thúy yêu nhau. Anh sẽ lập tức rời bỏ Thúy, trở về với em không một lời than vãn và suốt đời này sẽ chỉ biết có em thôi.

- Anh làm được sao?

Vy đau đớn kêu lên. Không biết mình đang muốn gì nữa, Vy chỉ còn biết nhìn Tuấn bằng tất cả đẳng cay trong lòng. Cô cảm thấy ê chề trước cái trò đùa của tạo hóa. Sao lại buộc cô vào cái cảnh khốn nạn này. Tuấn nhìn Vy, chờ đợi quyết định của Vy. Một quyết định sẽ đưa cả ba vào một ngã rẽ khác của cuộc đời. Vy nghe lòng mình trào lên những cơn sóng phản nộ. Tiếc nuối. Thương yêu. Chán chường. Những cơn sóng bóp nghẹt tim làm cô đau đến nhả mặt. Nhìn Vy như vậy Tuấn đau xót quá. Tuấn đã gây cho Vy một vết thương lòng quá sâu. Nó sẽ không bao giờ lành được. Bây giờ

Vy quyết định ra sao, Tuấn cũng sẽ chấp nhận, chỉ mong giảm bớt được phần nào nỗi đau của Vy. Có tiếng gõ cửa phòng. Tuấn lên tiếng hỏi:

- Thúy đây. Em có thể vào được không?

- Em đi đi! Anh chỉ muốn nói chuyện riêng với Vy.

- Nhưng mà... - Thúy sụt sịt khóc.

- Mở cửa cho Thúy vào đi! Đây là chuyện của ba chúng ta, Thúy có quyền được biết.

Vy lên tiếng. Tuấn nhìn cô một lúc, rồi bước ra mở cửa. Thúy bước vào phòng. Tuấn khép cửa lại. Vy ngồi im rít thuốc liên tục, dường như muốn giấu mình sau đám khói thuốc. Thúy bước lại gần Vy. Đột nhiên Thúy quỳ xuống trước mặt Vy. Thật bình tĩnh Thúy nói:

- Em có lỗi với chị! Em chỉ biết quỳ xuống đây xin chị tha lỗi!

Vy vẫn ngồi yên. Cô đâu cần hành động ăn năn hối hận đó. Lòng Vy trở lì không phản ứng. Thúy nắm lấy tay Vy áp vào má mình:

- Xin lỗi chị! Em thương chị nhiều nhưng cũng yêu anh Tuấn vô cùng. Vy ơi, chỉ cần chị nói không đồng ý cho em yêu Tuấn, em sẽ phá bỏ đứa con này. Em sẽ rời khỏi nơi đây, không bao giờ để cho chị gặp mặt nữa. - Tuấn cúi xuống đỡ Thúy dậy. Thúy hất tay Tuấn ra, cương quyết - Em đã quyết định rồi. Em không có quyền phá vỡ những gì chị Vy đã ấp ủ bấy lâu. - Thúy ngược nhìn Tuấn qua làn nước mắt. - Anh có giận em không?

- Không.

Tuấn cười đồng tình với Thúy, Vy nhìn thấy tất cả. Thúy quay lại lay tay Vy:

- Vy ơi, chị nói đi! Chỉ cần chị tha thứ phần nào lỗi lầm của em, chị vui bớt đi khổ đau thì dù chị bảo gì em cũng làm. Chị nói đi! Em van chị! Nói với em đi!

- Vy! - Tuấn gọi.

Hối hận, đau khổ vì mặc cảm tội lỗi đang trùm lên Tuấn và Thúy. Ai cũng mong sự ăn năn của mình làm Vy bớt chút đau đớn trong lòng. Cuối cùng Vy lên tiếng:

- Hai người làm vậy để làm gì? Giảm bớt vết thương lòng cho tôi à? Hay là muốn tôi tha thứ? Xin hai người hãy để cho tôi yên một chút! Hai người

muốn làm gì cũng được, tôi không cần và cũng chẳng muốn biết nữa.

Vy đứng dậy bỏ ra cửa. Thúy gục đầu khóc. Tuấn nhìn theo chua xót kêu khẽ:

- Vy ơi!

Vy quay lại, lưng tựa vào cửa. Hai người nhìn nhau. Vy đọc được ở Tuấn sự đau đớn và tiếc nuối. Vy khẽ cười vô vị. Cô hỏi:

- Sáu tháng sau tết không viết thư cho em, vì anh đã yêu Thúy? Tết rồi anh không về với em vì anh phải đưa Thúy về quê phải không?

- Phải. Anh không muốn viết cho em những lời giả dối.

Vy biết Tuấn nói thật. Vy mở cửa bước ra, rồi quay lại nói:

- Cha mẹ em mong anh về lắm! Anh hãy đến nói chuyện với cha mẹ em đi.

Vy đóng cửa lại, đi thẳng ra chỗ để xe. Đám bạn nhìn đứng nhìn theo cô. Không ai lên tiếng, vì dù nói gì với Vy lúc này cũng đều vô dụng. Vy nổ máy lao xe ra đường. Trời trưa, nắng như đốt trụi cả trần gian.

*

* *

Vy lang thang mãi ở bãi cát của khu vui chơi Huyền Diệu. Cô len qua những cây bần, cây mắm, đi đến hết những thanh đá lót đường Vy đi thẳng ra biển. Giờ này thủy triều đã rút xa tận ngoài kia. Những dãi cát phù sa trải ra phẳng lì. Mỗi một năm qua đi lớp phù sa này lại dày lên thêm. Lục địa lấn biển dần dần bằng những cây bần, cây mắm xem lẫn được và cả loài ô rô gai góc. Biển giận dữ gào thét đập phá suốt sáu tháng mùa mưa mà vẫn không làm gì được thứ cây bất khuất bám chặt lấy đất. Rồi rẽ trời lên mọc thành những cây nổi tiếp sự nghiệp của ông cha. Đứng từ phía ngoài nhìn vào bãi, Vy ngấm màu xanh của cây lá, ngấm vẻ hiên ngang của chúng. Những hàng cây lặng lẽ yên bình không làm vơi bớt cơn bão trong lòng Vy. Biển sao hiền hòa vậy? Sao không nổi sóng đi? Không đập phá điên cuồng đi? Vy muốn xem cơn giận của biển có bằng sự phẫn uất trong lòng cô không. Nhưng biển vẫn nhẹ nhẹ vỗ bờ như đang tình tự với cát. Biển luôn hiểu được tâm trạng của Vy, nhưng sao hôm nay không muốn chia sẻ cùng cô. Vy quay vào khi giải trí. Nơi đây thật đông nhưng toàn người xa lạ. Sao họ vui vẻ vậy? Những đôi tình nhân đang tâm tình với nhau trên chiếc

võng dưới gốc bần mát mẻ kia có thật lòng yêu nhau không? Họ có những tháng ngày hạnh phúc, những đêm tuyệt vời bên nhau không? Sau này họ có phải chịu đựng nỗi đau không thành lời như Vy bây giờ không? Tại sao vậy? Tại sao Tuấn lại yêu Vy, yêu như Tuấn đã từng yêu vậy? Tại sao Vy không thể hiểu được vì cái gì mà Tuấn yêu Thúy, chọn Thúy mà bỏ cô? Tại sao Thúy có thể khơi dậy ở Tuấn những thứ tình cảm mãnh liệt như vậy? Tại sao Vy không làm được? Hai năm rưỡi yêu nhau tuy không phải là dài, nhưng cũng đâu phải là ngắn để hiểu nhau. Vậy mà sao Vy không hiểu được đích thực Tuấn yêu mình vì cái gì? Tuấn cần gì trong tình yêu? Bây giờ Vy phải làm gì đây? Phải quyết định sao cho phải?

Vy uể oải tìm một cái võng khuất sâu trong những thân cây bần lớn. Cô nằm xuống thả mình vào dòng suy tư bất tận. Những ý nghĩ mâu thuẫn giày vò, xâu xé cô. Vy có hai bờ vực thăm phải chọn. Một là tình yêu và hôn lễ của cô, đi cùng là sự ích kỉ tàn nhẫn để bảo vệ hạnh phúc của mình. Một là tình thương sự khoan dung, đi kèm là sự chấm dứt tình yêu của cô, hủy bỏ cuộc hôn nhân suốt đời mong ước. Vy phải nhảy xuống một trong hai vực thăm đó. Dù nhảy xuống đâu cô cũng sẽ nhận lãnh một vết thương nhức ngối trong tâm hồn không biết bao giờ mới nguôi được. Vy nhắm mắt lại, dần vật khờ sở.

Đêm ở khi giải trí cũng đông người không kém gì ban ngày. Dọc những thân cây đèn màu rực rỡ. Ánh sáng đẹp đẽ đầy màu sắc cộng với gió biển mát rượi càng quyến rũ hơn. Lâm cùng cô bạn gái mới quen chọn một bàn khuất trong một góc tối để trò chuyện: Lâm đón ly nước anh bồi mới mang ra đặt xuống trước mặt cô bạn gái. Anh mỉm cười nói:

- Để anh pha cà phê giùm em nghe?

- Dạ. - Cô bạn gái ngoan ngoãn cười đáp lại.

Một cô gái bước lại gần bàn của họ cất tiếng hỏi:

- Xin lỗi, tôi có thể mượn cái hộp diêm kia một tí không?

Nghe giọng nói quen, Lâm ngẩng lên nhìn. Cô bạn gái của Lâm đưa hộp diêm cho cô gái. Cô ta bật diêm đốt điếu thuốc gắn trên môi. Ánh sáng của que diêm rọi sáng gương mặt cô gái. Lâm kinh ngạc không tin vào mắt mình. Đó là Vy. Châm xong thuốc, Vy đưa trả lại hộp diêm, lịch sự cảm ơn,

rồi quay đi. Cô không nhận ra Lâm và dường như cô cũng không quan tâm đến xung quanh. Lâm vội níu tay Vy kéo lại:

- Vy, em không nhận ra anh sao?

Vy ngơ ngác nhìn. Nhận ra Lâm, Vy mỉm cười không chút cảm xúc:

- Lâm hả? Xin lỗi, em không để ý!

- Vy sao vậy? Chuyện gì xảy ra, trông em thất sắc vậy?

Mái tóc dài óng mượt giờ rối tung. Quần áo xốc xếch tệ hại. Miệng cô ngậm điều thuốc, chẳng khác nào dân bụi đời chính hiệu. Vy như chợt tỉnh, đưa mắt nhìn quanh. Trời đã về đêm tự lúc nào. Vy nhớ ra từ sáng đến giờ cô chưa ăn thứ gì và cũng không cảm thấy đói. Thấy cô bạn gái của Lâm nhìn mình soi mói, ngượng ngùng, Vy rút tay khỏi tay Lâm. Lâm không bỏ ra còn kéo cô ngồi xuống ghế, lo lắng:

- Sao em tiêu tụy vậy? Chuyện gì xảy ra với em?

- Trông em tệ hại lắm hả? - Vy đưa tay vuốt lại mái tóc.

Cô bạn gái của Lâm ái ngại, mở ví đưa cho Vy một cây lược nhỏ. Vy gật đầu cảm ơn, gác điều thuốc lên cái gạt tàn, cầm lược chải tóc cho gọn. Chải xong, cô trả cây lược cho chủ.

Vy cầm điều thuốc hút tiếp, nhưng nghĩ sao lại ném nó xuống đất, lấy mũi giày giẫm nát. Cô cười thâm nảo:

- Em buồn quá!

- Sao vậy em?

Lâm biết Vy ít khi than thở, chắc sự việc tệ hại hơn tiếng than của Vy rồi. Lâm thấy thương cô quá. Dáng điệu phờ phạc, không chút sinh khí trên gương mặt vốn rất biểu cảm, đã tố cáo Vy vừa trải qua một cơn khủng hoảng tinh thần ghê gớm. Bản tính ương ngạnh, quật cường thường ngày của Vy như biến mất. Lâm thấy lo.

Vy không trả lời câu hỏi của Lâm. Đôi mắt dán chặt vào màn đêm của biển, Vy buông thõng một câu không ăn nhập vào đâu:

- Em thấy đói. Sáng giờ em chưa ăn gì thì phải.

- Vậy để anh đưa em đi ăn!

Lâm kéo tay Vy đứng dậy, Vy e ngại nhìn cô bạn gái của Lâm. Lâm hiểu ý, mỉm cười với cô gái, nói:

- À, anh vô ý thật. Đây là Vy, bạn thân của anh và Dũng, còn đây là bạn gái của anh.

Chờ hai cô gái mỉm cười chào nhau xong, Lâm nói tiếp:

- Anh có việc phải đưa Vy đi. Em thông cảm đi xe của anh về một mình nghe! Anh đi xe với Vy.

- Không sao đâu - Cô gái cười hiền lành. - Anh đưa Vy đi ăn đi, chắc Vy đói lắm rồi đó. Em tự về một mình.

Cô gái đứng dậy đợi Lâm tính tiền xong, cả ba cùng ra cổng. Vy tụt lại phía sau một bước, nhìn Lâm và cô gái khoác tay nhau âu yếm. Vy cười chua chát: "Sao đàn ông họ quên mau vậy? Mới ngày nào điên đảo vì ai bây giờ cặp tay với một người con gái khác không chút vương bận".

Lâm đưa Vy đến một quán phở nổi tiếng. Lâm gọi hai tô đặc biệt. Ăn xong phần của mình rồi, Lâm thấy Vy mới vọc được vài đĩa. Vy cứ cầm cái muỗng quậy tô phở, mắt nhìn tận đâu đâu. Lâm nhăn mặt:

- Ơi trời ơi! Tô phở đâu có tội gì mà em hành hạ nó dữ vậy? Dù không ăn được thì em cũng cố phải nuốt vài ba miếng, để có sức nói cho anh nghe chuyện gì xảy ra chứ!

- À, em quên. - Vy cười bối rối. - Để em ăn.

- Phở nát như rồi còn ăn gì nữa. Chủ quán ơi, làm ơn cho một tô khác!

- Không cần đâu. Để em ăn hết mấy miếng thịt này cũng đủ no rồi.

Biết Vy vốn khảnh ăn. Lâm không ép. Đợi Vy ăn hết những miếng thịt trong tô, Lâm đưa ly nước cho cô hỏi:

- Bây giờ em muốn đi đâu đó nói chuyện hay về nhà?

- Em không về nhà đâu. - Vy chột rùng mình. Cô sợ phải đối mặt với cha mẹ, với sự thật phũ phàng khi chưa tìm được câu trả lời cho mớ suy nghĩ hỗn độn đang xâu xé cô. Vy hoảng hốt. - Em không muốn về nhà!

- Em không chịu về thì thôi. Anh sẽ đưa em đi chơi cho khuây khỏa. Chịu không?

- Đi suốt đêm nay?

- Ừ. Bây giờ em muốn đi đâu?

- Đi sàn nhảy ở Hoa Biển. Em muốn đi khiêu vũ suốt đêm.

Lâm nhận thấy Vy đang hoảng loạn. Anh bảo cô lên xe, đưa cô đến sàn nhảy Hoa Biển theo yêu cầu.

Lâm dìu Vy trong một bước xoay của điệu Boston. Vy đi trong điệu nhảy như một hình nhân chuyển động. Lâm lặng thinh đưa cô theo bước nhảy. Anh muốn dành khoảng thời gian để Vy tĩnh tâm lại. Đột nhiên Vy ngừng lại, đứng ngơ ngẩn giữa sàn nhảy. Lâm dừng lại chờ lời giải thích. Vy kéo tay anh ra khỏi sàn nhảy. Tiếng nói của cô như phát ra từ tiềm thức:

- Đi thôi! Tuấn không thích em đến sàn nhảy. coi chừng anh ấy bắt gặp sẽ không vui.

Lâm cau mày đi theo Vy. Vy dường như không còn làm chủ được bản thân mình. Điều đó càng làm cho Lâm lo sợ. Từ này giờ Vy không chịu nói chuyện gì đã xảy ra, nhưng Lâm đoán được chuyện đó có liên quan đến Tuấn. Chỉ có tình yêu mới biến con người từ trắng thành đen, từ ngang tàng, cứng cỏi trở thành yếu mềm, vụng dại. Ra khỏi sàn nhảy, Lâm đứng lại hỏi:

- Vậy bây giờ em muốn đi đâu?

- Ra ngoài kia ngắm biển.

Lâm lặng lẽ dắt xe theo Vy. Từ sàn nhảy ra đến bờ kè đá chỉ vài trăm thước, Vy muốn đi bộ, Lâm chiều ý cô. Đến bờ kè đá, Lâm dựng xe, châm lửa hút thuốc. Vy định leo lên đứng trên bờ kè, nhưng không được. Thủy triều đang lên, sóng rất lớn vỗ vào bờ, tung tóe nước khắp nơi. Vy sợ ướt quần áo, nên đành đứng lùi lại gần chỗ Lâm đang đứng. Vy ngẩng đầu nhìn trời đêm ba mươi đầy sao. Rất lâu, Vy chợt thở dài:

- Đêm nay là ba mươi rồi, chỉ mười lăm ngày nữa thôi là đến đám cưới của em. Nhưng tiếc rằng nó sẽ không bao giờ đến nữa.

- Sao vậy, Vy?

Lâm ngạc nhiên đến buông rơi cái hộp diêm xuống đất. Vy không trả lời, mắt đăm đăm nhìn ra biển. Biển đen kịt một màu. Tiếng sóng vỗ bờ vang lên âm thanh như gầm gừ dọa nạt. Biển đêm nay sao rờn rợn. Vy cảm thấy sợ, lùi lại gần Lâm hơn. Cô nói như than:

- Biển cũng phản bội lại em rồi. Nó đang muốn nuốt chửng em kìa. Mình

đi, Lâm!

Lâm cúi xuống nhặt hộp diêm bỏ vào túi. Lặng lẽ quay đầu xe lại, Lâm không hỏi Vy câu chuyện đang nói dở dang. Anh không muốn làm Vy khó chịu thêm. Lâm nổ máy xe. Vy ngần ngừ chưa lên vội. Lâm quay lại nói:

- Đi, Vy!

- Anh muốn biết chuyện gì đang xảy ra với em, phải không?

Lâm gật đầu xác nhận. Vy im lặng giây lát, rồi nói khô khốc:

- Tuấn và Thúy yêu nhau. Họ đã có con với nhau rồi. Họ đang chờ quyết định của em. Họ nói, dù bất cứ giá nào cũng tự nguyện làm theo ý muốn của em, chỉ để được em tha thứ.

- Không ngờ chuyện lại như vậy! - Lâm bàng hoàng.

- Là người trong cuộc, em còn không tưởng tượng được huống chi người khác.

- Em quyết định sao, Vy?

- Em không biết! Không biết!

Vy lắc đầu khốn khổ. Lâm hoang mang tột độ. Anh không biết dùng lời lẽ nào an ủi Vy. Suốt một năm nay Vy làm việc quên cả trời đất chỉ để nhằm có một đám cưới rờ ràng, xây một mái nhà hạnh phúc. Bao nhiêu tình yêu, hy vọng, mơ ước Vy đều đặt hết vào Tuấn. Bây giờ mọi việc quá phũ phàng! Tuấn đã yêu người khác, tệ hại nhất đó là người bạn Vy rất mực thương yêu. Niềm tin vào tình bạn và tình yêu của Vy rất mãnh liệt giờ đã hoàn toàn sụp đổ. Sự tự tin vốn là sức mạnh của Vy không còn chỗ dựa. Cô ngỡ ngàng rơi vào một thế giới xa lạ.

Lâm ném điều thuốc ra xa. Anh tắt máy, dựng xe, bước lại nắm lấy hai bàn tay Vy siết chặt. Bàn tay lạnh và cứng. Vy buồn bã nhìn anh. Lâm dỗ dành:

- Em gái của anh! Anh biết mọi chuyện vượt quá sức chịu đựng, nhưng em không thể trốn tránh sự thật. Em phải thật bình tĩnh mà quyết định cho đúng. Việc này liên quan đến hạnh phúc cả đời em, Tuấn và Thúy.

- Em không hiểu! - Vy kêu lên uất ức. - Em đã sai lầm ở chỗ nào? Em đã làm gì có lỗi mà họ nỡ đối xử với em như vậy?

Nước mắt uất hờn trào ra theo lời nói, Vy đã khóc được, Lâm thấy đỡ lo. Chỉ cần Vy khóc được là cô sẽ thấy nhẹ nhàng dễ chịu hơn. Lâm đỡ Vy

ngồi lên xe, Vy cố kiềm nén tiếng khóc. Cô không muốn người khác nhìn thấy cô khóc, nhìn cô như một kẻ yếu hèn.

- Em xin lỗi! Đáng lẽ em không nên khóc. Em phải thật bình tĩnh để giải quyết mọi việc. Em sẽ không khóc nữa đâu.

- Ngốc quá đi! Em cứ khóc cho thỏa thích, ở đây chỉ có em và anh. Khóc được, em sẽ thấy nhẹ lòng đi hơn.

- Anh Lâm!

Vy òa lên khóc nức nở. Tình thương của Lâm dành cho cô thật sâu đậm. Cô đã gây cho anh bao khổ sở, phiền muộn, Lâm vẫn không trách giận, mà còn luôn chăm lo theo từng bước đi của đời cô. Lúc đau buồn hay gặp khó khăn, Vy tìm đến anh để được an ủi, vỗ về. Mười năm trước cũng vậy và bây giờ cũng vậy, tình cảm thân thiết đó vẫn không có gì thay đổi. Nép vào lòng Lâm, Vy thấy mình được che chở và cảm giác không còn lo sợ gì nữa. Cô khóc, khóc mãi cho đến khi nước mắt không còn. Vy ngẩng lên nhìn Lâm. Lâm nhìn cô mỉm cười, ấm áp hỏi:

- Sao hả? Em thấy nhẹ nhõm hơn không?

Vy gật đầu. Lâm lấy khăn tay đưa cho Vy lau mắt. Anh đỡ cô ngồi ngay ngắn trên xe. Anh lùi ra một bước ngắm nghía cô:

- Tươi tỉnh lên rồi! Em muốn nói chuyện tiếp hay để anh về nhà?

- Em muốn nói chuyện với anh. Nói hết những chất chứa trong lòng, nếu không sáng mai em sẽ không đủ cam đảm để nói nữa.

- Vậy nói đi!

Vy tư lự hồi lâu, thở dài nói:

- Em đang tự hỏi tại sao mình lại yêu Tuấn và sẵn sàng hy sinh cả đời vì anh ấy. Anh có biết tại sao không?

- Có biết, nhưng chỉ trên phương diện là một người ngoài cuộc.

- Vậy anh nói đi!

- Vì Tuấn là mẫu người đàn ông mà em thật sự cần. Một người đàn ông mạnh mẽ, trầm tĩnh, nhưng biết yêu chiều, biết say đắm trong tình yêu. Lúc đó Tuấn ngỏ lời yêu, em đang rất cô đơn, cần người để chia sẻ nỗi buồn, để bộc lộ tình cảm và cũng để có được chiều chuộng nâng niu. - Lâm nhìn thẳng vào mắt Vy, buộc cô phải lắng nghe những gì anh đang nói. - Mọi ý

muốn của em đều được Tuấn chiều theo. Nhưng em đã quá vội vàng quyết định đi đến hôn nhân khi không khện ra được khoảng cách giữa em và Tuấn. Em quá tự tin vào bản thân, cũng như quá tin vào tình yêu của hai người.

- Anh nói đúng. - Vy thừa nhận dù thật lòng không muốn nói ra nhược điểm đó. - Em đã từng nhận ra rằng Tuấn không đơn giản như em nghĩ.

Thái độ thành thật của Vy khiến Lâm mỉm lòng. Tuy vậy anh cũng không thể để cô tiếp tục dần sâu vào một thứ ảo ảnh tình yêu đang vây bọc cô.

Anh chậm rãi:

- Em đã quá tự tin vào bản thân mình, luôn nghĩ rằng Tuấn đã bị em chinh phục hoàn toàn, sẽ mãi mãi là của em. Tình yêu của em có từ tình bạn thời ấu thơ. Cả hai đã thân thiết đến mức không thể nhận ra sự khác biệt giữa tình bạn và tình yêu. Tuấn đã yêu em đắm say như bao mối tình đầu cuồng nhiệt khác. Lúc sống bên em, Tuấn không thể nghĩ đến cái gì ngoài em. Một năm sống xa nhau là khoảng thời gian để Tuấn bình tĩnh suy ngẫm lại tình cảm của mình. Và cuối cùng Tuấn đã tìm thấy được ở Thúy những cái mà em không có được. Họ yêu nhau và bây giờ không có gì làm họ có thể xa nhau được nữa, phải không?

Vy gạt đầu, nước mắt lại ứa ra.

Lâm lựa lời ôn tồn nói cho cô hiểu rằng trong tình yêu, say đắm vẫn chưa đủ, cái chính yếu nhất là sự rung động thật sự của tâm hồn. Tuấn đã yêu cô bằng một sự đam mê mãnh liệt. Khi có người con gái khác để so sánh, Tuấn hiểu được rằng cô không phải là người mình cần trong suốt cuộc đời. Tuấn đã quyết định chọn Thúy. Thúy nhu mì, hiền dịu có lẽ hơi yếu đuối, nhưng đó là những cái lại làm cho Tuấn cảm thấy yêu thật sự. Sống với cô, Tuấn luôn bị hút chặt theo mọi việc làm, suy nghĩ của cô. Còn sống với Thúy, Tuấn mới cảm thấy mình là người đàn ông thật sự mạnh mẽ. Đó là cơ hội để Thúy có được Tuấn hoàn toàn. Tuấn cần có Thúy để khẳng định bản thân mình. Tình yêu dành cho cô phai nhạt. Tất cả tình cảm nồng thắm đã nghiêng về phía Thúy. Đó là sự thật phải chấp nhận, dù cô không bao giờ muốn như vậy.

- Cả hai đã phản bội em mà họ không bao giờ hối hận. - Vy nghe miệng

mình chất đặng.

- Phản bội? Em cho là họ phản bội em sao?

Lâm nhúm mày nhìn cô. Vy nhìn trả lại anh như khẳng định lời nói của mình. Lâm chép miệng thở ra:

- Anh hiểu. Còn gì đau đớn hơn người mình gởi trọn tình yêu và cuộc đời lại yêu người bạn gái thân thiết của mình! Không ai có thể chấp nhận được việc sắp đến ngày thành hôn lại có kẻ thứ ba xuất hiện phá tan tất cả ước mơ, mong đợi và dự tính tương lai của mình. Nhưng em nghĩ kỹ đi! Nếu Thúy xuất hiện, sau khi cưới xong, sống với nhau vài ba năm, năm mười năm, Tuấn và em nhận ra rằng hai người không phải là của nhau. Tuấn không thể chịu đựng được việc vì em mà đánh mất bản thân mình. Hôn nhân sẽ tan vỡ, lúc đó em có đau đớn hơn bây giờ không? Em đừng lên án người khác mà hãy suy xét tình cảm và bản thân mình xem có đủ sức giữ Tuấn trong vòng tay em mãi mãi không?

- Em không biết nữa. - Vy thở dài thườn thượt. - Từ lúc quyết định đưa Tuấn về giới thiệu với cha mẹ, em luôn ghi trong tâm khảm rằng mình là vợ của anh ấy. Chỉ có anh ấy mà thôi. Em chưa bao giờ tưởng tượng được chồng em là một người đàn ông không phải là Tuấn. - Vy mím chặt môi, mắt long lên trong bóng tối. - Em không thể để mất anh ấy! Em không can tâm nhường chồng mình cho người khác. Em không chấp nhận. Không bao giờ!

- Vậy em có thể sống suốt đời với một tình yêu đã chết sao? - Lâm đặt tay lên vai Vy lay nhẹ. - Anh không tin em có thể sống với Tuấn khi biết rằng nó luôn nghĩ đến một người đàn bà khác. Nhìn anh đi! Nói cho anh biết, cô Vy ngang tàng, phóng khoáng không bao giờ chấp nhận lòng thương hại của ai, không bao giờ sống dối mình đâu rồi?

- Nó chết rồi!

Vy hét lên, hai bàn tay cô bấu chặt vai Lâm. Mười móng tay cứng nhọn bấu vào da thịt làm Lâm đau buốt. Anh cố gắng chịu đựng. Vy giận dữ rít:

- Nó chết thật rồi! Vy ngày xưa đã không còn tồn tại khi mà người nó yêu thương nhất chà đạp lên tình yêu của nó. Sĩ nhục danh dự của nó. Coi thường cha mẹ của nó. Anh nói đi! - Sự cuồng nộ trong Vy bùng lên không

ngăn cản được. - Họ có đáng để em căm hận không? Họ đôi xử với em quá ư tàn nhẫn, làm sao em có thể tha thứ cho họ được? Làm sao có thể để cho họ bình yên hưởng hạnh phúc xây bằng khổ sở, nhục nhã của em? Anh nói đi!

Vy càng giận càng lay mạnh vai Lâm. Móng tay cô bầu sâu vào người, Lâm nhìn không nổi nữa phải kêu lên:

- Em hận họ thì được cái gì hay chỉ làm cho mọi việc tồi tệ hơn? Nếu giết chết họ mà có thể làm sống lại tình yêu xưa thì em hãy làm đi! Em bầu anh sắp gãy hết mười đầu ngón tay rồi kìa!

Vy bỏ tay ra:

- Xin lỗi, em đã không kiềm chế được!

- Không sao. - Lâm cười, nhẹ nhàng nói. - Nếu hành hạ anh mà cảm thấy bớt khổ thì em cứ việc cấu xé cho thỏa thích.

- Em xin lỗi! - Vy gượng cười méo xệch.

Vy đưa tay vòng ra sau cổ ngẩng mặt lên trời thở dài. Lâm im lặng nhìn ra biển. Họ im lặng lâu. Sương đêm thấm ướt áo, Vy thấy lạnh, thở dài ảo não:

- Lâm nè, em đã bắt buộc anh phải chấm dứt tình cảm với chị Uyên, sao anh không giận mà còn lo lắng cho em quá vậy?

- Vì em là bạn của anh. Chuyện giữa anh và Uyên là do cô ấy quyết định không liên quan đến em.

- Ước gì em là đàn ông để có thể quên ngay được người mình yêu.

- Ai nói với em như vậy?

Lâm cau mày quay sang nhìn. Vy nhún vai:

- Em nói không đúng sao? Anh yêu chị Uyên như vậy mà sau khi chia tay với chị ấy lại yêu ngay được hai, ba cô gái khác.

- Không phải như em nghĩ đâu. Đến bây giờ anh cũng không thể quên được Uyên. Anh quen với những cô gái kia chỉ để lấp nỗi buồn thôi. Có lẽ suốt đời anh không tìm được sự rung động của tình yêu như đã có với Uyên.

Lâm nhìn tận cùng màu đen của đêm. Vy cảm nhận được nỗi buồn sâu thẳm như bóng đêm đang bao bọc anh. Thấy lòng mình áy náy không yên, cô hỏi nhỏ:

- Thật lòng anh có giận em về việc đã phá hoại tình yêu của anh với Uyên

không?

- Giận lắm! - Lâm bật cười. - Giận đến nỗi muốn cắt cái chót mũi của em luôn. Hỏi vậy mà cũng hỏi? Chuyện tình cảm thì phải xuất phát từ tự nguyện. Tình yêu chân thật là sự rung động cả thể xác và tâm hồn. Để anh kể cho em nghe. Thượng đế tạo ra người đàn ông và đàn bà từ một trái táo bổ đôi. Trên thế gian này có vô số mảnh bổ đôi đó. Chỉ đến khi nào một nửa trái này tìm được đúng một nửa kia của nó thì mới có thể ráp thành một trái táo tình yêu trọn vẹn. Nếu tìm không đúng, cả hai nửa đó sẽ đau đớn suốt đời hoặc không có được tình yêu thật sự.

- Vậy anh tìm được chưa? - Vy cười hỏi. Cô bị cuốn theo câu chuyện của Lâm.

- Đã được, nhưng đã mất. Anh đang chờ đợi một nửa đó trở lại.

- Em không tin đâu.

Vy cười nho nhỏ. Lâm hài lòng nhìn cô. Bao đau khổ, hận thù bay đâu mất. Đột nhiên Vy im bật. Cô trở nên trầm tư khó hiểu. Hồi lâu Vy mới hỏi:

- Trả lời cho em biết, nếu ở hoàn cảnh của em, anh sẽ làm gì?

- Anh là đàn ông nên không thể biết được ngõ ngách của trái tim phụ nữ nhưng biết được đàn ông nghĩ gì trong hoàn cảnh này.

- Anh nói đi!

- Được, chỉ cần em không nổi giận. - Vy gật đầu. Lâm nói thẳng - Anh là thằng đàn ông từng say đắm nhiều phụ nữ, dù vậy không bao giờ anh trở thành cái bóng của người mình yêu. Anh không chấp nhận tự hủy diệt tính cách của mình vì ai, dù đó là người anh yêu như điện, như cuồng.

Vy im lặng một lúc, rồi thở dài nuối tiếc:

- Giờ dù có sửa chữa thế nào đi nữa em cũng không làm sống lại tình yêu trong Tuấn, huống hồ chi lại có thêm Thúy và đứa bé đang thành hình.

- Cuối cùng em đã hiểu được. Vậy em quyết định ra sao hả Vy?

- Đêm nay đã quá đủ rồi, em không muốn suy nghĩ nữa. - Vy cười thâm nảo. - Đêm đã khuya quá rồi phải không?

- Ừ, hai giờ sáng rồi.

- Anh còn thức được nữa không?

- Được. Em muốn đi đâu?

- Đi về phòng anh. Anh có rượu cho em uống suốt đêm nay không? Em muốn uống thật say, rồi ngủ một giấc không mộng mị. Sáng mai thức dậy em sẽ đủ tỉnh táo để đương đầu với mọi thứ.

- Về chỗ anh đi! Anh sẽ rủ thẳng Dũng sang, ba anh em mình sẽ uống say một đêm.

- Anh chịu nhường phòng cho em hả? - Vy trêu

- Thì anh sang ngủ với thằng Dũng. - Lâm cười khì. - Làm như lần đầu em chiếm đóng phòng anh vậy.

Lâm nổ máy xe. Cả hai lao vào màn đêm.

*

* *

Cha Vy đang ngồi tiếp cha mẹ của Tuấn, Tuấn và Thúy. Những điều khó nói nhất cũng được nói ra. Thúy khẳng khái nói với ba Vy và cha mẹ của Tuấn rằng nếu Vy không đồng ý cho cô với Tuấn sống với nhau thì cô sẵn sàng phá bỏ bào thai và ra đi ngay lập tức. Thúy chỉ xin Vy và gia đình tha thứ cho những gì mình đã gây ra đã làm khổ mọi người.

Vy vẫn chưa về nhà. Mọi người đang chờ đợi Vy. Mẹ Vy nhấp nhồm ra vào. Bà thương con gái lắm, nhưng trong hoàn cảnh này không biết phải cư xử ra sao. Nó có đủ sức chịu đựng cú sốc này không hay đã định làm việc điên rồ gì? Mỗi một phút bây giờ là một phút hồi hộp lo âu. Bà định gọi điện thoại cho Vũ và đám bạn nhờ chúng đi tìm Vy, nhưng chồng bà không cho. Ông muốn Vy có thời gian để vơi bớt đau đớn trong lòng. Ông tin tưởng Vy sẽ đủ can đảm đối mặt với sự thật. Rồi Vy sẽ về. Phòng khách chìm trong im lặng. Không ai nói với ai một lời nào. Thịnh thoảng Mỹ và My lại thập thò xem Vy đã về chưa. Không khí quá nặng nề làm cho hai đứa đứng ngồi không yên.

Cuối cùng Vy đã về. Mẹ Vy vội vàng ra mở cổng. Vy chào mẹ, rồi dắt xe vào trong. Mẹ Vy nhìn con lo âu. Vy phờ phạc quá. Mới có một ngày thôi mà Vy trông thật thảm hại. Thấy mẹ nhìn mình lo lắng, Vy cười:

- Con có sao đâu mà mẹ nhìn con dữ vậy? Xin lỗi mẹ, đêm qua con đã không về khiến cả nhà phải lo lắng!

- Con đi đâu vậy? - Mẹ hỏi nước mắt lưng tròng.

- Con đi với anh Lâm, anh Dũng ca hát uống rượu suốt đêm, vui lắm mẹ!

- Vy, nhà có khách. Họ đang đợi con.

Đang cười tươi, mặt Vy sạm lại. Đôi đồng tử đang long lanh chợt tối sầm.

Mẹ Vy nhìn thấy sắc diện của con thay đổi đột ngột, lo quá:

- Con có sao không Vy? Con vào phòng nghỉ ngơi đi! Mẹ sẽ nói chuyện với họ.

- Con không sao đâu mẹ. - Vy chua chát. - Chuyện đã đến nước này rồi, con có trốn cũng không được. Mẹ vào xin lỗi mọi người giúp con! Tắm thay quần áo xong, con sẽ ra ngay.

Nói xong, Vy đi vòng đường sau vào nhà. Mọi người trong phòng khách biết Vy đã về. Không khí trong phòng lập tức thay đổi. Cha Vy nét mặt căng thẳng hẳn. Cha và mẹ của Tuấn cũng hồi hộp không kém. Ông bà không biết nói sao cho phải vì Tuấn đã đẩy ông bà vào cảnh không đường tiến thoái. Họ xấu hổ khi đối mặt với cha mẹ Vy và cô. Thúy ngồi rút sâu vào ghế sa-lông. Vài phút nữa thôi Vy sẽ ra tới. Lời nói của Vy sẽ quyết định số phận của cô, con cô và người cô yêu. Mặc cảm tội lỗi đè nặng lên tâm tưởng làm Thúy sợ phải đối mặt với Vy. Cô đã quyết định rồi, dù Vy bắt xa Tuấn, cô vẫn không hề oán hận. Thúy chỉ mong được nhìn thấy Tuấn sống hạnh phúc và Vy trở lại vui vẻ yêu đời như xưa. Thúy bầu chặt lấy thành ghế như muốn tìm một chỗ bầu vùi vững chắc. Ngã rẽ này không biết là hạnh phúc hay đau khổ cho cả ba. Thúy sợ quá! Sợ nghe Vy nói tiếng "Không!" để cô phải xa Tuấn mãi mãi, phải mất đi đứa con ngày đêm nâng niu ấp ủ. Sợ nghe Vy nói tiếng "Chấp nhận!" để phải thấy Vy im lặng như tượng đá, đau khổ oán hận nhìn cô và Tuấn.

Tuấn liếc nhìn Thúy. Mặt Thúy tái xanh, lo sợ đến khốn khổ. Chỉ tại Tuấn, vì Tuấn mà cả Thúy và Vy phải chịu sự khổ sở như vậy. Tuấn nhẹ nắm lấy tay Thúy, động viên cô bằng ánh mắt, truyền cho cô sức mạnh bằng hơi ấm qua bàn tay. Thúy khẽ cười nhìn Tuấn âu yếm. Hai người nhìn nhau. Yêu thương ngời trong mắt họ. Vy bước vào phòng khách lúc nào không ai biết, đứng tựa cửa phòng nhìn Tuấn và Thúy. Cô xót xa quá! Họ yêu nhau quá! Trước mặt mọi người mà họ vẫn không kiềm chế được tình cảm của mình. Cảm giác có người nhìn mình, Tuấn và Thúy cùng quay lại. Vy đang nhìn

họ, mắt Vy âm u như sự âm u của bầu trời sắp nổi dông. Thúy run rẩy kêu lên:

- Chị Vy!

Mọi người trong phòng giật mình nhìn về hướng cửa. Vy thong thả bước vào ngồi cạnh cha. Vy đã tắm gội sạch sẽ, quần áo thơm tất, tóc chải gọn búi trên đỉnh đầu. Môi tô son tỉ mỉ, lông mày đánh hơi xếch hơn mọi hôm, có chút phấn hồng lên má. Vy nhoẻn cười xin lỗi:

- Để cha mẹ chờ lâu con thật có lỗi! - Vy hướng sang Tuấn và Thúy. - Xin lỗi, hôm qua đã bỏ đi đột ngột khiến hai người khó chịu lắm!

Cha Vy quay sang nhìn con gái. Ông nhận ra sự thay đổi bất thường của con. Lòng đầy lo sợ, ông lên tiếng:

- Mọi người đã nói rất rõ ràng về chuyện của con, Tuấn và Thúy. Tất cả đang chờ để nghe quyết định của acon.

- Vy, cha mẹ thật có lỗi với con! - Mẹ Tuấn bật khóc. - Cha mẹ không biết dạy con cái đã làm khổ con và anh chị suôi. Mẹ thật không ngờ... - Bà bật khóc nức nở.

- Mẹ! - Vy chồm qua bàn, nắm tay bà. - Mẹ ơi, mẹ đừng nói vậy! Chính chúng con đã làm khổ cha mẹ. Chúng con đã làm bề mặt cha mẹ trước chú bác, bà con dòng họ. Con xin cha mẹ tha thứ cho chúng con!

- Thật là con cái làm khổ cha mẹ già mà! - Cha Tuấn tức giận kêu lên. - Bây giờ cha mẹ còn mặt mũi nhìn ai nữa đây hả Tuấn?

- Bác ơi, không phải lỗi của anh Tuấn đâu! - Thúy ứa nước mắt. - Tất cả là do con gây ra. Mọi người có trách mắng thì xin hãy trách mắng con!

- Thôi, chuyện đã lỡ rồi. Mọi người hãy bình tĩnh tìm cách giải quyết cho ổn thỏa. - Cha Vy xua tay.

Trong chuyện này con ông là người gánh chịu đau khổ nhiều nhất, ông muốn mọi chuyện chấm dứt càng sớm càng tốt để Vy khỏi phải đối mặt với những người đã làm tổn thương nó quá nặng nề. Ông quay sang nhìn Vy nhẹ nhàng:

- Con nói ra quyết định của mình đi! Dù con muốn bất cứ điều gì cha cũng chiều con. Cha không để ai làm khổ con nữa đâu.

- Cha! - Vy xúc động trước tấm lòng yêu thương của cha.

Cha Vy suốt đời chỉ biết vì vợ vì con. Ông rút cạn sức mình để chăm chút cho gia đình. Mấy năm nay ông chỉ mong được uống ly rượu mừng của Vy, để được tự hào với bà con dòng họ rằng con ông đã thành người, đã học hành đến nơi đến chốn, đã có một tấm chồng tử tế. Giờ đây mọi việc lại quá phũ phàng, trở trêu như vậy, ông không còn dám ngẩng mặt lên nhìn người thân. Lòng tự trọng của ông bị tổn thương nặng nề. Nhưng ông không cần, ông chỉ lo cho con gái ông thôi. Nước mắt vòng quanh, Vy nhìn cha bằng ánh mắt đầy yêu kính. Cha thường dạy: "Khóc là hèn, than là nhục", cô không thể để rơi nước mắt trước mặt mọi người. Không thể làm cha thất vọng thêm, Vy cắn răng nuốt nước mắt vào lòng. Cố nở một nụ cười với cha, Vy thông thả nói:

- Đâu có ai làm khổ con. Cha vẫn biết là con gái cha rất cứng đầu và ngang ngạnh mà. Không ai ăn hiếp con được đâu, cha đừng có lo!

- Bây giờ con tính sao, hả Vy? - Cha của Tuấn thở dài hỏi:

- Chuyện chúng con yêu nhau là chuyện riêng. Khi chúng con đưa nhau về giới thiệu với gia đình tính chuyện hôn nhân đã là chuyện của gia đình, chuyện của người lớn. Nay việc đã xảy ra như vậy rồi, cha mẹ hai bên quyết định sao con nghe vậy. - Vy trả lời không nhìn ai.

Cha mẹ Tuấn đưa mắt nhìn nhau bối rối. Thúy nhìn Tuấn lo sợ rồi nhìn Vy như van xin đừng kéo dài thêm giây phút đáng sợ này. Vy im lặng nhìn lọ hoa trên bàn không chút cảm xúc. Vy đã chấp nhận đối mặt với sự thật. Dù bây giờ nó có ra sao Vy cũng không màng, miễn là cha mẹ cô không cảm thấy bị tổn thương và khổ tâm vì vô nữa. Cha Vy hiểu được nỗi lòng của con gái. Trán ông nhíu lại. Ông đau như xát muối vào lòng. Con gái ông có tội tình gì đâu lại phải chịu nghịch cảnh khốn khổ này.

Cha Tuấn nhìn Vy, quả quyết:

- Con nói đúng. Lo hôn nhân cho hai con là chuyện của cha mẹ hai bên, nhưng hạnh phúc suốt đời là của hai con. Nay cha cho con quyền quyết định. Cha mẹ sẽ đứng về phía con.

- Cha cũng vậy. - Cha Vy nhìn thẳng vào con gái nghiêm khắc, buộc Vy phải nhìn thẳng vào sự thật đang phơi bày. - Con hãy sáng suốt quyết định hạnh phúc của con. Cha cho phép!

Vy ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Tuấn và Thúy, không hờn ghen, không oán hận, không thương hại:

- Vậy con xin cha mẹ hai bên cho con hủy bỏ cuộc hôn nhân này.

- Vy! - Tuấn đau đầu nhìn Vy.

Vy nhìn người yêu bằng nỗi đau đang cố chôn tận đáy lòng, bằng sự chán chường tuyệt vọng. Tuấn đón nhận điều đó, tim buốt nhói. Tuấn ngưỡng mộ Vy và cũng thương xót cho cô vô hạn, nhưng không hề hối hận. Tuấn biết rằng phải làm vậy, không thể nào khác được. Chỉ biết cầu mong cho Vy sau này sẽ sớm gặp được người Vy cần cho cuộc đời mình.

- Chị Vy, em không đáng cho chị phải hy sinh như vậy đâu. - Thúy bật khóc nức nở.

- Ở đây không có sự hy sinh hay nhường nhịn, mà chỉ có yêu nhau chân thành hay không. Thúy đừng tự giày vò bản thân mình nữa. Nếu chị là em, chị cũng sẽ yêu Tuấn như em đã yêu. Chỉ có điều chị không phải là em.

- Vy chua chát. Cô nhìn cha mẹ Tuấn mỉm cười, nói. - Con không được làm dâu hai bác, nhưng con mong được coi như con cháu trong nhà.

- Bao giờ mẹ cũng thương yêu, quý trọng con. - Mẹ Tuấn sụt sịt. Bà hiểu Vy thay đổi cách xưng hô với ông bà thì lòng cô đã quyết. - Mẹ biết lấy gì bù đắp cho con bây giờ, hả Vy?

- Con không cần đâu. Con chỉ có mấy yêu cầu nho nhỏ thôi, hai bác có chấp nhận cho con nói không?

- Con muốn gì cha mẹ cũng đồng ý. Con nói đi!

Vy nhìn Thúy đang gục đầu trên vai Tuấn thút thít mãi không thôi.

Trông Thúy thật yếu ớt mỏng manh với làn da trắng xanh, gương mặt dịu hiền đầm đìa nước mắt. Mái tóc thề đen mịn giờ tả tơi thảm hại. Hình ảnh cô bé lúc nào cũng thích làm nũng để được ngủ với cô, được cô hát cho nghe hiện ra trước mắt Vy. Tiếng cười, tiếng nói, những trò nghịch ngợm hồn nhiên của Thúy lấp lánh đâu đó. Vy thương quá cô bé ngây thơ ngày xưa. Vy mỉm cười:

- Con muốn hai bác thương yêu Thúy như đã thương yêu con. - Vy dừng lại chờ đợi. Cha mẹ Tuấn gật đầu hứa. Cô khề khàng. - Xin tổ chức đám cưới cho Tuấn và Thúy đúng ngày hôn lễ đã ấn định cho con và Tuấn. Con muốn

đưa bé sớm chính thức có cha.

- Cha hứa. Con tốt bụng quá! - Cha Tuấn xúc động trước sự lo lắng của Vy dành cho Thúy. - Chi khổ vậy con!

- Con không tốt như mọi người tưởng đâu. - Vy cười cay đắng, quay sang nhìn cha, hỏi. - Con tự ý quyết định như vậy, cha có giận con không?

- Chỉ cần con thấy thanh thản là cha an lòng rồi.

Hai cha con nhìn nhau cùng mỉm cười. Vy nói:

- Xin lỗi cha và hai bác có thể ra ngoài nhà sau uống nước một lát không? Con muốn nói chuyện riêng với Tuấn và Thúy.

Ba người già đi ra đóng cửa phòng khách lại. Vy ngồi xuống ghế đối diện với Tuấn và Thúy. Tuấn nhìn Vy hồi lâu, rồi hỏi:

- Em muốn nói gì?

- Hai người không ngờ là em chấp nhận chuyện của hai người phải không? Cả anh và Thúy đề áy náy không yên?

- Phải, lòng dạ anh không thể nào yên được, quyết định này không giống với cá tính của em.

- Đến bây giờ mà anh vẫn chưa hiểu được em sao? - Vy chua chát. - Đúng, em là người háo thắng, không bao giờ để ai cướp đi cái gì mà em yêu thích một cách dễ dàng. Nhưng em lại không bao giờ cưỡng đoạt cái gì thuộc về người khác. Điều em ghét nhất là sống giả dối với bản thân. Em biết anh không hối hận việc đã làm, dù rất đau lòng khi nhìn em khốn khổ như vậy.

- Anh xin lỗi! Anh không thể sống suốt đời trong ảo ảnh của tình yêu. Anh không muốn lừa dối em, càng không thể tự lừa dối mình. Anh đã đối xử không công bằng với em. Suốt đời này anh không thể quên được những gì đã gây cho em. Em chửi mắng anh đi! Đánh đập anh cũng được, chỉ cần em vơi bớt oán hận trong lòng.

- Em không còn oán hận anh nữa. - Vy nhếch cười. - Em chỉ buồn cho mình thôi. Nhưng anh đừng lo, buồn rồi cũng sẽ hết thôi. Em hiểu mẫu người đàn ông như anh cần phải có một người đàn bà dịu dàng, mềm mỏng để anh che chở chăm sóc, yêu thương suốt đời. Còn em thì không phải mẫu người đó. Em không thể biến mình thành người khác dù là vì anh hay vì tình yêu em đã tôn thờ. Và anh không cam chịu thay đổi bản thân mình vì em phải

không?

- Phải. - Tuấn gật đầu thừa nhận. - Càng yêu em anh càng sợ một ngày nào đó anh sẽ không còn là anh nữa.

- Tiếc rằng em nhận ra điều này quá muộn màng.

Vy thở dài hồi tiếc. Thúy nhìn Vy ân hận, nói:

- Mọi việc cũng tại em! Em biết là chị và anh Tuấn yêu nhau mà em vẫn không kiềm chế được tình cảm của em. Dù em yêu Tuấn chân thành, dù anh Tuấn tự nguyện yêu em, em vẫn là người phá hoại hôn nhân của chị, cướp đoạt người yêu của chị. Em không thể nào tha thứ cho mình được.

- Em đừng có như vậy! - Vy nhẹ nhàng nói. - Em không cần tự trách mình, mọi việc đều do chị quyết định. Bây giờ dù em có làm gì đi nữa cũng không cứu vãn được tình yêu giữa chị và Tuấn. Chỉ cần em mang lại hạnh phúc cho Tuấn là chị vui lòng rồi.

- Em sẽ cố gắng giữ gìn những gì mình đang hưởng.

Vy mỉm cười với Thúy, một nụ cười bao dung của một người chị dành cho đứa em dại khờ. Vy quay sang nhìn Tuấn:

- Cả anh cũng vậy, đừng lo buồn những chuyện đã qua. Bây giờ em đã hiểu được anh đang cần gì. Anh cần một người vợ đúng nghĩa, một người đàn bà biết mang lại cho anh sự êm dịu và an lành trong cuộc sống. Điều đó em không có và cũng không thể cho anh. Em là người quá cứng cỏi, ngang ngạnh. Một người đàn ông cá tính mạnh như anh không thể chung sống suốt đời với một người phụ nữ quá nhiều nam tính. Em không muốn hủy diệt anh. Khi anh không còn là anh nữa, chắc chắn em sẽ chán anh.

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 14 -

- Không phải vậy đâu Vy. Em là một người phụ nữ đầy nữ tính, chỉ có điều anh không đủ khả năng để đánh thức em. Anh bất lực trước em!

- Đừng có an ủi em! - Vy cười buồn. Cầm tay Thúy đặt vào tay Tuấn, cô nói. - Hai người hãy sống vì nhau. Thúy là của anh. Không biết sau này em sẽ ra sao, nhưng em luôn cầu mong cho hai người được hạnh phúc. Anh đừng làm khổ Thúy!

- Anh sẽ không bao giờ làm khổ ai nữa.

Tuấn nhìn Thúy tràn đầy hạnh phúc. Vy đứng dậy quay người bỏ đi.

- Vy! - Tuấn gọi.

Vy quay lại. Tuấn và Thúy tay trong tay, bước lại cạnh Vy. Tuấn mỉm cười hỏi:

- Chúng mình vẫn là bạn chứ?

- Chị có thể xem em như một người bạn không, Vy?

- Mình mãi mãi là bạn. Ngày mai tôi đi công tác xa hai tuần, nhưng đám cưới của anh người tôi sẽ là tiếp tân hay dâu phụ cũng được.

- Chị hứa giúp em trang điểm nghe!

Thúy cười rạng rỡ. Vy nghe lòng mình giá lạnh. Cô cố giữ nụ cười trên môi đóng cho trọn vai tuồng:

- Chị hứa. Xin lỗi hai bác giùm tôi! Tôi mệt quá chỉ muốn ngủ.

Vy bình thản bước ra khỏi phòng khách. Mỗi bước đi của cô là một cố gắng ghe gớm. Vy sợ mình sẽ ngã quỵ trước khi về phòng riêng. Đóng cửa phòng xong, Vy ngã vật ra giường. Cơ thể rã, rời, Vy mở mắt nhìn trần tròng lên trần nhà. Đôi mắt ráo hoảnh, trơ lỳ không cảm xúc, Vy nằm đó đầu óc trống tuếch.

*

* *

- Vy ơi, xong chưa?

Uyên đẩy cửa bước vào. Vy đứng tần ngần trước tủ áo. Uyên bước lại đứng cạnh Vy, nhìn vào tủ áo cười:

- Nhiều đến nỗi không biết chọn cái nào sao?

- Không phải. - Vy thở dài. - Không biết chọn cái nào đây? Những bộ cũ không còn đẹp, còn những bộ mới thì toàn đồ em chuẩn bị cho đám cưới.

Uyên lặng thinh. Chọn một trong những áo dạ hội may để mặc trong ngày cưới vào ngày hôm nay quả là cay đắng cho Vy. Vy đi chọn đi chọn lại mãi vẫn không được cái nào.

- Mặc cái này!

Uyên quả quyết chỉ vào chiếc áo dạ hội màu vàng hoa hồng quế. Mắt Vy tối sầm:

- Tại sao lại mặc nó? Chị có biết em may nó để mặc vào tiệc đãi bạn không?

- Chị không cần biết. Cái áo này là vật vô tội, chỉ do người ta áp đặt nó vào mục đích gì theo ý nghĩ của mình mà thôi. - Nhìn thẳng vào mắt Vy, Uyên nói tiếp. - Em đã chấp nhận sự thật. Đã đồng ý cho Tuấn và Thúy lấy nhau, vậy sao em không tỏ cho mọi người biết là em không còn cảm giận hai người đó? Chỉ cần em không coi đây là áo cưới thì nó sẽ không là áo cưới.

- Chị nói phải lắm! Em sẽ mặc nó như những cái áo bình thường khác.

Sau một lúc đắn đo, Vy quyết định mặc cái áo màu hoa hồng quế. Uyên mỉm cười hài lòng. Từ lúc biết chuyện hôn nhân của Vy và Tuấn không thành, Uyên lo sợ suốt ngày đêm. Nhận được thiệp cưới của Tuấn và Thúy, cô tranh thủ nghỉ phép hai ngày về dự đám cưới. Suốt hai ngày nay, Uyên luôn luẩn quẩn bên Vy. Uyên sợ Vy không thể chịu đựng nổi khi chứng kiến cảnh người mình yêu làm lễ thành hôn với kẻ khác. Không như Uyên nghĩ, Vy vẫn rất bình thường ngược lại còn vui vẻ giúp Thúy trang điểm, giúp Tuấn tiếp đãi bạn bè. Bây giờ Vy còn chuẩn bị thật chu đáo để đến dự tiệc cưới. Uyên lo ngay ngáy, không biết lúc nào Vy sẽ ngã gục. Người tính khí càng mạnh mẽ bao nhiêu khi tinh thần sụp đổ càng khó lấy lại thăng bằng bấy nhiêu, Vy cũng không ngoại lệ. Uyên cầu mong cho tiệc cưới sớm kết thúc để Vy khỏi phải đối mặt với những người đã làm khổ Vy khôn cùng.

Uyên cầm lấy cái áo trên tay Vy, cười dịu dàng:

- Để chị mặc cho em!

Vy cười bộ đồ đang mặc, đưa tay chờ Uyên xỏ áo vào. Uyên ngấm cơ thể nở

nang rắn chắc của Vy. Vy ôm đi nhiều, nhưng cơ bắp vẫn săn chắc, quyến rũ với chiếc em nhỏ, khuôn ngực cao đầy, cặp chân dài tuyệt đẹp. Thấy Uyên cứ nhìn mình, Vy phì cười:

- Chị là như mới nhìn thấy em thay áo lần đầu tiên vậy. Bao nhiêu lần chị em mình tắm chung rồi còn gì. Lạ lắm sao?

- Em ôm hơn trước nhiều!

- Có sao đâu. Bây giờ chỉ có chị ngấm em thôi, cần gì chứ? So với chị, em còn đẹp chán.

Vy vừa mặc áo vừa trêu. Uyên cốc nhẹ lên đầu cô cười khì:

- Chê chị già chứ gì? Phải rồi, chị làm sao bằng em được. Bây giờ kể cả em cũng không thềm ngấm chị nữa rồi.

- Đâu có, để em ngấm chị!

Vy quay lại túm lấy Uyên sờ vào gáy bạn. Uyên nhột quá cười ré lên. Vy cười khanh khách:

- A, cái gáy này vừa mềm vừa trắng. Cho em sờ thêm cái nữa đi!

- Thôi đi, đồ quỷ! Quay lại đây chị kéo phéc-mơ-tuya cho!

Vy đứng im cho Uyên sửa lại áo. Chiếc áo vừa vặn ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn. Cổ áo hơi trễ xuống bày chiếc cổ ba ngón tròn trịa với làn da ngà ngà sắc vàng. Vy nhìn vào gương. Một cô gái dong dỏng với đôi môi mọng, đôi mắt dài và đôi mày thẳng. Canh cô có một cô gái khác mặc chiếc áo dài lam nổi bật với làn da trắng mịn. Uyên đang nhìn cô mỉm cười hài lòng. Vy quay lại neho mắt nhìn Uyên trêu cợt:

- Nè, chị còn ngon lành chán! Thảo nào ông bạn tên Trường của chị không chết mê chết mệt sao được.

- Đừng nhắc tới hửn! - Uyên nhăn mặt - Chị cho hửn đi "tàu suốt" Rồi.

- Sao nhanh vậy?

- Hửn thật là khờ khạo, cứ bắt chị nói với hửn: "Em yêu anh nhất trên trần đời này". Thượng đế ơi! Chị đâu có đại dâm đầu vô lưới tình lần nữa chứ. Chị "đá" hửn rồi, đang tìm người khác để thay thế.

- Chắc em phải cặp sách theo học chị vài chiêu phòng thân quá.

- Thôi đi cô! - Uyên trề môi. - Đừng có bắt chước chị mà khổ cả đời.

Vy không cười nữa. Uyên vội khoát tay:

- Không đùa nữa! Đi thôi, để tụi nó đợi chị em mình lâu lại cần nhẫn cho coi.

Đi đến cửa phòng, chợt nhìn thấy cây quạt lụa trang trí trên tường, Uyên hỏi:

- Cây quạt kia của ai mà đẹp quá vậy?

- Của Thúy tặng cho em.

- Cô gái trong quạt kia giống em quá, Vy!

- Giống? Em chẳng thấy giống chỗ nào cả. Tại sao cả chị và Thúy đều nói giống em?

- Thần sắc giống lắm! Không biết người họa hình vô tình hay cố ý vẽ cô gái kia hiên ngang muốn bắt mặt trời.

Vy không muốn nói đến chuyện đó nữa, liền bước ra khỏi phòng.

Hôn lễ thật là náo nhiệt. Khách khứa đến gần chật cả hai gian nhà hàng. Tuấn và Thúy khoác tay nhau luôn miệng cười đón khách. "Lũ chim chóc" để xe vào bãi, rồi lần lượt kéo nhau vào. Vừa nhác thấy lũ bạn Tuấn đã kêu lên:

- Sao giờ này tụi mày mới chịu đến?

- Thì mấy cũng biết tính hoa lá cành của các quý nương rồi còn gì. - Vũ nhún vai than thở.

- Khách đến đông đủ chưa, Tuấn?

Vừa hỏi Lâm vừa đưa mắt nhìn vào trong. Cha mẹ và các anh chị của Tuấn đang lăng xăng tiếp khách. Tuấn chỉ vào cái bàn còn trống:

- Chỉ còn bàn của tụi mình thôi. Vào đi! Chị Uyên và Vy đâu rồi?

- Kia kìa! - Kiều chỉ về phía sau.

Vy và Uyên nắm tay nhau thông thả bước tới. Vy cười:

- Còn bàn cho tụi này không?

- Còn chứ. - Thúy nắm lấy tay Vy vui vẻ. - Trời ơi, chị mặc cái áo này đẹp quá!

- Áo cưới tự tay nó thiết kế, không đẹp sao được?

Hoa mĩ mai. Kiều véo bạn một cái. Mặt Thúy tái nhợt. Nụ cười trên môi như đóng thành băng lại. Vy cau mày, trừng mắt nhìn Hoa. Mọi người nhìn Hoa trách móc. Hoa cúi đầu lí nhí:

- Xin lỗi! Nhưng đó là sự thật mà...

Vy bước lại khoác tay Hoa, cười khì:

- Thôi đi, đám cưới của bạn mình mà mày nhăn nhó gì chứ? Cười lên cho tao nhờ đi!

- Cười cái đầu của mày! - Hoa liếc xéo bạn rồi phì cười. - Chỉ tại tao thương mày quá đi, đồ quỉ à!

- Thúy à, dẫn bọn này đi giới thiệu với hai bác đi!

Lâm phá tan bầu không khí nặng nề. Thúy nhoẻn cười, mời mọi người theo mình. Thúy đưa "lũ chim chóc" đến giới thiệu với cha mẹ mình. Hai ông bà vui vẻ bắt tay từng đứa, gởi gắm Thúy nhờ chăm sóc giùm.

Cả bọn vừa ngồi vào bàn. Hoa đã dấm dăng nói:

- Hứ, con của ông bà khôn tới mọc nanh luôn, đã cướp hôn phu của người ta, còn giả vờ tội nghiệp nữa.

-Hoa, - Uyên lên tiếng. - Dù sao đây cũng là đám cưới của ban em. Em đừng khó chịu như vậy mà làm mọi người khó xử.

- Tao biết mày vì thương tao nên mới bực tức trong lòng như vậy. Nhưng đây là chuyện riêng của tao để tự tao lo. Mày phải đối xử với Thúy như vợ của bạn thân mày mới phải.

Hoa nhăn mặt xằng giọng:

- Tao biết rồi, khỏi phải dạy.

- Mọi người cầm đũa đi! Thức ăn tới rồi nè.

Lâm gấp thức ăn bỏ vào chén Uyên. Uyên ngẩng lên nhìn anh, nhưng anh không nhìn cô, tiếp tục gấp thức ăn cho Vy, Kiều và Hoa. Anh cười nói:

- Bữa nay tụi mình phải ăn thật nhiều, uống thật say, để mừng một con chim rời đàn đi xây tổ ấm.

- Phải rồi đó. Để em rót rượu cho!

Ngọc hưởng ứng. Cả bàn vui vẻ uống. Ngọc với Vũ tranh nhau những miếng ngon. Vy cười đùa với đám bạn. Uyên đưa mắt nhìn "lũ chim chóc" âm ỉ mà nghe lòng ảm đạm. Hơn một năm qua, cô chỉ biết cắm đầu vào công việc, đối mặt với cuộc sống thực dụng hàng ngày, Uyên đã không có được niềm vui thật sự. Chỉ khi được gặp "lũ chim chóc", Uyên mới thấy vui vẻ thoải mái. Uyên mỉm cười hài lòng. Có cảm giác ai đang nhìn mình, Uyên

quay đầu nhìn lại. Lâm đang nhìn cô. Ánh mắt say đắm của anh ta vụt tắt ngay, khi Uyên vừa nhìn thấy nó.

Tuấn và Thúy bước đến tươi cười với mọi người. Tuấn nhìn Uyên, hỏi:

- Cho em mượn cái ly của chị? - Tuấn nháy mắt với Lâm. - Tối nay mọi người phải ở lại uống rượu mừng cho tôi, không say không về.

- Không sợ bỏ cô dâu phòng không chiếc bóng trong đêm tân hôn sao? - Hoa bĩu môi.

- Em cũng ở lại với mọi người. - Thúy rót một ly rượu đưa lên. - Chúc mừng cho tụi em đi!

- Chúc mừng trăm năm hạnh phúc!

Cả bàn ai cũng uống cạn trừ Uyên. Uyên nhìn Vy đặt cái ly xuống bàn. Vy uống hết ly rượu mà không hề nhăn mặt hay tỏ ra vui thích. Uyên không biết ly rượu đó có làm Vy cháy lòng hay không. Tuấn đặt ly xuống bàn, cười nói:

- Mọi người cứ tự nhiên "đánh trận", nhưng không được về. Tuấn tiếp đãi khách khứa xong sẽ quay lại uống rượu với mọi người.

Tuấn nắm tay Thúy quay đi nhưng liếc nhìn về phía Vy. Cô cũng đang nhìn Tuấn khẽ mỉm cười. Cô cười bằng nỗi đau cố giấu hay niềm vui thật sự? Mắt Vy sâu thẳm như không có tận cùng. Mọi thứ cảm giác đều chìm mất trong đó. Thúy nhìn thấy hai người nhìn nhau liền kéo tay Tuấn. Tuấn quay lại cười với vợ. Tuấn và Thúy đi rồi. Vy quay lại với đám bạn bè. Hoa hất mặt hỏi:

- Vy, mày có thấy mấy người kia lén nhìn mày hoài không?

- Tao biết rồi. Đó là những người quen của tao và Tuấn. - Vy thản nhiên. - Từ lúc tao bước vào nhà hàng tới giờ họ luôn lén nhìn tao soi mói. Họ có mắt thì cứ nhìn có sao đâu.

- Cũng không trách được họ. Lẽ ra mày không đến dự tiệc này.

- Mày nói gì?

Vy cau mày nhìn Hoa. Hoa vội khóa lấp:

- Không có gì. Nè, mày ăn đi, cái này ngon lắm.

Từ đó đến tàn buổi tiệc Vy không hề đụng đến thức ăn, mà chỉ cười nói, rồi uống rượu tì tì. Khách khứa lần lượt ra về. Cuối cùng chỉ còn lại bàn "lũ

chim chóc". Tuấn nói gì với gia đình, họ lên xe về trước. Tuấn bước lại kéo ghế ngồi xuống, nói:

- Xin lỗi để mọi người đợi lâu! Khách đã về hết rồi, Tuấn đã bao cái bàn này, tụi mình có thể uống rượu tới sáng.

- Phải đó. Cả đời chỉ có một lần, mấy anh chị phải vui với vợ chồng em đêm nay. - Thúy từ phòng thay quần áo bước ra, kéo ghế ngồi cạnh Tuấn. Thúy vừa thay chiếc áo cưới bằng bộ váy may hồng nhả nhai, vẫn giữ nguyên gương mặt hóa trang. Rót một ly rượu đưa cho Vy ngồi ở ghế đối diện, Thúy cười hồn nhiên. - Chị uống mừng hạnh phúc cho em đi! Em uống rượu rất dở nhưng đêm nay em muốn uống với chị suốt đêm.

- Kinh khủng chưa! - Vy cầm lấy ly rượu cười vui. - Chỉ sợ không quá ba ly thì em đã không còn ngồi nổi nữa. Ly này chị chúc em sống hạnh phúc vui vẻ bên người em yêu!

- Cảm ơn! - Thúy chạm ly với Vy. - Một ly!

- Ly này chị chúc em giữ được người chồng yêu quý của mình mãi mãi!

- Em sẽ làm theo lời chị. Uống!

Thúy ngật ngà rót thêm một ly nữa. Cô đưa về phía Vy. Vy cười rót một ly đầy đưa lên. Thúy cười nói:

- Còn ly này em chúc chị sớm tìm được niềm vui mới, chúc cho tình bạn chị em mình không phai nhạt!

- Được, uống!

Vy uống cạn. Thúy đưa ly lên môi định uống thì Tuấn giành lại. Tuấn đồ ngọt:

- Sao em tham vậy? Để ly này anh uống với Vy mới phải chứ.

- Ủ, vậy anh thay em uống với chị Vy đi!

Tuấn uống hết ly rượu, rồi rót hết một lượt cho mọi người. Thúy ngồi nhìn mọi người uống rượu vui vẻ mà lòng hạnh phúc vô cùng. Cô không dám mơ được đám bạn của Tuấn chấp nhận. Vậy mà một câu nói của Vy thôi mọi người lại đối xử với cô rất tốt. Cô mừng vì đã hòa nhập được vào thế giới của Tuấn, cùng Tuấn chia sẻ niềm vui.

Mấy tiếng đồng hồ sau cả bàn đã thấm say liền chia tay ra về. Dũng, Hoa, Vũ, Kiều, Tuấn và Thúy đã đi trước. Vy nhìn quanh tiệc cưới đã tàn

một chút rồi bảo:

- Ngọc chở Vy, anh Lâm chở chị Uyên. Vy không còn đủ tỉnh táo nữa.
- Vậy cũng được.

Trong lúc đợi Ngọc và Lâm đi lấy xe. Uyên đứng cạnh Vy. Vy không có vẻ gì là say. Tửu lượng của Vy rất mạnh, nên Uyên không tin mới uống bao nhiêu đó mà Vy đã say. Không biết Vy định làm gì đây. Thấy Vy đứng khoanh tay trước ngực trầm lặng nhìn tận đâu đâu, Uyên không lên tiếng hỏi. Ngọc dắt xe ra đến nơi, hỏi:

- Vy mệt không?
- Ngọc có mệt không? - Vy hỏi mắt vẫn nhìn xa xăm.
- Không. Vy muốn đi chơi hả?
- Vậy tại mình đi chung đi! - Uyên lên tiếng đưa mắt nhìn Lâm.

Lâm gật đầu đồng ý. Vy ngồi sau Ngọc, nói:

- Đi ra Hoa Biển!

Bốn người đến khu giải trí Hoa Biển. Đến nơi Lâm chọn một cái bàn cách biệt những bàn khác. Anh gọi nước giải khát cho cả bốn người. Vy ngồi xuống ghế, không uống nước mà nhìn chăm chăm ra biển. Hồi lâu cô đứng dậy, bước lên bờ kè đá đứng im. Biển sáng bàng bạc dưới ánh trăng. Sóng biển vỗ ầm ầm vào bờ đá, nước bắn tóe vào người, Vy vẫn đứng yên bất động. Ba người bạn ngồi yên để mặc cô với cảm xúc của mình. Rất lâu, nước biển thấm ướt cả áo. Nước ngấm vào da thịt lạnh buốt, nhưng trong lòng cô lại có một ngọn lửa đang hùng hực cháy.

- Tại sao vậy?

Đột nhiên Vy gào lớn. Cô ngồi sụp xuống kè đá, mặc kệ nước biển quất vào mặt rất bỏng.

- Vy!

Lâm cúi xuống đỡ Vy dậy. Anh dìu Vy đến ghế, ấn cô ngồi xuống. Mắt Vy mở trừng trừng như muốn xe rách màn đêm. Uyên bước lại ôm cô vào lòng. Tiếng Uyên thì thầm dịu dàng:

- Vy ơi, cứ gào thét đi! Gào lên cho cảm hận trong lòng em tan thành trăm mảnh. Gào thét đi để thoát khỏi chính mình, để tất cả sẽ qua đi!

Vy bật cười khanh khách:

- Hận ư? Em không có hận ai hết mà chỉ hận chính bản thân mình thôi. Vy ơi là Vy! Mày là một con điên nhất thế gian này. Mày dâng người mình yêu cho người khác mà còn phải cười vui với họ. Mày có đau lòng không hả Vy? Tại sao mày phải chứng tỏ cho họ biết là mày rất cao thượng, rất rộng lượng trong khi lòng cay đắng đến khôn cùng? Mày là một kẻ giả dối! Nhìn họ hạnh phúc mày ghen hờn đến nỗi không khóc được mà mày vẫn tươi cười với họ, chăm lo cho họ, gọi họ là bạn thaanyeeu. Vy ơi, mày là ai đây hả Vy?

Vy nói trong tiếng cười. Giọng chất chứa xé lụa. Tiếng cười lạnh lạnh như tiếng còi tàu xuyên qua màn đêm lạnh giá. Vy vật vờ khổ sở mãi không nguôi. Nhìn Vy tự giày vò đến khốn khổ như vậy, Ngọc không chịu nổi. Ngọc chụp tay Vy kéo bật cô ra khỏi ghế. Thẳng tay Ngọc tát cho Vy một cái nảy lửa, quát:

- Đủ rồi! Vy đừng có hành hạ mình vậy nữa! Tuấn đã cưới người khác. Nó đã phản bội Vy, chà đạp lên tình yêu của Vy. Nó đáng cho Vy phải đau khổ như vậy không? Vy nhìn lại mình đi! Bao giờ Vy mới chịu trở lại chính mình đây?

- Ngọc ơi, Vy ngày xưa đã chết rồi.

Vy nhìn Ngọc u uất. Ánh mắt thương cảm ba người đều hướng về Vy. Họ im lặng đau xót, không biết phải làm sao để chia sẻ cùng cô. Một lúc sau, Vy dịu lại, thở dài:

- Vy xin lỗi, đã làm Ngọc và bạn bè phải lo lắng! Từ đây mọi người sẽ không phải lo lắng cho Vy nữa đâu.

- Vy đừng nói vậy! Vy ngẩng đầu lên nhìn xung quanh đi! Còn nhiều người thương yêu Vy lắm. Đừng chối bỏ họ, chối bỏ chính mình!

- Đã muộn rồi. - Vy lắc đầu chua chát. - Vy không còn đủ sức trở lại thời hồn nhiên tuổi trẻ nữa. Ngày mai, Vy sẽ sống một cuộc đời khác. Không chờ đợi, không nhớ nhung, không cay đắng, không khổ đau, Vy sẽ sống vì cuộc sống.

Ngọc không nói được nữa. Vy đưa tay vuốt lại mái tóc rối, rồi ngẩng đầu nhìn vầng trăng đang lặn dần xuống biển. Vy bỗng quay lại cười với Uyên:

- Chị Uyên nè, bây giờ em mới hiểu tại sao chị và Thúy đều nói em giống

cô gái muốn bắt mặt trời trên cây quạt kia.

- Hiểu sao? - Uyên hỏi.

Vy bước lại ghế của mình ngồi xuống nói:

- Em biết rõ mình đang muốn gì, nhưng không thể làm được. Em đã thất bại trong việc cố công xây mái nhà hạnh phúc, một điều tưởng chừng đang nằm trong tầm tay với. Em đang cố công đuổi bắt mặt trời mà không hiểu là điều không thể.

- Tình yêu và hạnh phúc hôn nhân không thể do mình tự sắp đặt được. Chuyện này không thể cầu cạnh hay gượng ép. Rất tự nhiên nó sẽ đến với hai trái tim cùng nhịp rung động, hai thể xác cần nhau. - Uyên tư lự đáp lời như nói với chính mình.

- Từ nay em sẽ không đuổi bắt mặt trời nữa mà sẽ chờ đợi những gì em sẽ được nhận.

Em hiểu được như vậy là tốt quá. - Uyên thở phào. - Chị chỉ lo...

- Lo em sẽ làm chuyện điên rồ chứ gì? - Vy cười. - Em đâu có thể làm khổ cha mẹ và gia đình thêm nữa. Ngọc đến ngồi đây đi!

Ngọc ngồi xuống ghế nhìn Vy dăm dăm. Vy nheo mắt cười:

- Không có sao đâu, Ngọc đừng có nhăn nhó như vậy. Uống nước đi!

- Ngọc đánh Vy có đau không?

- Điên thật! - Vy sờ lên má. - Từ nhỏ đến giờ Vy chưa bị ai đánh đau như vậy. Mai mốt có đáng Vy nương tay một chút, nghe!

- Xin lỗi! - Ngọc cười.

- Xin lỗi cái gì? Vy cảm ơn Ngọc mới đúng. Cảm ơn Ngọc đã đánh thức Vy, nếu không chắc Vy điên mất!

Vy nhìn Ngọc cười triu mến. Năm đầu ngón tay in hằn trên má Vy, Ngọc xót xa định đưa tay xoa vào chỗ đau, nhưng ngại ngừng rút tay lại. Vy bật cười:

- Tính in thử coi phải dấu tay của Ngọc không chứ gì? Hết đau rồi nè. - Vy cầm ly nước lên uống một chút. Vầng trăng thương huyền đã chạm vào đường chân trời, tỏa ra một thứ ánh sáng đỏ lừ huyền hoặc đến khó chịu. Vy bùi ngùi. - Trăng đã lặn. Đêm sắp tàn rồi. Sáng mai mỗi người lại một ngả.

- Cuộc sống mà Vy. - Uyên vỗ nhẹ lên tay Vy. - Em buồn làm gì, rồi mình sẽ gặp lại nhau thôi.

- Ủ, em cũng biết vậy. Mai này em cũng sẽ giống chị phải sống xa gia đình, xa "lũ chim chóc".

- Tại sao? - Ngọc ngạc nhiên.

- Vy đã xin việc làm ở Sài Gòn. Ngày mai lên nhận việc và sẽ sống luôn ở đó.

- Vy phải đi sao?

- Ủ, Vy muốn đến nơi nào đó để làm lại từ đầu. - Vy quay sang cười hỏi Lâm. - Em muốn yêu cầu anh một việc, có được không?

- Em nói đi!

- Em sống ở Sài Gòn xa quá, nên không thể về Cần Thơ thăm chị Uyên thường được, anh có thể tranh thủ lúc nào rảnh lên thăm chị ấy giúp em được không?

- Vy, chị không muốn vậy! - Uyên kêu lên.

- Sao vậy? Chị thường nói với em bạn bè thì vẫn là bạn bè mà. Không có em thì anh Lâm, hay Ngọc, hay ai đó lên chơi với chị thường thì em mới an tâm. Chị không đồng ý? Chị không coi "lũ chim chóc" là bạn sao? - Uyên ấp úng định phản đối nhưng không thốt thành lời. Vy khoát tay. - Vậy thì được rồi. Anh có đồng ý yêu cầu của em không?

- Anh đồng ý. - Lâm khẽ thở ra, gật đầu.

Vy thở dài buồn bã:

- Em không biết cuộc sống mai này sẽ ra sao. Em sẽ nhớ mọi người lắm! Lại phải xa cha mẹ và hai em nữa rồi!

- Thịnh thoảng bọn này sẽ lên thăm Vy.

Ngọc buồn buồn. Vy gật đầu hài lòng. Hồi lâu Vy gọi Lâm:

- Anh Lâm nè!

- Gì hả Vy?

- Em muốn nghe lại bài hát "You mean everything to me". Anh hát cho em nghe đi!

- Vậy em cùng hát với anh nghe!

Lâm nhìn vào mặt biển đang chìm dần trong màu đen của đêm. Mặt trăng

chỉ còn là một vệt sáng trắng trên biển. Bao kỉ niệm xưa chợt tràn về. Những bó cúc vàng rực, những lần đi chơi trong đêm đông lạnh giá. Rồi đêm sinh nhật cay đắng. Uyên ngồi đó, mà sao xa vời vợi. Lâm bồi hồi khẽ hát. Tiếng hát của Lâm lúc lại trầm xuống thủ thỉ tâm tình, lúc lại vút cao như than thở với chính mình. tim Uyên như thắt lại. Xúc cảm yêu thương tưởng đâu chai lỳ bỗng trỗi dậy mãnh liệt. Uyên có nén lòng mình không tỏ chút tình cảm nào trước ánh mắt sâu thẳm buồn của Lâm.

Vy khe khẽ hát theo. Tiếng hát bị gió xua tan vào không gian rì rầm tiếng sóng. Vy chợt nghe thấy tiếng Thúy như văng vẳng bên tai: "Em muốn đổi tên bài hát thành "Anh là tất cả của đời em", được không chị Vy?" Tim Vy như rớm máu.

"... Người yêu dấu ơi, em yêu mình anh

Dẫu tháng năm vẫn không phai nhòa..."

Hai giọt lệ rơi xuống tay Vy. Rất nhanh Vy lau khô nó, lấy lại vẻ thản nhiên, vui vẻ:

- Không ngờ hai anh em mình hát hay vậy.

- Sao em lại sửa lời bài hát? - Lâm hỏi.

- Lúc còn đi học Thúy thường bắt em hát cho nó nghe bài này. Thúy còn bắt em sửa lại bài hát cho phù hợp với tâm trạng của nó, không ngờ em lại hát luôn như vậy.

Lâm nhìn Vy rồi lắc đầu nói:

- Những người nước mắt chảy xuôi thường ít khổ hơn những người nước mắt chảy ngược vào lòng. Nếu mai một muốn khóc thì cứ khóc cho thỏa thích đi, em sẽ đỡ khổ hơn.

- Chỉ tiếc là nước mắt em chảy ngược. Đừng nói chuyện đó nữa! Mình gọi điện cho Kiều, Vũ, Hoa đến chỗ anh đi, Lâm! Đêm nay em muốn say một đêm với mọi người để chia tay.

- Ngọc sẽ uống thi với Vy tới sáng.

Vy và Ngọc nhìn nhau cười. Uyên hưởng ứng:

- Vậy thì mình đi đi! Chị cũng muốn thức với em đêm nay.

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 15 -

Sài gòn, 3 năm sau

Huy bước vào phòng trực cấp cứu, vừa đẩy cửa, đã nghe tiếng một phụ nữ kêu lên bức tức:

- Cô nhẹ tay một chút được không? Cô là sinh viên thực tập hay sao mà chân tay vụng về quá vậy?

- Tôi xin lỗi! - Cô y tá Lan lúng túng nói.

Huy bước lại hỏi:

- Chuyện gì vậy, Lan?

- Thưa bác sĩ, chị này bị vết rách sâu quá.

- Để đó cho tôi!

Người phụ nữ hất mái tóc đen mượt ngắn ngang vai ngang lên nhìn Huy. Đôi môi mọng đẹp của cô run run sừng sốt. Huy quá bất ngờ kêu lên:

- Vy!

- Anh Huy! Có phải anh không?

Vy nhìn người đàn ông trước mặt. Gương mặt góc cạnh, vẫn với nước da rám nắng, mái tóc dợn sóng, Huy có vẻ phong phong trần từng trải hơn xưa. Nhờ chiếc áo blu màu xanh lá khoắc lên người làm giảm bớt phần nào nét khắc khổ của anh. Huy đưa mắt nhìn Vy ngỡ ngàng. Vy khác xưa nhiều quá. Mái tóc dài đầm đượt cắt thành mái tóc ngắn không che phủ một phần gương mặt trái xoan hơi dài. Đôi mắt dài, lông mày thẳng, đôi môi mọng thắm vẫn như xưa. Vy vẫn thon thả tươi trẻ, có vẻ lạnh lùng và chín chắn, nhưng lại toát lên sự quyến rũ pha chút kiêu kỳ khác lạ.

- Có phải anh không, Huy? - Vy lặp lại, mắt vẫn chăm chăm nhìn ông bác sĩ.

- Đúng là anh rồi. - Huy mỉm cười. - Hơn sáu năm rồi không gặp, em khác xưa nhiều quá!

- Anh cũng vậy. Có vẻ cứng cỏi khác hẳn anh Huy trong tâm trí em ngày xưa. - Vy mỉm cười đáp lại.

- Sắp bốn mươi rồi, còn trẻ trung gì nữa. Đưa tay đây anh xem vết thương cho!

Vy đưa cánh tay bị thương ra. Huy xem xét một lúc rồi nói:

- Không sao đâu, vết rách hơi rộng phải khâu vài mũi thôi.

Vy nhìn xuống vết thương ở bắp tay trái rách dài cả nửa tắc. Thịt và lớp mỡ bầy ra, máu chảy rỉ rả làm Vy thấy ớn lạnh. Cô nhúm mày hỏi:

- Khâu rồi nó có để lại sẹo không? Chắc xấu lắm, hả Huy?

Huy phì cười. Người phụ nữ nào cũng vậy, sợ xấu hơn là sợ đau. Huy vỗ nhẹ vào vai Vy động viên:

- Không xấu đâu. Anh sẽ cố khâu kỹ, khi lành rồi nó sẽ chỉ là một vết trầy mờ thôi. Em đừng quá lo lắng! - Huy quay sang bảo cô y tá tên Lan vẫn đứng chờ bên cạnh. - Làm ơn chuẩn bị phòng phẫu thuật giúp tôi!

Y tá Lan nhanh nhẹn vào phòng phẫu thuật. Huy đỡ tay Vy dậy:

- Vào phòng đi! Anh sẽ khâu vết thương cho. Anh mát tay lắm, em có sợ không?

Vy lắc đầu cười, theo Huy vào phòng. Cô y tá đỡ Vy nằm lên bàn mổ. Vy khoát tay nói:

- Không cần đâu, tôi ngồi cũng được. Vết thương nhỏ xíu này có gì đáng sợ đâu.

Cô y tá nhìn Huy dò hỏi. Huy gật đầu đồng ý. Cô y tá tiêm thuốc tê, mang khay y cụ ra. Huy thao tác rất nhanh và chính xác. Chưa đầy mười lăm phút sau Huy đã khâu xong và băng vết thương lại cho Vy, ân cần hỏi:

- Anh có làm em đau không?

- Có một chút.

Huy đỡ Vy ra khỏi phòng phẫu thuật. Anh hỏi:

- Sao em bị thương vậy?

- Em đùa với mấy người bạn đồng nghiệp vô ý bị té vào hàng rào. Tệ quá phải không?

- Bây giờ em về bằng gì?

- Bạn em vẫn chờ ở dưới kia. Họ sẽ đưa em về nhà.

- Mỗi ngày em phải nhờ người nhà đưa đến đây để anh thay băng cho. - Huy dặn. - Trong một tuần em đừng tự đi xe để vết thương mau lành.

- Nhưng em ở nhà chỉ một mình. À, không sao. Mỗi ngày em sẽ thuê xe đến đây.

Huy ngẫm nghĩ, rồi nói:

- Vậy chiều hết giờ làm anh sẽ đến thay bằng cho em. Nhà em ở đâu?

- Số 176/5 đường Nguyễn Đình Chiểu. Anh đi qua khỏi ngã tư Võ Văn Tần khoảng năm mươi mét, anh sẽ thấy một con hẻm lớn bên tay phải. Từ đầu hẻm tính vào nhà thứ năm là nhà của em. - Vy nhún vai cười. - Có khó tìm quá không?

- Không, chiều anh sẽ ghé thăm em.

Vy ra về. Huy tần ngần nhìn theo một chút, rồi quay vào làm việc.

Chiều đó, Huy tìm đến nhà Vy như đã hẹn. Vừa vào nhà bỏ túi xách xuống, anh bảo Vy đưa tay cho mình kiểm tra vết thương. Xem xong, Huy cười bảo:

- Tốt lắm! Không bị sưng và gây sốt. Uyên có nói với anh, da thịt em cực kỳ mau lành.

- Uyên nói? - Vy nhướn mày ngạc nhiên. - Bộ chị ấy nói với anh tất cả mọi chuyện về em sao?

- Chỉ những gì Uyên biết về em thôi.

- Chị ấy bán đứng em rồi! - Vy thở ra. - Anh dùng nước giải khát gì?

- Cho anh một ly nước lọc thôi.

Cô vào trong mang mấy trái táo và cam, một ly rượu và một ly nước lọc để vào khay. Cô đưa ly nước mời anh, khẽ cười bảo:

- Anh làm ơn gọt trái cây giúp em đi!

Huy làm theo. Anh đưa mắt quan sát ngôi nhà. Loại nhà hai phòng và một công trình phụ rất phù hợp cho một gia đình nhỏ. Tiện nghi bày trí trong nhà đều nhã nhặn, xinh xắn, gần như không thiếu một thứ gì. Dưới đồng hồ treo tường có bày một cây quạt lụa có vẽ hình một cô gái mặc áo vàng như đang bay về mặt trời. Góc bên phải có viết mấy câu thơ, xa quá anh không đọc được. Vy thông thả uống từng ngụm rượu, chờ Huy gọt táo. Huy gọt xong, bỏ ra từng miếng, đặt trở vào khay. Vy cầm một miếng, rồi đẩy về phía anh.

- Ăn với em cho vui!

- Cũng được. À, ông xã em đâu rồi, Vy?
- Ông xa hả? Em đã lấy chồng đâu mà có ông xã.
- Em ở một mình không buồn sao?
- Có gì mà buồn. Em đi suốt ngày, mấy khi ở nhà đâu mà buồn.
- Em đang làm việc ở đâu? - Huy lấy một tiếng táo lên ăn
- Làm ở Viện Bảo tàng Lịch sử và hợp đồng với công ty du lịch, nếu rảnh thì hướng dẫn một đoàn khách đi đâu đó. Thường thì em chỉ nhận hướng dẫn những đoàn chuyên gia hay nghiên cứu sinh người nước ngoài liên quan đến nghề nghiệp của em. Cuộc sống của em bây giờ thoải mái lắm, thích làm gì làm đó. Còn anh chuyên lên Sài Gòn lúc nào? Cuộc sống ra sao?
- Được năm năm rồi. Lính mà em, người ta đưa đi đâu phải chấp nhận thôi. Bây giờ anh tham gia làm dịch vụ với mấy người bạn, thu nhập khác, cuộc sống không có gì đáng lo.
- Anh được mấy cháu rồi Huy?
- Hiện giờ mẹ chúng là ai anh còn chưa biết thì làm sao biết có bao nhiêu đứa.
- Ủa, - Vy ngạc nhiên. - Mấy năm trước em nghe chị Uyên nói anh có vợ rồi mà?
- Có gì mà ngạc nhiên? - Huy nhếch cười tỏ ý bất cần. - Không thể cưới thì không cưới. Như em vậy, nghe nói em đã lấy chồng, nhưng đã có đâu.
- Có, chỉ có điều hôn lễ cử hành cô dâu là người khác, chứ không phải em. Vy uống cạn ly rượu, rồi bước tới mở tủ rót đầy ly nữa. Cô không ngồi mà đứng tựa cửa sổ im lặng uống từng ngụm rượu. Vy trầm lặng đến đáng sợ. Huy hối hận đã vô tình chạm vào vết thương lòng của Vy. Anh nhìn Vy tỏ ý xin lỗi, nói:
 - Anh không cố ý chạm vào nỗi đau của em. Đừng buồn anh, nghe!
 - Buồn? - Vy quay lại nhìn anh, tủm tỉm cười - Bộ mặt em buồn bã lắm sao? Anh đâu có biết chuyện của em ra sao đâu mà phải giận anh. chuyện qua lâu rồi có gì đáng nói. Bây giờ con trai của họ là con đỡ đầu của em đó.
 - Vy chợt buồn man mác. - Em từng ước ao có một đứa con trai như vậy. Chỉ tiếc mọi việc không như ý em muốn.

- Quá khứ bao giờ cũng là quá khứ, có nuối tiếc cũng không thể níu kéo lại được.

Huy tư lự. Mỗi người đuổi theo một ý nghĩ. Huy chợt kéo cả hai về thực tại, anh hỏi:

- Uyên lúc này sống ra sao?

- Vẫn với trái tim lạnh giá dù có rất nhiều người theo đuổi. Chị ấy vẫn không quên được chuyện cũ.

- Thật tội cho Uyên! - Huy thở dài. - Anh biết con người Uyên sống nặng về tình cảm. Mỗi tình đầu nào không đem lại niềm đau suốt đời khi tan vỡ. Những người anh quen sau này không ai giống như Uyên cả.

- Anh có hối hận những gì mình đã làm không?

- Không. - Cạnh hàm Huy nhô ra, mắt nhú lại cay đắng. - Anh biết mình không thể nào giữ cho tình yêu khỏi tan vỡ. Thà chia tay còn hơn làm khổ nhau suốt đời. Sáu năm đã trôi qua, anh vẫn không thể nào quên Uyên được.

- Chỉ cần mình có lòng biết đâu số phận lại run rủi "Châu về Hiệp Phố"

Vy nói nho nhỏ như nói với chính mình. Huy nhìn thẳng cô, hỏi:

- Vy vừa nói gì?

- Không có gì. - Vy cười, uống cạn ly rượu.

Cô bước lại, định mở tủ rót thêm ly nữa. Huy lên tiếng ngăn:

- Em đừng uống nữa! Uống rượu nhiều không có lợi cho sức khỏe đâu.

- Em vẫn thường như vậy mà. Nhưng nếu bác sĩ không đồng ý thì bệnh nhân sẽ không uống nữa. - Vy để cái ly vào tủ đóng cửa lại. Cô quay lại nhìn Huy nói như xin lỗi. - Mãi nói chuyện nên quên mất, chắc anh đói lắm rồi hả?

- Ừ, đói thật. Nói chuyện với em, anh quên cả thời gian.

- Vậy anh vào trong rửa mặt mũi đi! Em thay quần áo, rồi anh chở em đi ăn. Em bao anh kể như là em cảm ơn anh vậy.

- Được thôi, nếu em muốn tốn tiền thì anh không cản đâu.

- Còn nữa. À tối nay anh có hẹn với ai không? Nếu không, ăn xong, anh em mình đến vũ trường Palace chơi. Có được không?

- Không có hẹn ai, nhưng tay em đau làm sao khiêu vũ được?

- Tối thứ bảy nào em cũng đi chơi, ở nhà buồn lắm. Tay đau thì đến đó xem thiên hạ cũng được.

Thấy Vy dấu môi buồn buồn, Huy phì cười:

- Ủ, thì đi.

- Thôi, không đến vũ trường mà đi uống cà-phê, nghe nhạc, anh chịu không?

- Em muốn gì cũng được. Sửa soạn mau lên, anh đói quá rồi đó.

- Phòng rửa mặt trong kia!

Vy chỉ chỗ cho Huy, rồi về phòng thay quần áo. Cô chọn bộ váy đen bằng vải nhung, có khóa ở phía trước để dễ mặc. Vy nhún vai không biết Huy có thích màu đen không?

*

* *

Vy ngồi trên băng ghế ngoài hoa viên của Viện quân y 175 đợi Huy. Bên cạnh cô là một cái ba-lô lớn với một bó hồng vàng được bó chặt bằng lá dong. Đã hết giờ làm việc, Vy giờ đồng hồ lên xem. Chắc năm phút nữa anh sẽ xuống tới. Huy ít khi nào để cô đợi lâu. Đúng năm phút sau, Huy đi về phía cô. Đến trước mặt Vy, Huy nheo mắt cười hỏi:

- Sao không lên phòng làm việc mà ngồi đây đợi anh?

- Xem em ăn mặc như vậy làm sao mà dám lên chứ.

Vy mặc quần jeans màu xanh lơ ngắn trên gối. Chiếc áo ngắn tay buông thả với hai vạt đằng ten đen. Huy ngắm nghía cô:

- Đúng là không thể lên được. Nếu em lên gặp lúc các bác sĩ đang phẫu thuật, anh sợ sẽ có án mạng xảy ra quá.

- Đừng có chọc em! Em đi công tác Đà Lạt về tiện đường ghé qua đây. Em đâu cố ý ăn mặc như vậy đến đây đâu.

- Em mới về à? Đi đường có mệt không?

- Mệt. Nhưng em có bó hồng đẹp lắm, em muốn chia cho anh. - Vy chìa bó hồng ra, mỉm cười. - Có đẹp không, Huy?

- Đẹp. Nhưng từ trước tới giờ anh đâu có biết cắm hoa. Em cho anh, anh cũng không biết làm gì với nó nữa.

- Nhà anh có bình cắm hoa không? - Huy lắc đầu. Vy hỏi tiếp. - Có ly uống

nước bằng thủy tinh không?

- Có.

- Vậy thì được rồi. Chở em về nhà anh, em sẽ cắm hoa cho anh. Lần sau nhớ bắt chước em là được.

- Nhưng em mới đĩa về, để anh đưa em về nhà rửa mặt mũi nghỉ ngơi trước, chuyện hoa cỏ tính sau đi.

Vy nhăn mặt:

- Không được, hoa sẽ héo hết, uống công em mang từ Đà Lạt về.

Huy đành chiều theo ý Vy. Anh bước ra xách ba-lô giùm VY. Vy cầm bó hoa tùm tùm cười đi theo sau anh.

Nhà Huy là một căn hộ tầng trệt của khu tập thể Viện quân y. Huy dừng xe trước sân rồi mở cửa cho Vy vào nhà. Căn hộ của anh bày trí đơn giản: một phòng khách có tủ tường sa-lông, một phòng ngủ, một công trình phụ gồm cả bếp. Huy tháo giày bước vào nhà, đặt ba-lô của cô lên ghế:

- Ngồi chơi, anh đi lấy nước cho em uống.

Huy đi vào bếp. Vy đi quanh phòng khách. Cô bước lại ngắm nghía những vật bài trí trong tủ. Cô với tay cầm cái khung ảnh đôi trên kệ. Đó là tấm ảnh cô, Uyên và Huy chụp ở Hoa Biển trong dịp tết Huy xuống Rạch Giá thăm Uyên. Vy tần ngần ngắm bức ảnh. Ba con người trẻ trung đang nở những nụ cười của hạnh phúc. Họ thật vô tư và hồn nhiên, mặt trời đang lặn sau lưng họ. Phần bên kia là tấm ảnh Uyên đang mặc chiếc áo đầm đỏ bằng đăng-ten chụp trong chuyến đi Sầm Sơn với cô. Huy bưng hai ly nước ra thấy Vy cứ ngơ ngẩn nhìn tấm ảnh, hỏi:

- Em ngạc nhiên lắm à? Bao năm qua rồi, anh vẫn thích ngắm hai tấm ảnh đó. Đó là những tháng ngày đẹp nhất của đời anh.

- Sao anh không chọn tấm ảnh nào chỉ có anh và Uyên cho riêng tư một chút?

- Em không thấy tấm ảnh này đẹp sao? - Huy đặt ly nước xuống bàn, bước lại lấy tấm ảnh trong tay Vy, nói. - Ánh hoàng hôn chiếu xuống biển thật tuyệt vời! Giữa anh và Uyên có một gạch nối đáng yêu, đó là em. Chỉ có tấm ảnh này anh mới thấy Uyên thật sự vui vẻ và hạnh phúc. - Huy đặt tấm ảnh lại chỗ cũ. - Thôi, lại đây đi! Anh pha nước chanh cho em đó.

Vy bước lại bàn ngồi xuống uống nước. Ly nước chanh mát lạnh làm Vy thấy dễ chịu. Cô uống hết ly nước chanh, rồi mở tủ lấy một cái cốc thủy tinh cao cổ, đi vào bếp lấy nước. Cô trở ra tháo bó hoa lấy ra mười bông còn bao nhiêu thì cột lại. Huy lặng lẽ quan sát Vy làm việc. Vy quì gối xuống sàn nhà cẩn thận chọn từng bông tia lá, tỉ mỉ cắm vào cốc. Vy có lỗi cắm hoa rất lạ. Mười nụ hồng vàng vừa hé nở vươn thẳng lên trời đầy kiêu hãnh. Màu vàng của hoa nổi bật trên nền lá xanh biếc. Cành hoa thật nhiều gai sắc nhọn cắm theo chiều thẳng đứng càng tua tủa hơn. Hiu nhận ra Vy say mê cắm hoa đến nỗi quên hết mọi việc xung quanh. Công việc đã hoàn tất. Vy đặt cốc hoa lên bàn nghiền đầu ngắm nghía một cách vui thích. Vy cúi xuống hít lấy hương thơm ngòn ngọt và hăng hắc của hoa. Mắt Vy sụp xuống che mất một nửa gương mặt của cô. Vy đang tận hưởng mùi hương tuyệt diệu của hoa, nên không thấy Huy đang ngắm cô không chớp mắt. Vy chột cau mày khó chịu. Bao tử cuộn đau làm Vy cảm thấy buồn nôn. Huy lo lắng hỏi:

- Em sao vậy, Vy?

- Bao tử khó chịu quá! Có lẽ em đang đói lại uống nhiều nước chanh, nên nó muốn quậy phá rồi.

- Để anh lấy thuốc cho em uống.

Huy đứng dậy đi vào phòng để lấy thuốc. Anh sức nhớ ở nhà không hề có thuốc đau bao tử. Huy quay lại nhìn Vy ái ngại. Vy tinh ý hiểu ngay, nhoen cười:

- Không có thuốc cũng không sao, chỉ cần anh lấy cho em gói kẹo trong ba-lô là được rồi.

Huy mở ngăn ngoài của ba-lô lấy gói kẹo sô-cô-la dẻo đưa cho Vy. Vy bóc một viên cho vào miệng. Ăn hết một viên cô thấy dễ chịu hơn. Cô chỉ vào cốc hoa hỏi:

- Nãy giờ anh đã học được cách cắm chưa?

- Được, nhưng hơi khó. Sao em lại cắm chắn mười bông? Anh nghe mấy cô y tá nói cắm hoa lẻ mới đẹp.

- Em thích mỗi bông hồng đều phải có bạn. Nếu có một bông lẻ nó sẽ cô đơn lắm.

Huy phải bật cười trước lời lý giải ngộ nghĩnh của Vy. Vy bóc thêm một viên kẹo nữa cho vào miệng, nói:

- Anh học được rồi, chừng nào mua hoa em sẽ mua luôn cho anh. À, mà mỗi ngày anh phải thay nước thì hoa mới tươi lâu.

- Sao mà rắc rối vậy? - Huy than thở. - Thôi thì mai mốt anh sẽ chịu khó đưa em về nhờ cắm hoa luôn cho tiện.

- Chà, khôn kinh khủng! - Vy bĩu môi cười. - Đêm nay anh có phải trực không?

- Không.

- Vậy cho anh mười lăm phút để tắm rửa thay quần áo, rồi đưa em đi ăn chiều. Ăn xong, đưa em về nhà. Em thay đổi xiêm y và nghỉ ngơi một chút, sau đó đi chơi.

- Đến Palace chứ gì?

Vy gật đầu. Huy đi vào phòng. Vy nói với theo:

- E, nhớ cạo râu nghe!

Trong lúc đợi Huy. Vy tranh thủ mở ba-lô lấy sổ tay xem lại lịch làm việc tuần sau. Nó đã đầy kín, lại còn phải viết bản kế hoạch để đi khảo sát ở Đắc Lắc nữa. Vy tựa vào ghế nhắm mắt lại cho đỡ mỏi. Vy ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Huy tắm rửa thay quần áo xong, bước ra phòng khách thấy Vy tựa vào ghế ngủ ngon lành. Huy ngồi xuống ghế đối diện nhìn cô ngủ. Trong lúc ngủ, gương mặt Vy đắm chiêu không thoairi mái. Một tay Vy kê dưới đầu, tay kia xuôi theo thân mình. Cặp chân dài của Vy duỗi thẳng. Màu da ngà ngả sắc vàng mịn màng không tì vết đến tận đôi bàn chân nhỏ nhắn. Huy im lặng nhìn Vy ngủ. Có lẽ chuyển đi dài khiến Vy quá mệt. Huy cúi xuống lấy cốc nước uống và cố để cái ly xuống thật khẽ. Một tiếng cạch nhỏ vàn lên khi cái ly chạm vào mặt bàn. Vy giật mình tỉnh giấc. cô nhìn Huy cười xấu hổ:

- Xin lỗi, mệt quá, nên em đã ngủ quên!

- Người xin lỗi là anh mới đúng, đã làm em thức giấc. Anh quên mất, Uyên thường nói em là người cực kỳ thính ngủ nên đã lỡ tay gây tiếng động.

- Chị Uyên nói hết tật xấu của em rồi. Nhưng còn một điều mà anh chưa

biết, em là một người cực kỳ vô duyên, đến nhà người ta thích ngủ là ngủ liền.

Cả hai nhìn nhau cười. Vy đưa mắt nhìn Huy từ đầu đến chân. Anh bánh bao, to lớn trong chiếc sơ-mi xám ngắn tay và quần jeans màu nâu đậm. râu được cạo nhẵn, gương mặt anh sáng sủa và trẻ trung hơn. Vy ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng trên tóc anh. Cô hài lòng:

- Vậy phải được không! Chịu khó sửa soạn anh đâu đến nỗi già cỗi và mất hấp dẫn.

- Đừng có nịnh anh. Đi thôi!

Đi ăn xong hai người trở về nhà Vy. Việc đầu tiên là cắm hoa. Vy lấy ra cái lọ thủy tinh cao, cắm mười bông hồng còn lại giống hệt như cốc hoa cô đã cắm ở nhà Huy. Cô mang ra một chồng tạp chí để lên bàn cho Huy, rồi chọn một băng nhạc mở lên. Cô bảo Huy tự lấy nước uống. Vy vào phòng chọn quần áo đi tắm.

Huy ngồi tựa lưng vào ghế thờ ơ mở tạp chí ra xem. Tiếng nhạc êm dịu vang lên tỏa lan ra khắp phòng. Huy nhận ra đó là băng "Guitar Hawaii". Ngày xưa Uyên rất thích băng nhạc này. Huy bồi hồi nhớ lại những năm tháng còn đi học anh và Uyên luôn quấn quýt bên nhau. Những ngày tháng đó chỉ là niềm vui vô tư, không phải đối đầu với cuộc sống phức tạp. Bao hoài bão ước mơ của thời trai trẻ đã tan theo thực tế của cuộc sống. Tình yêu thiên thần đã tan vỡ bởi khắc nghiệt của cuộc đời trần thế. Huy, một chàng bác sĩ trẻ tuổi đầy nhiệt huyết, giờ đây trở thành một người đàn ông đứng tuổi nghề nghiệp vững vàng nhưng bầu nhiệt huyết không không nữa. Từ lúc mất Uyên, bao nhiêu mối tình đã trôi qua đời anh nhưng không có cuộc tình nào để lại vết tích. Tim anh giờ đã trai lì, cứng như viên đá cuội. Sáu năm rồi đã không gặp lại Uyên. Không biết Uyên đã ra sao? Vẫn còn tươi trẻ đáng yêu như ngày nào hay đã căn cỗi úa tàn theo thời gian?

- Huy! Anh Huy ơi!

Tiếng gọi của Vy làm Huy giật mình. Vy đứng trước mặt anh. Cô mặc một bộ váy màu lam tím có nhiều vạt chéo nhau mềm mại, thắt một chiếc dây lưng bạc rất đẹp. Vy trang điểm như thường lệ. Tóc chải hết phía sau, được túm lại bằng một cái bao lưới đen. Cô bước lại ngồi đối diện với anh. Trên

tay cô có một ly rượu Martel đầy. Trông Vy thật dài các và tự tin. Vy cười hỏi:

- Anh làm gì mà như mất hồn vậy? Em kêu ba bốn lần, anh mới nghe.

- À, anh đang nghe nhạc.

Vy lắng nghe nhạc một chút rồi "À!" lên một tiếng. Cô đã hiểu. Vô tình cô đã mở đúng băng nhạc mà ngày xưa Uyên rất thích nghe. Nó gợi cho Huy bao kỷ niệm cũ. Vy nhìn anh thương cảm:

- Băng nhạc này làm anh buồn phải không? Em không cố ý! Em cũng thích băng nhạc này nên mở theo thói quen thôi.

- Dù cố tình quên nhưng anh vẫn không quên được. Kỷ niệm nào cũng đẹp.

- Huy giọng trầm xuống, phẩy tay. - Thế gian có biết bao nhiêu người thích nghe băng nhạc này biết làm sao được?

Vy tủm tỉm cười:

- Đi ăn. Anh không thấy đói sao? Từ trưa đến giờ anh chỉ ăn có mấy lát bánh mì thôi mà.

- Ủ, phải đó. Mãi vui anh quên cả đói.

Vy mỉm cười hài lòng. Dường như Huy không còn nhớ gì về ca mỗ sáng nay. Hai người ghé vào ăn cơm ở tiệm quen. Ăn xong, Vy đòi vào khu giải trí Kỳ Hòa chơi. Huy vui vẻ chở cô đi. Họ ghé vào bất cứ gian hàng trò chơi nào mà họ gặp: Bắn cung, bắn súng, ném lon, ném vòng, xổ số lô-tô... Huy có biệt tài bắn súng hơi mười phát trúng cả mười. Anh được thưởng một con chó nhồi bông rất to và đẹp. Anh tặng nó cho Vy. Cô bắt anh phải cống nó về tận nhà cho cô.

Họ về đến nhà Huy thì đã hơn mười giờ đêm. Vy vào nhà lấy bó hoa và ba-lô chuẩn bị ra về. Huy giúp cô mang ba-lô lên vai. Anh đề nghị:

- Để anh đưa em về!

- Không cần đâu. Em phải đi tắc-xi thôi. Cồng kèn như vậy ra đường dễ bị phạt vi cảnh lắm. Anh mệt rồi, ngủ ngon nghe!

Một tay Vy ôm con chó tay kia cầm bó hoa. Huy đưa cô ra cửa. Vừa ra khỏi cổng, Huy chợt gọi tên cô. Vy quay lại nhìn anh dò hỏi. Huy khẽ cười:

- Cảm ơn em! Ngày mai anh có thể đi làm bình thường được rồi. Anh vui

lắm!

- Cần gì cảm ơn, em cũng vui mà. Em là bạn của anh, phải biết cách làm cho anh vui chứ. Chúc anh ngày mai mọi việc đều tốt đẹp! Mai em phải đi công tác một tuần mới về, không thể chăm nom anh được nữa đâu.

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 16 -

Vy đi một tuần rồi. Ngày nào Huy cũng mong cô gọi điện về. Không biết sao lúc này Huy mong Vy vậy. Anh đợi được nghe tiếng nói giọng cười của cô. Có lẽ anh đang buồn nên muốn có Vy để cùng đi chơi. Dù biết Vy không bao giờ gọi điện về trong lúc đi công tác, nhưng Huy vẫn hy vọng và chờ đợi. Về đến nhà cốc hoa đã tàn úa. Những cánh hoa trắng xám rơi lác đác trên mặt bàn. Lá hoa đã héo quắt lại, bày mười cảnh tua tủa gai trông thật đáng sợ. Huy không đổ cốc hoa đi. Anh sợ nhìn thấy chiếc bàn trơ trụi, Huy bỗng cảm giác cô đơn trống vắng dù bao năm qua nó là người bạn đồng hành của anh.

Tối nay, thứ bảy rồi mà Vy vẫn chưa về. Huy nằm dài trên đi-văng đưa mắt nhìn quanh cawnhooj. Mọi thứ vẫn tĩnh lặng như thường lệ. Huy thở ra chán nản. Không có cái gì để cho anh tâm sự được. Một con vật cũng không có. Huy ước gì có Vy ở nhà, anh sẽ rủ cô đi sà n nhảy ngay để thoát khỏi căn nhà im ắng này. Nhưng Vy vẫn chưa về. Huy chợt thêm điều thuốc lá. Anh đã không hút thuốc từ sáu năm nay rồi, trong nhà làm gì có. Huy đứng dậy, khoác áo vào đi ra đầu phố mua thuốc lá. Vừa mở cửa ra, Vy đang đứng trước cổng đưa tay định bấm chuông. Huy mừng rỡ:

- Vy! Em về từ lúc nào vậy? Sao không gọi điện cho anh?

- Anh định đâu vậy?

Vy tươi cười hỏi. Trên tay cô cầm một bó hoa hồng được gói trong giấy báo. Bao nhiêu chờ đợi buồn bực trong Huy tan biến. Anh mở cửa cho cô vào vui vẻ nói:

- Đâu có đi đâu. Em vào nhà đi!

Vy cúi xuống tháo giày, rồi bước vào nhà. Nhìn thấy cốc hoa trên bàn, cô kêu lên:

- Ôi trời, sao anh không đổ nó đi? Thấy ghê quá!

- Anh sợ không có hoa cắm, nên đành để vậy.

Huy cười khò lấp. Vy đem cốc hoa đổ đi. Cô lấy nửa cốc nước mới, quì xuống sàn nhà bắt đầu cắm hoa. Huy ngồi im trên ghế nhìn Vy cắm hoa.

Đêm nay Vy mặc một chiếc váy màu đỏ rực. Phần trên của áo ôm sát lấy thân hình mảnh mai. Cái cổ ba ngón tròn trịa và đôi vai đầy đặn kiêu hãnh vươn lên từ cổ áo rộng có những dải hoa kim tuyến. Qua khỏi chiếc áo eo thon thả, chiếc váy xò ra với những lợp lụm đỏ mỏng gấp nếp phủ ngang gối. Vy để trần đôi bắp chân dài không tì vết. Đôi môi mọng đỏ của Vy hé nở, lướt nhẹ trên cánh hồng vàng rực. Nhìn Vy vô tư hôn lên những cánh hồng, lòng Huy xao động. Ngẩng lên, thấy Huy khẽ cười chăm chú nhìn mình, Vy ngơ ngác:

- Anh nhìn gì vậy?

- Có em đến là nhà anh lại có luồng sinh khí mới.

- Vậy sao? Vậy trả ơn em bằng cách dọn hết những cánh lá dư này đi! - Vy phúi tay đứng dậy. Huy bước lại nhặt hết những thứ dưới đất cho vào sọt rác. Vy đặt cốc hoa lên bàn nói tiếp - Em muốn rủ anh cùng đi khiêu vũ.

- Nhưng chín giờ rồi, có muộn không?

- Anh không thích đi hả?

- Thích. Nhưng ngày mai anh phải trực thế bác sĩ Nghĩa. Thôi, mặc kệ chuyện ngày mai, đêm nay anh sẽ đi khiêu vũ với em.

- Vậy thì mau lên!

Hai người đến sàn nhảy của khách sạn Palace. Họ tìm bàn trống gọi nước uống. Vy vẫn giữ lời hứa không uống rượu khi có mặt Huy. Người phục vụ mang lên hai vai bia và một đĩa hạt điều rang. Nhạc vừa chuyển sang bản mới, Huy mời Vy ra sàn ngay. Họ nhảy xong điệu Rumba, rồi trở về bàn. Vy vừa uống được một ngụm bia. Huy đã mời cô nhảy tiếp điệu Basolop. Họ nhảy liên tục ba bản kế tiếp. Vy hơi ngạc nhiên không hiểu sao hôm nay Huy lại phấn khích như vậy. Thường khi Huy ra sàn nhảy chỉ vì muốn là vui lòng Vy. Đến bản Bêbốp thứ tư thì Vy lắc đầu chối:

- Nè, để cho em uống bia chứ! Vai bia của em hết lạnh rồi đó.

Huy nhún vai ngồi xuống. Anh cầm vai bia của mình chạm khẽ vào vai bia của Vy đang cầm trên tay, đưa lên miệng uống ngon lành. Vy hấp háy mắt nhìn anh cười cười. Đêm nay Huy hoạt bát khác thường. Vy chợt nhớ lại hình ảnh của anh chàng Huy hơn chín năm về trước. Một người thanh niên lại bàn Vy, lịch sự hỏi:

- Tôi có thể mời bạn gái của anh nhảy bàn này không?

Huy nhúm mày một chút, rồi ngẩng lên nhìn người thanh niên nói:

- Đây là điệu Boston. Chúng tôi đến đây chỉ nhảy bàn này thôi. Thành thật xin lỗi!

Chàng thanh niên lịch sự cúi chào Vy rồi đi về bàn mình. Vy giương mắt nhìn Huy. Mặt anh thành thật hết chỗ nói. Anh tủm tỉm cười tinh quái:

- Anh nói không đúng sao? Em vốn là nữ hoàng của điệu Boston mà. Và lại đây là bài "You mean everything to me" mà em thích đó.

Vy nghe nhạc, quả đúng như lời Huy nói. Vy phì cười nắm tay anh đứng dậy. Vy nhảy điệu Boston rất điệu nghệ. Mỗi bước xoay của cô, chiếc váy đó xòe ra như một bông hoa đang nở. Vy mơ màng theo tiếng nhạc của bài ca quen thuộc. Cả tâm hồn và thể xác Vy đề dể vào bước nhảy. Huy say sưa ngắm cô. Bàn tay ấm áp của Vy níu lấy anh. Vy nhẹ nhàng xoay hai vòng lá lướt. Huy đưa ta phía sau giữ thăng bằng cho cô. Vy nhìn anh khẽ mỉm cười. Con tim khô cằn của Huy bỗng trào dâng một niềm vui vô hạn. Anh âu yếm gọi cô:

- Vy ơi!

Vy ngược đôi mắt long lanh nhìn anh dò hỏi. Dịu cô theo tiếng nhạc, Huy nói:

- Em có biết anh nhớ em lắm không?

Anh nhìn Vy tha thiết. Đôi mắt long lanh của Vy ngờ ngàng nhìn anh trong chốc lát, rồi tối sầm lại. Gương mặt đang tươi cười bỗng đông cứng, lạnh lùng đến đáng sợ. Vy dừng lại, rút tay ra khỏi tay Huy. Cô chẳng nói chẳng rằng đi ra khỏi sàn nhảy. Huy sững sờ trước phản ứng đột ngột của Vy. Anh vội đuổi theo. Vy bước vào thang máy, Huy vội bước vào theo vừa kịp lúc cửa thang máy đóng lại. Huy hỏi:

- Em sao vậy? Câu nói của anh lúc nãy làm em khó chịu phải không?

- Không. Em thấy không vui nữa, nên muốn về.

Vy lạnh nhạt trả lời. Huy định hỏi tiếp, nhưng thấy Vy thờ ơ nhìn vào bảng đèn báo nên lại thôi. Họ im lặng đến khi lấy xe xong. Vy nổ máy xe của mình, Huy cũng vậy. Không ai nói với ai một lời. Về gần đến nhà Vy trời bỗng đổ mưa. cơn mưa cuối mùa cổ trút hết những giọt nước cuối cùng. Vy

vẫn thân nhiên phóng xe đi trong mưa. Huy chạy xe bám theo cô. Những giọt nước mưa quất vào mặt anh rất bỏng. Về đến cổng nhà Vy, anh quay xe lại định về. Vy quay lại nói:

- Anh vào nhà, hết mưa rồi về!

Huy phân vân một lúc, rồi dắt xe vào nhà. Vy đóng cổng lại. Huy giúp cô đưa xe vào nhà xe. Mở cửa vào nhà, Vy tháo đôi giày sũng nước bỏ vào góc nhà. Huy làm theo cô. Vy vào phòng mang ra một cái khăn bông lớn đưa cho anh, lịch sự nói:

- Anh lau cho khô nước, rồi ngồi chơi. Vy vào thay quần áo, rồi ra ngay.

Huy lặng thinh cầm cái khăn lau. Vy đi vào trong. Một lát sau cô quay trở ra trong bộ ki-mô-nô màu tím đậm có thêu những hoa hồng vàng ở vạt áo. Cô đã rửa sạch son phấn, làn da ngà, ánh sắc vàng thật mịn màng dưới ánh đèn. Vy mở tủ rượu rót một ly Martel đầy, không quay lại, hỏi:

- Anh có uống chút rượu cho ấm không?

- Không cần. Em ngồi xuống cho anh hỏi một câu!

Vy bình thân ngồi xuống ghế đối diện với Huy, nhìn thẳng vào anh:

- Anh nói đi!

- Câu nói của anh lúc nãy làm em khó chịu phải không?

Vy chẳng có ý muốn trả lời, thông thả uống từng ngụm rượu. Huy dăm dăm nhìn cô chờ đợi. Vy uống hết ly rượu đứng dậy đi lại tủ rót một ly nữa, thờ ơ hỏi:

- Nếu phải thì sao? Không phải thì sao?

- Nếu phải thì cho anh xin lỗi. Anh sẽ không bao giờ nói như vậy nữa. Còn nếu không phải thì cho anh biết lý do thái độ vừa rồi của em!

- Đơn giản vậy sao?

Vy uống cạn ly rượu thứ hai. Mở tủ rót thêm một ly nữa, cô không nhìn Huy cũng chẳng thèm nói gì. Huy chịu hết nổi thái độ im lặng khinh khỉnh của cô. Anh bước lại nắm chặt lấy vai Vy, buộc cô phải nhìn anh. Tức sôi lên, cạnh hàm của Huy bành ra, chưa có ai dám đối xử với anh bằng thái độ như vậy. Huy có ghìm, nhẹ nhàng nói:

- Em nói đi, Vy! Nếu em không muốn nhìn thấy mặt anh nữa thì anh sẽ về ngay.

- Bỏ tay ra, rồi em nói!

Vy trừng mắt nhìn anh. Huy rút tay lại. Mắt Vy sáng quắc, nhìn anh trừng trừng căm ghét. Huy bàng hoàng không hiểu tại sao cô lại nhìn anh như vậy. Chỉ trong chớp mắt Vy lại bình thản như không có gì xảy ra, giọng lạnh lẽo không chút thân thiện:

- Từ ngày gặp lại anh đến giờ anh luôn nhắc đến chị Uyên, anh không quên được chị ấy. Trái tim anh vẫn chung thủy với hình bóng của chị ấy. Lúc này anh thốt ra những lời đó em tưởng chừng như anh đang phản bội Uyên. Anh có biết trong cuộc đời em ghét nhất là những người phản bội không?

Mắt Vy nhú lại thành hai luồng sáng rực. Cô uống hết phần rượu còn lại trong ly. Cô nhìn Huy đau đáu. Huy nhận thấy giọng nói của Vy run rẩy:

- Anh có biết không? Em căm ghét họ lắm, những kẻ phản bội đó! Vì họ mà đến bây giờ trái tim em vẫn rỉ máu. Nó làm em đau lắm! Đau đến nỗi em không còn rung động trước bất cứ ai nữa. Anh hiểu không?

Vy mở tủ rót tiếp ly rượu nữa. Bàn tay cô run run làm vài giọt rượu rơi xuống sàn nhà.

Huy xót xa nhìn cô. Anh đã hiểu. Cử chỉ và lời nói của anh vô tình chạm vào vết thương lòng đau đớn nhất mà Vy cố tình che giấu. Huy đưa tay giữ ly rượu không cho Vy uống tiếp. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, trầm giọng:

- Anh hiểu nỗi đau uất hận của em. Nhưng mọi việc đã rồi không thể thay đổi được nữa, em cũng biết như vậy mà. Anh và Uyên không thể trở lại như xưa được. Tuấn cũng đã có vợ rồi. Đã chấp nhận được quá khứ, sao em không chấp nhận thực tại? Câu nói lúc nayxlafla xuất phát từ tình cảm chân thành của anh.

Vy nhìn Huy. Bao yêu thương trĩu mẫn trong mắt anh. Vy hiểu Huy nói thật. Vy chột mết mội lạ lùng. Cô không muốn nghĩ đến điều đó nữa. Đẩy tay anh ra, cô đưa ly rượu lên miệng uống một ngụm như để lấy lại hơi sức. Vy cúi đầu ảo não:

- Hết mưa rồi, anh về đi! Em muốn yên tĩnh một mình.

- Em đừng uống rượu nữa, Vy!

Huy nài nỉ. Vy khẽ nhếch cười:

- Anh về đi! Em thường như vậy lắm, không sao đâu. Sáng mai em sẽ bình

tỉnh lại. Về đi, anh!

Vy quay lưng lại phía Huy. Cô nhìn đắm đắm cây quạt trên trường, chậm rãi uống từng ngụm rượu. Huy nhìn cô hồi lâu, rồi đi ra cửa, mang giày vào bước ra khỏi nhà.

Vy đứng im bất động, đôi mắt nhìn cây quạt. Có tiếng mở cửa, Vy biết đó là Huy. Huy đứng ngoài cửa, nói:

- Xin lỗi, anh bỏ quên chìa khóa xe trên bàn!

- Anh vào lấy đi!

Huy tháo giày bước vào nhà, lặng lẽ đến lấy chìa khóa, rồi quay ra.

- Huy!

Huy chững lại. Vy gọi anh. Giọng cô ùng đục, dường như cô đang khóc. Huy không trả lời định bước tiếp.

- Huy ơi!

Tiếng Vy gọi thê thiết. Tim như thắt nghẹn, anh quay đầu nhìn lại. Vy vẫn đứng im, mắt vẫn nhìn cây quạt. Anh không đành lòng, nhẹ nhàng hỏi:

- Em cần gì?

- Anh có thể ở lại đây với em đêm nay không?

Huy không hiểu Vy định làm gì. Anh im lặng chờ cô nói tiếp. Vy vẫn không quay đầu nhìn lại:

- Căn nhà này vắng lặng quá! Em sợ uống say, rồi khi tỉnh lại, căn nhà này chỉ có mình em. Em buồn lắm! Em không muốn đối diện với cái bóng của mình nữa.

Vy nói như than thở với chính bản thân mình. Huy thương cô quá. Anh bước đến trước mặt Vy, gỡ cái ly trong tay cô đặt lên bệ cửa sổ. Vy đang khóc, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống vạt áo ki-mô-nô. Những tiếng nấc nghẹn bị ghìm lại không phát ra thành tiếng, nhưng lại nổ tung trong lòng cô làm cô càng khổ hơn. Huy vòng tay ôm Vy vào lòng. Vy dang tay ghì chặt lấy anh. Những giọt nước mắt nóng hổi rơi lên ngực áo Huy. Lần đầu tiên Huy thấy Vy khóc. Trông cô thật yếu ớt và khổ sở. Huy vuốt những sợi tóc che phủ mặt Vy ra phía sau. Anh dịu dàng dỗ dành:

- Nín đi, em! Đêm nay anh sẽ ở lại đây với em. Anh sẽ ở cạnh em đến khi nào em không cần anh nữa.

- Em cần anh! - Vy ngẩng mặt nhìn anh nói qua tiếng nấc. - Em cần anh lắm! Chỉ có anh mới hiểu được em. Chỉ có anh mới mang lại cho em sự yên ổn trong lòng. Đừng bỏ em lúc này!

- Anh đang ở đây mà.

Huy đắm đuối nhìn gương mặt đầm nước mắt, đôi môi mọng run rẩy không ngừng. Lúc không tô son môi VY có màu đỏ tím còn quyến rũ hơn cả màu son. Huy cúi xuống hôn lên đôi môi đó. Vy không phản ứng. Môi Vy thoang thoang mùi va-ni và có vị ngọt của rượu. Huy siết chặt lấy Vy. Anh muốn uống hết những hương vị đó. Vy run rẩy khi đôi môi nóng bỏng của Huy lướt trên má, trên mắt, trên môi cô. Vị mặn của nước mắt càng kích thích Huy. Anh hôn cô thật sâu. Vy rùng mình nhắm mắt. Cảm giác thêm được âu yếm vuốt ve trời dậy trong cô. Từ ngày xa Tuấn, cảm giác muốn yêu đương ở cô không còn nữa. Cô không còn rung động trước đang ông. Nhưng đêm nay cảm giác đó bỗng sống dậy. Vy vòng tay ôm cổ Huy. Tay cô đan vào tóc Huy, kéo anh sát vào cô. Thân hình mềm mại dán chặt vào tấm thân cường tráng của Huy. Cô muốn anh. Cô cần anh. Cái cần thiết của một người đàn bà với những gì tạo hóa ban cho họ.

Bàn tay Vy vuốt ve khuôn ngực nở nang của Huy làm cả người anh nóng rực. Huy xoay nhẹ chiếc cổ ba ngón tròn trịa. Tựa lưng cô vào vách tường. Môi anh không rời được cô. Vy nhẹ nhàng mở từng nút áo sơ-mi. Cô muốn sờ mó vào những cơ bắp rắn chắc trên người anh. Tám lưng trần của Huy thật là gân guốc, khô vôi. Vy mỉm cười cúi xuống hôn nhẹ đầu vai anh. Môi cô lướt trên cổ anh, hôn lên mang tai anh. Huy cảm thấy thêm muốn Vy mãnh liệt. Anh giật mạnh chiếc đai áo. Vy là người ngã xuống sàn nhà. Huy ngã theo cô, anh hôn cô đến ngạt thở. Tay anh lần mở bung chiếc áo ki-mô-nô. Một cơ thể chín mùi của người phụ nữ đang ở độ tuổi đẹp nhất, hiện trước mắt anh. Huy ngơ ngẩn vuốt ve mãi. Vy hé cười mơ màng gọi:

- Huy ời!

Huy bừng dậy, bế xốc Vy vào phòng ngủ. Họ hòa vào nhau, tan vào nha. Thật thỏa mãn. Thật trọn vẹn. Vy hiểu được một điều là đã tìm được một nửa còn lại của cô.

Huy tỉnh giấc. Cảm giác sung sướng thỏa mãn đêm qua vẫn còn trong anh.

Vy đã đi đâu rồi. Chăn nệm vẫn còn hơi ấm của cô. Cửa phòng hé mở. Huy vội kéo mền trùm kín mặt giả vờ ngủ. Vy bước vào và đã nhìn thấy hết. Cô bật đèn lên, bước lại ngồi xuống giường kéo cái mền ra, cười nói:

- Dậy đi! Đừng cố ngủ nướng nữa.

- Hôm nay là chủ nhật cho anh ngủ thêm một chút đi!

- Không được. Dậy mau lên! Rửa mặt mùi rồi ăn sáng. Quần áo của anh, em để trong nhà tắm. Anh không nhanh lên sẽ bị trễ giờ làm đó.

Huy lăn qua vòng tay ôm ngang thắt lưng Vy, mắt vẫn nhắm nghiền:

- Hôm nay là chủ nhật, đâu phải ngày anh trực.

- Anh nói với em là hôm nay anh phải trực thế bác sĩ Nghĩa mà.

- Thôi chết! - Huy bật dậy. - Anh quên mất.

Huy vội chạy vào nhà tắm. Bộ quần áo sũng nước đêm qua đã được giặt sạch và ủi thẳng nếp. Trên bệ bồn rửa mặt có để một bàn chải đánh răng đã được tra kem và một khăn mặt trắng tinh có mùi thơm dễ chịu. Huy mỉm cười sung sướng. Được yêu, được chăm sóc chiều chuộng có lẽ là hạnh phúc của người đàn ông khi có được một người đàn bà. Ăn sáng xong, chỉ kịp sẽ gọi điện cho Vy, Huy phóng xe đi liền.

Hết giờ làm việc buổi sáng, Huy gọi điện cho Vy để rủ cô cùng đi ăn trưa. Vy không có nhà. Huy thất vọng đành xuống căng-tin ăn một mình như thường lệ. Hết giờ làm việc buổi chiều, Huy lại gọi điện cho Vy. Có người cầm máy, Huy hồi hộp chờ đợi. Anh dự định sẽ hẹn Vy chờ anh về cùng ăn tối. Giọng một người đàn ông vang lên trong máy:

- Alô, xin hỏi cần gặp ai?

- Tôi muốn gặp Vy. Tôi là Huy. Làm ơn cho tôi nói chuyện với Vy!

Huy nghe trong máy có tiếng người đàn ông gọi nhói:

- Có anh Huy nào muốn gặp em nè, Vy.

- Nói với anh ấy, Vy không có nhà, cần gì thì nhắn lại.

Tiếng Vy vang trong ống nghe. Bao háo hức mong đợi trong Huy bỗng tắt lịm. Huy không hiểu. Mới sáng hôm nay thôi, Vy vui sướng quăn quýt bên anh mà bây giờ bên cạnh cô đã có người đàn ông khác. Kể cả nghe điện thoại của anh, cô cũng không thèm. Đầu óc Huy nghĩ lan man không nghe được người đàn ông nói gì. Anh gác máy. Suốt cả tối Huy không lúc

nào nào không nghĩ đến Vy. Những gì Vy dành cho anh đêm qua không thể nào giả dối được. Sau đắm cuồng nhiệt bên nhau, Huy cảm nhận được sự rung động thật sự của cả hai. Anh biết anh yêu Vy. Một tình yêu dường như có sẵn từ trước, có từ một nơi sâu thẳm nào đó của tâm hồn. Lúc ái ân anh thấy Vy rất quen thuộc và cả hai đều hiểu nhau đến tận cùng của sự rung cảm. Chỉ một cử chỉ nhỏ của Vy, anh đã biết được Vy muốn gì, ngược lại Vy cũng hiểu rõ anh như vậy. Vy và anh là hai phần của một thực thể cần có nhau và phải có nhau để trọn vẹn. Vy là của anh không thể chối cãi được. Nhưng những câu nói lúc này của Vy làm anh rơi thỏm vào hố sâu ngờ vực. Anh không thể nào tin được. Vy chỉ xem anh như một người tình qua đêm. Sự có mặt của người đàn ông đang ở nhà Vy, lời thẳng thừng từ chối nghe điện thoại làm lòng tin của anh bị lung lay. Huy bứt rứt bức bối vô cùng. Anh tự hỏi không biết có phải mình đang ghen hờn hay không nữa.

Giao ca xong, Huy phóng xe đến thẳng nhà Vy. Anh bấm chuông. Một người đàn ông bước ra mở cổng. Anh ta khoảng ba mươi, khá điển trai, có đôi mắt đặc biệt thu hút khác người. Người đàn ông mở cổng gật đầu chào Huy, hỏi:

- Anh tìm ai?

Huy nhìn người đàn ông. Anh ta có vẻ quen quen, dường như đã gặp ở đâu rồi thì phải. Huy lịch sự gật đầu chào lại:

- Tôi là bạn của Vy. Tôi muốn tìm cô ấy.

- Mời anh vào! Vy đang ở trong nhà.

Huy đẩy xe vào sân. Người đàn ông khóa cổng lại, rồi gọi Vy.

- Dạ, em nghe rồi. - Tiếng Vy ngọt ngào từ trong nhà vọng ra. - Mời khách vào nhà giùm em đi!

Người đàn ông đi trước mở cửa mời Huy vào nhà. Huy chợt thấy khôi hài. Căn nhà này quá quen thuộc với anh, bỗng nhiên hôm nay anh trở thành một người khách xa lạ. Bước vào nhà Huy thấy không chỉ có một mình Vy mà còn có hai người đàn bà và ba người đàn ông đang chụm vào nhau xem cái gì đó. Cả năm người đều ngồi bệt dưới sàn nhà. Bộ sa-lông hôm nay bị dẹp vào một góc. Ngẩng lên, nhận ra là Huy, Vy nhoẻn cười:

- A, Huy! Em tưởng đâu là khách lạ nào chứ. Ngồi xuống đây, em giới

thiệt!

Huy đành ngồi bệt xuống sàn nhà như mọi người. Bốn người khác lạ ngừng cả lại ngẩng lên nhìn Huy. Người đàn ông ra mở cửa lúc này bưng lên một mâm trái cây đầy ụ, nhìn Huy, tần ngần nói:

- Tôi thấy anh quen lắm! Không biết gặp ở đâu rồi?

- Tôi cũng thấy mọi người quen lắm.

- Chẳng những gặp mà còn từng đi chơi chung với nhau nữa. - Vy nháy mắt với người đàn ông, cười nói. - Giữa anh và người này có một chút hiểu lầm và còn nợ nần nhau nữa.

- Ai vậy, Vy? - Người thiếu phụ có gương mặt tròn, mái tóc dài, mặc áo bầu hỏi.

- Mà không nhớ sao? Vậy cũng làm luật sư.

- Ê, đừng có lợi dụng cơ hội mà cạnh khốe nghề nghiệp của tao. Cứ nói đại ra đi làm gì mà úp mở hoài vậy? Bạn trai của mày chứ gì?

Người thiếu phụ nguýt dài. Vy chồm qua ôm bạn, hét vào tai cô ta:

- Không phải của tao mà là của chị Uyên, đồ điên ạ!

- A, anh là Huy! - Ngwoif đàn ông đặt mâm trái cây xuống sàn reo lên.

Huy gật đầu chào mọi người. Vy chỉ vào người đàn ông nói:

- Đây là anh Lâm, Dũng, Ngọc, Vũ, Kiều, Hoa. "Lũ chim chóc" bạn của em.

- A, anh nhớ rồi! - Huy kêu lên. - Tám, chín năm rồi còn gì!

- Mọi người đã quen nhau rồi thì nói chuyện với nhau đi!

Vy kể cho đám bạn nghe cô bị té rách bắp tay đưa vào bệnh viện tình cờ gặp lại Huy như thế nào và kết bạn với nhau ra sao. Họ trò chuyện rôm rả vừa ăn trái cây. Đến lúc mâm trái cây vơi hơn nửa, Vy liền bảo:

- Để Vy và Hoa đi mua ít thức ăn về tối nay tụi mình vừa nhâm nhi vừa hát karaoke. Huy ở lại chơi với bọn em chứ?

Huy gật đầu. Kiều lên tiếng:

- Cho tao đi với!

- Ở nhà. Bầu bì như vậy đi đâu? - Vy giả vờ thịnh nộ.

- Không cho đi thì thôi, làm gì khủng bố dữ vậy?

Kiều nguýt bạn. Cả hai bật cười khanh khách. Vy quay sang bảo Huy:

- Cho em mượn chìa khóa xe của anh đi!

Huy đưa chìa khóa cho cô. Vy và Hoa đi rồi, Kiều đứng dậy nói:

- Tôi đi lấy nước uống đây. - Cô quay sang hỏi Vũ. - Ông xã, anh uống bia nghe?

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 17 -

- Ê, sao chơi cá nhân vậy? - Ngọc phản đối. - Ở đây đông người như vậy mà hai người chỉ biết có nhau thôi sao?

- Cẩn nhần gì? Muốn uống gì thì nói!

- Tao và anh Dũng mỗi người một ly Whisky nhỏ. - Ngọc nói ngay.

- Anh Lâm?

- Một ly Martel.

- Còn anh một ly nước lọc. - Huy cười nói.

Kiều vào mở tủ lạnh lấy nước ngọt cho mình và nước lọc cho Huy. Cô quay ra mở tủ lấy rượu theo yêu cầu của mọi người. Nhìn Lâm cầm ly Martel chậm rãi uống, Huy hỏi:

- Anh Lâm thích uống Martel lắm à?

- Uống với Vy riết đâm ra nghiện mùi vị của rượu này.

- Anh đừng có bắt chước con Vy kéo hư đó! - Kiều trêu.

- Ý thích thì ai bắt chước ai được. Chỉ có điều thích giống hay không giống nhau mà thôi.

Lâm bình thản trả lời. Kiều cười khúc khích:

- Giống thì giống lại giống tính hư của nó.

- Vy hư vậy sao em cứ than nhớ nó hoài? - Vũ trêu vợ.

- Tại nó là bạn của em chứ sao! - Kiều âu yếm ngả đầu vào vai chồng, nói. - Đêm anh không được uống say, sáng mai còn phải đi sớm!

- Tuân lệnh bà xã!

- Đúng là nhất vợ nhì trời! - Dũng thở ra.

- Mọi người tính sáng mai đi đâu vậy?

Huy hỏi. Ngọc đứng dậy rót thêm một ly rượu, trả lời anh:

- Tụi này ghé đây để rủ Vy cùng đi Đà Lạt chơi ba bốn ngày.

- Ngày mai mày chở bà xã, uống ít thôi! - Kiều lên tiếng can. - Mày uống nhiều như vậy lát nữa không sợ uống thua Vy sao?

- Tao không dám uống thi với Vy đâu. - Ngọc cười khì. - Hoa của tao quan trọng hơn tất cả.

- Nghe được câu nói này chắc con Hoa nó bay lên chín tầng mây.
Nói đến đó, Kiều dừng lại. Có tiếng xe dừng trước cổng, Huy biết Vy đã về.
Anh ra mở cổng. Huy đưa tay xách giùm túi đồ cho Hoa. Hoa cười nói:
- Con Vy nó mua hết cả chợ Sài Gòn về đây rồi. Anh Huy cẩn thận nặng
lắm đó!

Vy dắt xe vào nhà xe, bước ra nghe vậy liền bĩu môi nói:
- Chỉ giỏi moi móc tao thôi. Chơi từ nhỏ tới giờ không lẽ tao không biết
bao tử mày bao lớn sao.

Kiều bước ra cửa đón, lắc đầu nói:
- Chưa vô đến cửa là hai đứa mày đã cãi nhau vang dậy rồi. Ê, năm nay là
bao nhiêu tuổi rồi?

- Lâu ngày không gặp, gặp mà không cãi nhau thì tao với nó đâu có chuyện
gì để nói. - Hoa cười khì. - Vy nè, mày là chủ nhà thì vào bếp làm đồ ăn
một mình đi nghe. Tao mệt quá rồi.

- Đồ lười biếng! - Vy lườm bạn, rồi tiếp Huy mang mấy giỏ thức ăn vào
bếp, bảo. - Anh rửa dừa chuột giùm em đi!

Huy soạn xách lấy túi dừa ra rửa. Vy rửa cải xà-lách trộn chua, rồi bày thức
ăn ra đĩa. Huy nhìn thấy cái đĩa lớn đựng đầy gà quay, thịt giảm-bông, bít-
tết, Lạp-xường... mà lắc đầu không biết làm sao ăn cho hết. Anh hỏi Vy:
- Ngày mai em đi Đà Lạt chơi với các bạn bao giờ về?

- Em cũng không biết nữa. "Lũ chim hóc" Này đi chơi chừng nào chán mới
chịu về. - Vy gọi lớn. - Vũ, Ngọc, Lâm, Dũng! Mấy người làm ơn vào đây
bình tiếp tôi chứ!

- Tới liền!

Vũ và Ngọc nhanh nhẹn vào bếp bưng thức ăn bày ra sà phòng khách. Vy
nhìn bạn trêu mếu. Năm rồi cô mới gặp lại gương mặt thân quen, nghe
được giọng nói của những người bạn thân yêu. Vũ quay trở vào, ôm thùng
bia ra. Sờ bụng mình, Vũ nháy mắt cười nói với Vy:
- Kiều nói tao ráng uống bia để hai đứa có bụng bự giống nhau cho vui.

- Điên hết chỗ nói!

Vy phì cười. Vũ mang thùng bia ra phòng khách. Trong bếp chỉ còn lại Vy
và Huy. Huy thấy đêm nay Vy thật vui vẻ, cười nói luôn miệng. Đường như

chỉ có "lũ chim chóc" mới mang lại niềm vui thật sự cho cô. Thấy Vy vui, Huy cũng vui lây. Anh khẽ gọi:

- Vy!

Vy quay lại nhìn anh. Niềm vui trong lòng Huy tắt hẳn. Vy nhìn anh bình thản. Bao âu yếm thương yêu nồng cháy đêm qua ko hề tồn tại trong mắt cô. Vy mỉm cười lịch sự:

- Anh kêu gì em?

- À, - Huy lúng túng giây lát. Điều anh định nói không thể nói tiếp được. - Anh... Anh muốn nhắc em đêm nay đừng uống rượu nhiều quá. Ngày mai đường xa lại đi bằng xe máy. Anh sợ em mệt.

- Cám ơn anh! Anh cũng lên cùng vui với tụi em đi. - Vy nắm tay Huy kéo đi. - Tụi nó réo dữ rồi kìa.

Huy theo cô ra phòng khách. "Lũ chim chóc" ào vào bắt đầu bữa tiệc. Họ nói cười, vui đùa ầm ĩ. Lúc đầu Huy rất ngỡ trước cách đùa giỡn của đám bạn Vy. Ôn ào, không chút ý tứ, không cần quan tâm đến người xung quanh. Dường như có như vậy họ mới cảm thấy vui. Huy để ý thấy Vy hòa vào đám bạn của mình, uống bia không cần rót ra ly, sẵn sàng giành lấy miếng thức ăn của Kiều đang ăn bỏ vào miệng nhai ngon lành. Cô tranh nhay một ngọn xà-lách với Vũ. Mỗi lần dành được, Vy lại cười khanh khách. Hơn một năm qua, Huy chưa bao giờ thấy Vy vui cười thoải mái như vậy. Huy thử bắt chước họ. Anh cầm cả lon bia lên uống với Ngọc, dùng tay bốc dưa, nhau cả một miếng bít-tết lớn. Một lúc sau Huy cảm thấy mình rất thoải mái. Anh có thể cười, nói theo ý thích mà không bị bất cứ một nguyên tắc xã giao nào ràng buộc. Huy thấy thú vị lắm. Anh chợt hiểu tại sao Vy luôn muốn sống với những người bạn này. Anh đưa mắt nhìn Vy. Vy đang bẻ một cái cánh gà chia cho Hoa. Vy giành được phần ngon hơn. Hoa trợn mắt với Vy. Cy cười khi cầm cánh gà ăn ngon lành. Vy thật hồn nhiên và trẻ trung. Huy mỉm cười một mình. Uống gần hết hai thùng bia, ăn gần sạch mười đĩa thức ăn, họ dọn tất cả đi bày trái cây ra để vừa ăn vừa hát karaoke. Trong lúc đợi Lâm chọn đĩa hát Vy lấy lê và táo ra gọt. Huy giúp Hoa bày bánh mứt ra đĩa. Anh chợt nghe Kiều hỏi Vy:

- Nè Vy, mày ở một mình có buồn không?

- Buồn chứ nhưng tao quen rồi.
- Sao mày không về Rạch Giá đi? Ở đó có gia đình mày, có tụi tao vui hơn không?
- Tao chưa thể về được.
- Mày vẫn chưa quên chuyện cũ sao?
- Đồ điên! Có gì đáng nhớ đâu. À, con trai đỡ đầu của tao sao rồi?
- Mau lớn lắm, giống hệt Tuấn. - Hoa xen vào. - Chỉ tiếc không phải là con mà.
- Dù sao tao cũng là mẹ đỡ đầu của nó.

Hoa bấu môi:

- Thúy sắp sinh đứa thứ hai rồi, mày có nhận làm mẹ luôn không?
- Vy im lặng không trả lời. Mắt Vy dán chặt vào trái táo như chưa bao giờ nhìn thấy nó. Kiều đưa mắt lờm Hoa. Hoa biết mình lỡ miệng liền đưa mắt nhìn quanh. Ngọc, Lâm và Dung đều nhìn Hoa không hài lòng. Hoa vội thay đổi đề tài:
- Mày sắm cả giàn karaoke như vậy có thường rủ bạn bè về hát không?
 - Thỉnh thoảng. - Vy ngẩng lên nhìn Hoa. Biết Hoa tính bộp chộp, ứa nói nhưng không hề có ác ý nên cô không muốn bạn khó xử, nhún vai khẽ cười. - Nhiều khi tao cũng mở lên hát một mình, mày có thấy tức cười không?
 - Mày càng già càng đẹp đó Vy! - Kiều đưa tay vuốt dọc cặp chân trần của Vy.
 - Nhột quá! Đồ quỉ!

Vy kêu ré lên. Kiều cười khúc khích:

- Hoa nè, có còn phản ứng nhạy lắm! Vy ơi, trông mày rừng rực lửa sống như vậy không lẽ mày không thấy cần thiết có bạn tình sao?
- Hỏi chi vậy? - Vy trợn mắt nhìn bạn. - Tao là đàn bà, cần đàn ông là điều tất nhiên. Ở đây đơn giản lắm. Chỉ cần nhấc điện thoại, mười lăm phút sau tao sẽ có được một người bạn tình qua đêm. Sáng hôm sau gặp nhau vẫn chào hỏi bình thường như chẳng có gì xảy ra.
- Cũng hay. Để có dịp tao nhấc điện thoại thử một lần cho biết.

Hoa tủm tỉm cười liếc Ngọc. Vy thè lưỡi:

- Mà y muốn Ngọc giết tao hả?

Cả ba bật cười giòn giã, Huy chợt thấy buồn. Vy nói đến bạn thành tự nhiên như nói về một trò giải trí quen thuộc. Huy không biết mình có phải là một trong những bạn tình của Vy không.

- Anh Huy!

Huy giật mình quay lại nhìn Hoa. Hoa hất mặt hỏi:

- Anh nghĩ gì mà sắp cả bánh ra sàn nhà vậy?

- À... Anh... - Huy vội nhặt mấy cái bánh bỏ vào đĩa. - Anh đang nghĩ xem ngày mai phải làm việc gì đó mà.

Huy cười ngượng ngịu khi thấy cả Kiều và Vy đều quay lại nhìn mình. Vy biết này giờ Huy đã chú ý nghe chuyện của cô và hai đứa bạn nói với nhau. Không biết anh đang nghĩ gì nhưng cô biết lời nói của tác động tới anh. Vy khẽ mỉm cười, nhưng nụ cười đó tắt ngay. Một cảm xúc xốn xang trong lòng làm Vy thấy bức tức lạ.

*

* *

Hết giờ làm việc Huy nhắc máy gọi điện cho Vy. Vài giây sau, tiếng nói quen thuộc của Vy vang trong máy:

- A lô, Vy nghe đây!

- Huy đây. Chiều nay em có rảnh không? Anh muốn đón em đi chơi.

- Xin lỗi anh, em bận quá! Em đang phải làm việc ở nhà đây. Lúc nào rảnh em sẽ gọi lại cho anh nghe.

Huy thất vọng. Anh thở dài hỏi:

- Cả tuần nay ngày nào em cũng trả lời là phải làm việc, chiều nay nghỉ một buổi không được sao?

- Không nghỉ được. - Có tiếng Vy cười nho nhỏ. - Anh cũng biết công việc của em đâu có hạn định thời gian.

Từ hôm đi Đà Lạt chơi với "lũ chim chóc" về đến nay Vy dường như cố tình tránh mặt Huy. Theo lệ thường buổi tối từ Đà Lạt về, Vy đến nhà anh vội vàng cắm mười bông hồng vàng vào cốc rồi ra về. Từ hôm đó đến nay Huy không hề gặp lại Vy một lần. Nhìn những cánh hồng trắng xám rơi rụng dần xuống bàn, Huy càng nhớ Vy quay quắt. Lúc nào anh cũng tưởng

chừng như Vy sẽ bất ngờ xuất hiện trước mặt anh. Đôi môi màu san hô sẽ hé mở nửa như cười nửa như không. Nhiều lúc Huy lấy làm lạ với chính mình. Anh đã gần bốn chục tuổi đầu rồi, yêu đương mơ mộng, chinh phục cũng đã nhiều, nhưng sao đối với Vy anh cứ như là một thằng bé lần đầu tìm được người trong mộng. Huy tự thú đã yêu Vy. Một tình yêu không chinh phục, không chờ đợi. Một tình yêu tự đến như định mệnh đã sắp sẵn. Huy không ngờ được tình yêu anh dành cho Vy mãnh liệt như vậy. Sao khi mất Uyên, anh đã yêu bao nhiêu người phụ nữ khác. Cảm xúc yêu đương trong anh cũng theo đó dần chìm xuống, lắng thật sâu trong cõi lòng lạnh giá. Huy cần có những người phụ nữ đó để cho căn nhà bớt trống trải trong một thời gian. Rồi họ cũng tự rời bỏ anh cùng với sự lạnh nhạt càng ngày càng tăng. Nhưng đối với Vy thì khác hẳn. Từ lúc gặp lại Vy và sau đêm đó, cả con người anh hoàn toàn thay đổi. Bây giờ chỉ cần nhìn thấy, được kề cạnh bên Vy, anh mới cảm thấy vui. Gần Vy, Huy cảm thấy mình bị nóng chảy như một ngọn nến đang cháy. Thật lung linh, thật huyền ảo, thật nóng bỏng đến rệu rã. Trong đêm đó, Huy cảm nhận được tình yêu của Vy dành cho anh. Vy thuộc về anh. Nhưng chỉ sáng hôm sau thôi, Vy biến đổi hẳn, không một chút tình cảm nào còn đọng trong ánh mắt của cô. Cô không nhìn, không đón nhận, cũng không từ chối anh. Thái độ của Vy làm anh khó nghĩ. Lòng anh đầy màu thuẫn. Dù biết là Vy yêu anh thật lòng, nhưng ý nghĩ cô chỉ xem anh là một bạn tình qua đêm làm Huy đau đớn khó chịu. Vy càng cố tình tránh mặt anh, ý nghĩ đó càng ăn sâu vào đầu óc anh. Nó ám ảnh cả giấc ngủ của anh.

- A lô, Huy à, em xin lỗi! Em phải làm việc không thể nói chuyện với anh được nữa. Em sẽ gọi cho anh say. Tạm biệt!

Vy cúp máy. Huy cảm thấy bức tức vô cùng. Bỏ điện thoại xuống, anh đi thay quần áo. Anh phải gặp Vy. Anh phải chứng minh một điều, điều đó sẽ mang lại cho anh đau khổ hay hạnh phúc. Đó là tình yêu của Vy.

Đến nhà Vy, Huy bấm chuông. Vy ra mở cổng. Cô mặc chiếc áo đầm không tay bằng lụa màu hồng nhạt, mỉm cười với anh:

- Ủa, tối nay anh không đi chơi sao?

- Không. Anh chỉ muốn đi với em thôi. Nhưng em nói phải làm việc nên

anh đến chơi với em. Anh có làm phiền không?

- Vy mở cổng mời anh vào:

- Phiền gì đây. Nếu không sợ chán thì cứ vào ngồi nhìn em làm việc.

Huy nhếch cười không nói gì. Anh đưa xe vào nhà xe. Vy khóa cổng lại. Huy đi theo cô vào nhà. Dưới sàn nhà cạnh bộ sa-lông trải đầy những bản đồ, bản vẽ, giấy viết và đủ thứ dụng cụ trông thật ngổn ngang. Huy biết Vy có thói quen thích việc dưới sàn nhà, dù cô có hẳn một phòng làm việc rất đẹp. Vy chỉ lên sa-lông:

- Anh ngồi đó chơi đi! Thức ăn trong tủ, nước giải khát và trái cây trên kia. Em phải làm xong cái này đã.

Vy ngồi bẹp xuống sàn nhà tiếp tục công việc. Huy chăm chú nhìn cô làm việc. Vy cầm cùi kẻ, gạch viết vào các bức sơ đồ. Cả tâm trí cô đều dồn vào cây viết và tờ giấy. Chiếc áo đầm có vạt thật rộng phủ xuống sàn nhà. Lúc thì Vy dầm chiêu, lúc thì ngẫm đầu biết, lúc thì gạch xóa liên tục. Mấy tiếng đồng hồ đã trôi qua, Vy vẫn làm việc. Không rời mắt khỏi trang giấy, cô nói:

- Anh làm ơn rót giùm Vy một ly rượu, sẵn mở luôn một băng nhạc.

- Em thích nghe băng nào?

- Guitar Hawaii.

Huy làm theo. Huy đưa ly rượu cho Vy. Cô cầm lấy thờ ơ:

- Cám ơn anh! Anh ngồi chơi.

Huy chẳng nói gì ngồi xuống ghế nhìn Vy tiếp tục làm việc. Thình thoảng anh lại rót giúp cô một ly rượu. Đồng hồ trên tường đã báo mười hai giờ đêm mà Vy vẫn chưa xong việc. Huy bước lại đổi mặt băng nhạc. Quay lại, anh nhìn thấy Vy đang bò trên sàn nhà tìm vật gì. Anh hỏi:

- Em tìm gì đó hả?

- Cái tẩy mực lăn đâu mất rồi.

Vy bới đồng giấy tờ, sổ sách lên tìm. Thấy vậy, Huy cúi xuống tìm giúp cô. Anh phải ngồi bẹp xuống sàn nhà để tìm. Cuối cùng anh phát hiện ra cái tẩy bị Vy vấp trên vành tai. Cả hai phá lên cười ngặt nghẽo. Vy ngả đầu lên thành ghế khoan khoái nói:

- Thành ghế êm thật! Lưng lem sấp bị gầy đôi rồi.

- Em đừng có làm việc liên tục như vậy. Có hại cho cơ thể lắm.- Huy khuyên.

- Ối trời ơi, em mà không làm như vậy thì không kịp giao tài liệu cho người ta đúng hẹn được. - Cô với tay lấy quyển sách lên lật ra tra cứu. - Ngồi chơi đi anh! Vy phải làm việc tiếp đây.

Huy ngồi luôn xuống nền nhìn Vy đọc sách. Không dừng được, Huy đưa tay vuốt ve đôi bắp chân xinh đẹp lộ ra dưới áo. Vy khẽ rung mình, ngược mắt nhìn Huy. Đôi mắt anh đắm đuối nhìn cô. Vy xao xuyến lạ lùng. Huy không thể rời tay ra khỏi làn da ấy được. Dường như mỗi lần chạm vào Vy, anh không thể nào rời cô được nữa. Huy cúi xuống hôn làn da đó. Vy đẩy anh ra, nheo mắt cười:

- Lên ghế ngồi đi! Đừng làm phiền em làm việc.

Huy nhìn thẳng vào mặt Vy. Nụ cười của cô thoáng vẻ trêu cợt. Huy chợt lưỡng lự. Sự bộc lộ tình cảm của anh vừa nhận được tín hiệu đáp lại thì tín hiệu đó bỗng biến mất ngay làm anh hụt hẫng. Huy bỗng đưa tay giật phắt quyển sách trên tay cô, ôm sốc Vy lên. Vy ngạc nhiên nhìn anh. Đặt cô lên ghế sa-lông, anh ngồi xuống sàn nhà giữ chặt lấy thắt lưng, buộc Vy phải nhìn anh:

- Nói cho anh biết đi, Vy! Tại sao em cố tình lảng tránh anh?

- Ngồi lên ghế đi, Huy! - Vy mỉm cười nắm tay anh kéo lên ghế ngồi cạnh cô, nhún vai trả lời. - Em đang bận mà, anh cũng thấy đó. Tạo sao em phải lảng tránh anh? Đối với em, anh cũng như bao người đàn ông khác thôi mà. Câu trả lời dừng dừng của cô làm Huy tức sôi lên. Huy đưa tay nắm lấy hai vai Vy xoay cô đối diện với anh. Anh muốn tìm xem trong cô có chút nào rung cảm không. Vy nhìn anh bằng ánh mắt thờ ơ không chút tình cảm. Họ nhìn nhau thật lâu. Đôi tay Huy ngày càng siết chặt vai Vy. Vy cảm thấy xao động, cô không dám nhìn anh nữa. Nhìn anh một giây nữa thôi tình yêu trong anh sẽ nhấn chìm cô. Vy muốn lắm. Muốn buông thả mình để được yêu anh. Nhưng lý trí của cô cưỡng lại vì anh là Huy. Anh là người yêu Uyên yêu thương suốt đời. Dù biết là họ đã chia tay lâu rồi, nhưng cô vẫn không thể nào tháo được mối gút đó. Uyên thường nói với cô rằng không thể tìm được ai yêu thương Uyên như Huy và cho đến chết cũng sẽ không

quên được Huy. Còn Huy, khi nghe một bản nhạc hay thấy một nơi nào giống kỉ niệm là anh lại nhắc đến Uyên. Vy không biết là anh còn yêu Uyên không, nhưng biết anh không bao giờ quên được hình bóng của Uyên. Vy biết mình đã yêu Huy. Anh chính là người đàn ông mà cô chờ đợi. Nhưng trong lòng Vy lại dâng lên mặc cảm mình đang chiếm đoạt người mà Uyên yêu thương nhất. Dù biết sự mặc cảm đó thật vô lý nhưng Vy không thể nào vứt bỏ nó ra khỏi ý nghĩ của mình. Cô cố đè nén, cố lảng tránh bao nhiêu thì càng thấy bất lực trước tình yêu bấy nhiêu. Càng cố tình tránh mặt Huy, cô càng muốn gặp anh, muốn yêu anh, muốn có anh. Thú nhận yêu Huy thì lương tâm cô không cho phép. Không được yêu anh, Vy không biết mình đang sống vì cái gì. Cô bức bối vô cùng vì không tìm được quyết định nào cho chính mình.

- Vy! - Huy tha thiết gọi. - Nhìn anh đi! Nói cho anh biết tại sao em không chấp nhận tình yêu của anh?

Vy đẩy tay anh ra đứng dậy đi lại tú rượu lấy ra chai Martel đang uống dở. Cô cầm chai rượu lại bàn, chậm rãi rót một ly đầy. Vy uống hết một ly, lại thông thả rót thêm một ly nữa và vẫn không nói gì. Huy không chịu đựng nổi sự im lặng của cô. Anh giăng ly rượu trong tay cô đặt xuống bàn. Vy quay lại nhìn, đôi mắt buồn đến buốt lòng. Huy nhìn Vy im lặng chờ đợi. Cuối cùng Vy buông thõng:

- Em chỉ xem anh là một trong những bạn tình của em mà thôi. Em không yêu anh.

Huy đưa tay đỡ cằm Vy, buộc cô phải nhìn anh. Anh nhìn cô thật lâu. Huy chột lắc đầu nói:

- Không phải!

Bất ngờ Huy ôm chặt lấy Vy. Anh cúi xuống hôn cô thật sâu. Đôi tay cuồng nhiệt dò tìm khắp cơ thể cô như muốn khám phá những gì Vy đang che giấu. Vy không phản ứng. Cô ơ hờ để mặc cho anh tìm kiếm. Cô không muốn cho anh biết cô yêu anh. Cô nhắm mắt tự nhủ với lòng mình là cô không thể phản bội Uyên, không thể cướp đi những gì Uyên mong chờ tuyệt vọng. Rồi những nụ hôn của Huy bắt đầu đánh thức khát khao trong Vy. Cô nghe thân xác mình nóng bỏng, đầu óc cô tê dại. Tại sao cô không

có quyền yêu anh? Tại sao cô phải gượng ép bản thân mình trong khi cô yêu anh? Cô cần anh và muốn có anh biết chừng nào! Người đàn ông này là một nửa Thượng Đế ban cho cô tại sao cô lại không dám đón nhận như một điều tất nhiên của cuộc đời? Vy choáng ngợp trong bao câu hỏi quay cuồng. Không tự nhủ, cô vòng tay ôm lấy cổ Huy. Cô muốn sát gần anh hơn nữa. Huy bỗng dừng lại. Anh nhìn cô âu yếm. Anh đã chứng minh được điều anh muốn chứng minh. Tình yêu của Vy dành cho anh. Vy nhìn anh đắm đắm và hiểu trong cuộc chiến này cô là người bại cuộc. Cô đã thua chính bản thân mình. Huy đỡ Vy dậy, dịu dàng vuốt lại mấy sợi tóc lòa xòa trước trán. Vy hất tay anh ra. Cô cúi gập người giấu mặt vào hai lòng bàn tay. Huy không hiểu tại sao Vy lại phản ứng như vậy. Anh chỉ biết ngồi im lặng nhìn. Lâu, đã thật lâu rồi Vy vẫn không cử động. Huy không chịu được nữa, đưa tay đỡ cô dậy. Vy khô khốc:

- Đừng đụng vào em! - Vy ngẩng lên, với tay lên bàn rót một ly rượu uống cạn. - Em là đã thua bản thân mình. Anh vừa ý chưa? - Vy rót tiếp một ly nữa uống cạn. - Phải, em yêu anh. Chỉ có điều em không cho phép mình chấp nhận sự thật đó.

Vy rót tiếp thêm ly nữa. Huy ngăn lại:

- Đừng uống nữa, Vy!

- Nếu em không uống sẽ không đủ can đảm nói thật những gì em đang nghĩ. - Vy nhếch cười. - Nhưng thôi, em sẽ không uống nữa.

- Vậy hãy nói đi, điều gì làm cho em khổ sở? Điều gì làm cho em không chấp nhận anh?

Vy ngả đầu vào thành ghế nhìn vào cây quạt lụa trên tường. Vy buông từng tiếng:

- Đó là Uyên. Chị ấy vẫn còn yêu anh.

- Uyên! - Huy sửng người ngạc nhiên.

Anh chợt hiểu vì sao Vy lảng tránh anh. Bấy lâu Huy vẫn tưởng Vy là một con người sống rất thực tế, ương bướng và quyết đoán đến ngang ngạnh. Giờ lại biết thêm được một con người đa cảm, luôn yêu thương lo nghĩ cho người khác, để rồi nhận lấy thiệt thòi trong tình cảm. Con người của bề sâu nội tâm ấy luôn ẩn náu trong Vy, quyết định cuộc đời Vy. Huy kéo cô vào

lòng, vuốt nhẹ đôi môi đang run rẩy:

- Vy à, anh hiểu được mâu thuẫn trong lòng em. Anh biết em rất thương Uyên. Chuyện giữa anh và Uyên chấm dứt lâu rồi. Anh không chối là anh vẫn nhớ Uyên, nhưng tình yêu của anh dành cho em đâu có liên quan gì đến kỷ niệm của anh và Uyên.

- Em cũng biết vậy, nhưng em không thể nào dứt khỏi ý nghĩ mình đang phản bội Uyên. Em biết là em vô lý lắm. Anh đừng ép em!

Vy ôm đầu khổ sở. Huy thương cô quá. Anh siết chặt cô hơn, hôn lên vầng trán thanh tú, vỗ về:

- Anh không ép em đâu. Em cứ làm theo những gì em cho là đúng. Chỉ cần em vui vẻ, thanh thản là anh vui rồi.

Vy bỗng ôm chặt lấy anh, òa khóc. Không ngờ Vy lại có thể khóc tức tưởi như một đứa trẻ thơ. Huy nghe lòng mình tràn ngập yêu thương. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên tóc cô. Vy khóc một lúc nghe lòng nhẹ hẳn đi. Cô ngước gương mặt đầm đìa nước mắt lên nhìn Huy khẽ cười:

- Em tệ quá hả?

- Nếu em thấy khóc là dễ chịu hơn thì em cứ khóc đi. - Huy rút khăn giấy trên bàn đưa cho cô. - Anh lấy làm lạ là sao em có thể dễ khóc như vậy? Uyên thường nói em là một người chỉ có nụ cười chứ không có nước mắt.

Vy đang cười bỗng nín bật. Huy lại vô tình nhắc đến Uyên làm cô thấy có một chút khó chịu trong lòng. Huy nhận thấy sự thay đổi trên mặt Vy. Anh biết mình lỡ lời.

- Anh xin lỗi!

- Sao anh lại xin lỗi em? Anh nhắc đến chị Uyên là chuyện rất bình thường, chỉ tại em chưa thể chấp nhận đó thôi. - Vy ngả đầu lên lưng ghế thở dài. - Thực ra từ lúc Tuấn lấy vợ đến giờ, em chưa có cảm giác yêu được ai nữa. Nói trắng ra là em sợ và ghét đàn ông. Em rời bỏ gia đình, bèn lên đây sống một mình là để trốn chạy một quá khứ đau buồn. Ở đây em cô độc lắm, phải đối đầu với tất cả. Em tự tạo cho mình danh tiếng là người đàn bà có cuộc sống buông thả để tránh phiền phức từ những người đàn ông vây quanh em. - Vy nhếch cười chua chát. - Phương pháp của em có hiệu quả lắm! Họ chỉ dám lấy mắt nhìn em thôi. Cuộc sống của em dễ chịu lắm. Em

thích làm gì thì làm, không bị ai ràng buộc. Nhưng rồi đêm đến chỉ có mình em đối diện với cái bóng của mình trong căn nhà trống lạn này em thấy cô độc quá! Một sự cô độc đặc quánh bao quanh, nhiều khi em thấy mình gần như ngạt thở. Em chỉ biết lao đầu vào công việc, uống rượu và tham gia vào các cuộc vui để khỏi đối diện với chính mình. - Vy quay sang nhìn Huy, mắt long lanh trù mẫn. Rồi em lại gặp anh. Anh đến như được định sẵn từ trước. Qua đêm đó, em mới hiểu chỉ có anh mới có thể làm cho em trở thành người đàn bà trọn vẹn Anh là người đàn ông của em.

Huy sung sướng đan tay mình vào hai bàn tay của Vy. Anh cười hạnh phúc :
-Anh yêu em !

-Em cũng vậy _Vy kéo tay anh áp vào má mình _Em muốn nói cho anh biết một điều.

-Em nói đi

-Sau Tuấn anh là người đàn ông em chung đụng.

-Chuyện đó có gì là quan trọng. Chúng ta là những con người từ khao khát yêu thương. Ai không muốn gần người mình yêu và cho người yêu mình những gì hạnh phúc nhất. Anh cũng vậy thôi _Huy hôn lên trán Vy. _Điều anh cần là tình yêu của em. Hãy chấp nhận anh đi. Anh sẽ ở cạnh em suốt quãng đời còn lại. Em sẽ thấy mình không còn đơn độc nữa.

-Còn Uyên? Vy hỏi

-Vy à ? _Huy thở ra. Anh không biết làm sao giải thích cho cô hiểu anh không thể trở lại với Uyên được càng không thể nói dối với cô rằng anh không còn nhớ đến Uyên. Huy bối rối không biết nói sao cho phải nhịu mảy chán nản hỏi. _Vậy em muốn anh làm gì để em được vui , để em chấp nhận tình yêu của chúng ta?

Vy rút tay ra nhìn thẳng Huy chậm rãi nói :

-Hãy đợi em. Đợi đến khi nào em gỡ bỏ hết những mâu thuẫn trong lòng mình . Được không anh?

-Được , anh hứa. Bao lâu anh cũng đợi ! -Huy quả quyết

-Em muốn có thời gian để tự mình đối diện với chính mình. Từ nay anh đừng tìm gặp cũng đừng gọi điện cho em nữa. Lúc nào đến , em sẽ đến

-Anh sẽ cố gắng. Không gặp em là điều anh khó chịu lắm. Anh nhớ em

lắm.lúc nào anh cũng muốn có em bên cạnh

-Huy,đừng có ép em ! _Vy kêu lên khỗ sở

Huy cố nuốt nghẹn vào lòng ,gật đầu :

-Anh sẽ giữ lời hứa

Nét mặt Vy giãn ,giọng buồn buồn :

-Cũng không biết là sẽ bao lâu thì em mới vượt qua được.Chắc sẽ lâu lắm !Biết đâu suốt đoạn đời còn lại em cũng không thể.Anh có buồn em không Huy?

-Được yêu em,anh không bao giờ hối hận.Anh sẽ đợi em như anh đã đợi Uyên.

_Anh không hối hận vì đã đợi chị ấy chứ?

_Ừ bây giờ cũng vậy

_Vậy anh về đi !

_Anh muốn....-Huy ngập ngừng.Anh muốn đêm nay Vy đi chơi với anh,đi Palace khiêu vũ suốt đêm để rồi sáng mai anh sẽ phải sống trong chờ đợi không biết bao giờ cô đến tìm anh.

Vy ngược nhìn anh dò hỏi.Huy không thể thốt lên được ý muốn của mình.Anh sợ nhìn thấy nét mặt đau khổ bức bối của Vy ,cố gượng cười :

_Anh muốn biết đêm nay em sẽ làm gì?

_ Tiếp tục làm việc.

_Anh có một yêu cầu ,không biết em có đồng ý không?

_Em đừng uống rượu nữa chứ gì? _Vy cười

_Ừ.Bao tử của em đã có vết loét vì rượu rồi ,rượu vào sẽ làm nó nặng thêm.

_Em biết rồi.Từ đây đến sáng em sẽ không uống rượu nữa

_Không chỉ đêm nay ,mà cả sau này.Không có anh,ai sẽ lo cho em?

_Từ trước đến nay em vẫn sống vậy mà.Sống một mình có sao đâu.Nhưng em hứa sẽ ít uống rượu lại,được chưa?

_Được.Anh về đây !

Vy tiễn anh ra cửa.Huy đi khuất ,cô đứng thần thật lâu ,rồi quay lại công việc của mình.

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 18 -

Trả Lại Hoa Hồng

Một tháng trôi, ngày nào Huy cũng đợi Vy đến. Ngày nào anh cũng ở nhà chờ. Cốc hoa trên bàn đã được đổ đi từ lâu, cái cốc không vẩn để trên bàn chờ được cắm hoa mới. Hết giờ làm việc, Huy thông thả qua quanh công viên để chờ mấy người bạn cùng làm đi ăn trưa. Trời heo may se se lạnh, cây cối đang thay lá để vào xuân. Huy chợt nhớ đã sắp đến tết rồi. Không biết tết này anh sẽ làm gì đây. Về nhà với ba mẹ vài ngày rồi tìm lũ bạn đi chơi đây đó cho hay xin ở lại Sài Gòn trực tết cho qua những ngày tháng buồn tẻ. Bao giờ Vy sẽ đến? Huy không biết, nhưng anh sẽ đợi cô. Từ lúc gặp lại Vy, anh dường như sống lại thời thanh niên tràn đầy sử sống. Bây giờ vẫn Vy, anh cảm thấy mọi thứ trở nên nhạt nhẽo đến vô vị. Tháng ngày cứ bình lặng trôi qua, Huy vẫn hy vọng chờ đợi. Vy sẽ đến. Nhất định sẽ đến.

Đi đến cuối con đường nhỏ, Huy dừng lại. Vy đang ngồi trên băng ghế đá. Cô nhìn anh mỉm cười. Mái tóc mượt óng hất ngược ra phía sau. Đôi môi được trang điểm tỉ mỉ mọng ánh dưới nắng. Vy mặc một chiếc áo pull vàng chanh rực rỡ với váy ngắn cùng màu. Huy bước nhanh lại với cô. Vy đứng dậy chào anh :

_Anh làm xong việc rồi à? Một tháng qua anh có khỏe không?

Nổi mừng vui trong Huy bỗng với đi một nửa trước thái độ lịch sự khách sáo của cô. Anh dè dặt :

_Anh vẫn bình thường. Em tìm anh có việc à ?

_Ừ, em muốn rủ anh tết này cùng về Rạch Giá.

_Được. Bao giờ đi? _Sau một phút đắn đo Huy đồng ý, dù chưa đủ hiểu tại sao cô lại rủ anh cùng về Rạch Giá.

_Đã lâu em chưa em chưa được về nhà. Cũng hơn tám năm rồi anh chưa một lần về lại Rạch Giá phải không?

_Đúng vậy.

_Hai mươi tám Tết mình sẽ đi. Trên đường về ghé qua Cần Thơ rủ chị Uyên

cùng về.Em đã gọi điện hẹn chị ấy rồi.

_Uyên cùng về Rạch Giá với mình sao? _Huy ngạc nhiên hỏi.Anh không biết By đang dự tính chuyện gì nữa.

Vy thản nhiên như không hề có ý định gì trước,khẽ cười :

_Đã bốn năm rồi em không được cùng ăn Tết với Uyên.Vì cuộc sống mỗi đứa một nơi ,mạnh ai nấy sống.Chán thật !

Lời nói của Vy không hề có chút ngụ ý biện. Huy hối hận vì đã nghĩ Vy cố tình xếp đặt sự có mặt của Uyên trong chuyến đi của hai người.Huy biết Vy rất thương yêu Uyên.Dù cuộc sống có quá nhiều biến đổi ,nhưng tình thương của Vy dành cho Uyên không chút phai nhạt.Huy cảm phục lòng trung thành đối với bạn bè của Vy.Huy thắc mắc không biết Vy có quyết định gì về chuyện của anh và cô chưa nhưng lại không dám lên tiếng hỏi.Vy đối xử với anh như một người bạn bình thường,như giữa anh và cô không hề có chuyện gì xảy ra.

*

* *

Vy vào tận nơi làm việc của Uyên.Vừa xong ca trực bước vào phòng thấy Vy đang ngồi đợi ,Uyên mừng quá.Hai người ào lại ôm lấy nhau.Uyên rơm nước mắt hỏi :

_Lâu quá sao em không về thăm chị?

_VẬY chứ sao gần hai năm rồi sao chị không lên thăm em?

_Làm như em không biết chị là dân " ăn cơm chúa phải múa tối ngày " vậy?

Cả hai bật cười.Vy nắm hai vai của Uyên,âu yếm nhìn bạn :

_Không già đi chút nào.Nhan sắc cũng không hề tàn phai

_Ba mươi mấy tuổi ít ỏi gì nữa?

_VẬY sao chị còn chưa lấy chồng?

_VẬY sao em không lấy trước đi?

_Em đợi chị làm đám trước.-Vy cười trêu.-Em không dám quá mặt chị đâu.À ,nè,"lũ chim chóc " lúc này có thường lên chơi với chị không?

_CÓ.Từ hôm cả bọn đi Đà Lạt về đến giờ thì chưa. Chị phải công nhận em có đám bạn trung thành thật.Em nhờ họ lên chơi với chị thường là họ lên

ngay.Ba,bốn năm rồi họ vẫn giữ lời hứa ,lạ thật !

_Lạ cái gì? Tại em luôn hết mình với họ nên họ mới vậy thôi.Anh Lâm đối xử với chị lúc này ra sao?

_Rất đúng mực.-Uyên tủm tỉm cười.-Chị lấy làm lạ sao bao năm rồi mà hân vân thế.

_Vẫn thế là sao?

_Là..là một đấng trượng phu đáng mặt nam tử chứ sao.

Uyen khoác tay Vy rời khỏi phòng khách ,vừa đi vừa nói:

_Chị xin phép rồi ngày mai hai chị em mình sẽ về nhà.Chị xin nghỉ tới mừng Bốn đó.

_Vậy thì tốt nhưng là cả ba người chứ không phải hai người.

_Ba?-Uyên ngạc nhiên.-Ai vậy? Bỏ em hả? Bỏ người ta ở đâu rồi?

_Không phải là bỏ của em.Người này chị quen lắm đó.

_Ai vậy?

Vy nín không trả lời.Hai người ra đến cổng thấy Huy đang ngồi trên ghế đá thần thơ nhìn cảnh vật xung quanh.Uyên sững sờ đứng lặng.Tim Uyên như ngừng đập.Hơn sáu năm rồi cô không được gặp anh.Giờ đây anh xuất hiện trước mặt cô như một giấc mơ.Uyên khó khăn lắm mới thốt nên lời :

_Anh Huy !

Nghe tiếng gọi ,Huy quay lại.Uyên đứng cách anh vài bước.Vẫn nhỏ nhắn trong chiếc áo blu trắng ,vẫn mái tóc thề xõa ngang vai ,vẫn đôi mắt to đen ướt.Uyên bây giờ chẳng khác với Uyên mười mấy năm về trước.Cô nữ sinh hồn nhiên trong trắng,thiên thần của lòng anh.Huy bước lại đứng đối mặt với Uyên.Hai người nhìn nhau.Huy nắm lấy hai bàn tay cô ,mỉm cười :

_Uyên ,em có khỏe không?

_Em vẫn bình thường.Còn anh? Bao năm qua anh sống ra sao?

_Vẫn vậy.

Huy chợt thấy Vy đứng cách đó vài bước đang ngược mặt nhìn lên vòm phượng vĩ trên cao.Anh vội buông tay Uyên ra.Chắc Vy đã thấy sự xúc động của anh và Uyên.Anh không biết nói sao ,đó là những tình cảm đã sâu thắm trong tiềm thức ,chứ anh không hề cố ý.Anh không biết Vy có hiểu anh không.Huy ngượng ngùng nhìn Uyên nói :

_Anh xin lỗi hành động vừa rồi !Gặp lại em anh mừng quá nên không tự chủ được hành động của mình.

_CÓ gì đâu !

Uyên mỉm cười.Lòng cô vui sướng lắm ,đã hơn sáu năm rồi anh vẫn còn nhớ đến cô.Hình bóng cô vẫn còn trong anh.Uyên hỏi :

_Sao anh đi cùng với Vy vậy?

_Vy rút anh về Rạch Giá ăn Tết.

_Hai người chừa chỗ cho tui chưa? _Vy quay lại vui vẻ cười hỏi.

_Em tình cờ gặp lại Huy cách đây hai năm.Bây giờ Huy là bác sĩ riêng của em đó.

_Đời có nhiều chuyện tưởng như đã được xếp đặt trước vậy.-Uyên vui vẻ nói.-Có Huy lafmm bác sĩ riêng cho em ,chị yên tâm lắm.Tụi nó nói lúc này em uống rượu nhiều lắm phải không?Bao tử em không tốt đâu.

_Thì em vẫn sống nhàn nè._Vy khì cười.

Uyên đưa tay cốc nhẹ lên đầu Vy trừng mắt dọa :

_Rồi ngày nào đó đừng có than nghe !Em với Huy đứng đây ,chị vào lấy xe rồi mình đi.

U:yên đi rồi Huy nheo mắt nhìn Vy hỏi :

_Anh nhận lời làm bác sĩ riêng của em bao giờ vậy?

_Em nói bừa vậy để chị Uyên khỏi cấm em uống rượu._Vy cười ranh mãnh._Nếu anh không đồng ý thì em thuê bác sĩ khác.

_Cãi không lại em._Huy chắc lưỡi thở ra._Tháng sau nhớ trả lương cho anh ,nghe !

_Được ,nếu em còn sống.

_Em nói điên gì đó?

Huy cau mày khó chịu.Vy vội cười khóa lấp :

_Em nói đùa thôi mà.Số em đâu có chết iểu như vậy.

_Vy ! -Huy đặt bàn tay lên bàn tay Vy đang xoa xoa thành ghế._Nói cho anh biết em đang nghĩ gì?

Vy ngược mắt nhìn anh.Mắt cô thăm thăm.Huy không biết cô đang vui hay buồn.Cô khẽ mỉm cười :

_Sao anh hỏi em vậy? Em đâu có nghĩ gì.Thấy hai người vui mừng như vậy

em chợt nhớ những ngày còn sống ở Hà Nội.Những tháng ngày thật khó quên.Giá mà lúc đó em được gặp anh !

_Vy...

Huy định hỏi tiếp nhưng Vy rút tay chỉ về phía nhà xe :

_Uyên ra rồi kìa mình đi đi ,Huy !

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 19 -

Trả Lại Hoa Hồng

Trưa hôm sau ,ba người đã về tới Rạch Giá .Vy để Huy và Uyên ngồi cùng băng ,còn cô ngồi băng sau.Suốt dọc đường Uyên và Huy có bao nhiêu chuyện để nói.Từ chuyện nghề nghiệp chuyện thời còn đi học,chuyện mỗi người sống ra sao sau khi chia tay.Hai người có rất nhiều cái chung ,nên nói mãi không hết chuyện.Vy thỉnh thoảng lại xen vào vài câu trêu chọc hai người ,cùng cười vui với họ.

Về đến Rạch Giá ,Huy ở nhà Vy.Mấy ngày Tết ,Vy ,Huy và Uyên cùng "lũ chim chóc" đi chơi tối ngày.Cha mẹ Vy mừng lắm,lúc nào Vy ở nhà là cả gia đình lại quây quần bên nhau.Mẹ Vy làm hết món này đến món khác để đãi Huy,thật ra đều là những món Vy thích.Mỹ lấy chồng,đi ở riêng rồi ,nhà chỉ còn lại ông bà và My nên lúc nào cũng mong Vy về.Biết tính Vy ,nên cả nhà không ai nhắc đến chuyện bảo cô về sống với cha mẹ.Vy rất coi trọng gia đình ,nhưng vì những chuyện xảy ra trong quá khứ dù nhiều năm rồi ,cô vẫn không thể nào đối diện hàng ngày với nơi mang kỷ niệm đau buồn nhất đời mình.

Mùng Hai Tết ,Vy ru "lũ chim chóc "cùng cô ,Uyên và Huy đi Hà Tiên chơi.HỌ rong xe khắp thị trấn Hà Tiên rồi về Bình An nghỉ qua đêm.Tối đến, cả bọn kéo nhau ra Bãi Dương chọn góc vắng đốt lửa trại.Vũ loay hoay nướng mấy con cua trong bếp lửa.Thúy ,Kiều ,Hoa và Uyên trái vãi bọt,chất thức ăn ,đồ uống ra.Vy ngồi so lại dây đàn ghi-ta của Dũng.Thúy cầm một cái bọc giấy,giấu sau lưng bỏ lại ngồn gần Vy.Thúy tùm tùm cười :
_Em chuẩn bị cho chị cái này nè.Đố chị là cái gì?

_Chai rượu Martel thượng hảo hạn.Chị biết em hay quan tâm ý thích của chị mà._Vy choàng tay ôm lấy vai Thúy._Bỏ hai đứa nhóc ở nhà có ruột không?

_Lâu lắm mới được đi chơi chung với mọi người ,có xót một chút cũng không sao.

Hoa nói với lại :

_Vy à ,con Kiều nó sắp sinh rồi,mày mong con trai hay con gái?

Vy bỏ cây đàn xuống xích lại ngồi kế bên Kiều .Đặt tay lên bụng bạn nói :

_Tao mong nó là con gái giống mẹ như đúc.

_Thôi được ,nếu đứa bé này là con gái tao sẽ cho mày đặt tên.

Kiều mỉm cười sung sướng.Đã lâu rồi cả bọn không được cùng nhau ăn Tết.Văng Vy , "lũ chim chóc "trầm lặng hẳn.Kiều ,Vũ ,Ngọc Hoa ,Thúy và Tuấn phải tắt bật cho cuộc sống riêng.Lâm vẫn sống đời lãng tử.Dùng chuẩn bị cưới vợ.Còn Vy thì biệt.

Tuấn ,Lâm và Huy đi mua mấy thùng bia vừa về tới.Huy cầm một túi xách lại chỗ đám phụ nữ đang ngồi.Anh lấy hộp pho-mát đưa cho Vy :

_Của Vy nè !

_Cám ơn ! _Vy cầm lấy cái hộp.

_Kẹo đậu phộng của Uyên ,táo của Kiều ,sandwich của Hoa và chôm chôm của Thúy !

_Anh Huy lúc nào cũng chu đáo !_Hoa thích chí khen.

Dùng tùm tùm cười :

_Khen anh Huy thì khen cả ngày.Nếu Huy không ga-lăng như vậy ,làm sao Uyên đeo đuổi anh ấy tới bảy,tám năm trời.

_Đeo đuổi hồi nào?

Uyên trợn mắt nhìn Dùng.Cả bọn phá lên cười.Vy cũng cười khê.Co ngẩn lên nhìn vầng trăng non đang trôi là đà trên bầu trời nhấp nháy sao.Tiếng gió biển thổi vào lá dương nghe vi vu êm êm.Lòng Vy man mác buồn.Tiếng Huy phân trần với "lũ chim chóc "khiến Vy quay lại nhìn :

_Không phải Uyên theo đuổi đâu ,chỉ có anh mới là người đeo đuổi.Hồi đó Uyên dễ thương nhất trường.Và bây giờ cũng vậy.Thời gian trôi nhanh thật ,mới đó đã mười mấy năm rồi.

_Chuyện xưa rồi ,đừng nhắc nữa !_Uyên bảo._Tụi mình ngồi hết lại đây cho vui !

Cả bọn quây quần bên đồng lửa.Lâm lấy bia cho mọi người.Huy mở nắp đưa cho Vy một lon ,cười nói :

_Đêm nay bác sĩ yêu cầu bệnh nhân không được uống rượu ,chỉ được uống bia.

_Em không thích uống bia._Vy lắc đầu từ chối._Anh đưa cho chị Uyên đi ! Uyên ngồi bên trái Vy ,nghe vậy liền lấy lon bia trên tay Huy.Uyên nhoẻn miệng cười:

_Đối với bệnh nhân này bác sĩ phải năn nỉ chứ không được ra lệnh.Nhưng đêm nay là đêm vui với bạn bè ,Vy được uống gì mình thích và mọi người cũng vậy.Có gì bác sĩ này sẽ chịu trách nhiệm.

_Hoan hôn bác sĩ Uyên !_Lâm vỗ tay cười.Anh chen vào ngồi cạnh Vy.Lâm khui chai Martel của Thúy dành cho Vy ,rót ra hai cái ly nhựa nhỏ.Đưa cho Vy một ly anh bảo._Hai anh em mình cùng sở thích nên ngồi gần nhau.Anh Huy qua ngồi cạnh Uyên đi ! Anh ở đây Vy uống rượu không ngon đâu.Phải không ,Vy?

_Ừ,anh qua ngồi bên đây đi,Huy !

Vy chỉ Huy qua ngồi phía tay trái cô.Huy lắc đầu,cười nói :

_Thôi được ,anh đi !Nhưng anh phải ngồi cạnh để giám sát em.Anh phải làm tròn trách nhiệm bác sĩ riêng.

_Cũng được.Có trách nhiệm lắm ! Tháng sau em sẽ tăng lương cho anh._Vy cười.

Huy chen vào giữa Vy và Uyên.Dừng hô lớn :

_ Năm mới vui vẻ !

Cả bọn hét lên theo ,rồi cười vang.Họ cùng ăn ,cùng đùa giỡn với nhau.Mỗi người kể một chút về những ngày đi học ở Hà Nội,những chuyến cùng đi chơi ,nhắc lại những kỷ niệm vui buồn.Vầng trăng non đã lặn xuống biển từ rất sớm.Trên trời chỉ còn lại sao chổi tắt,dưới đất ánh lửa bập bùng lung linh.Mọi người vui quá quên cả thời gian.Mấy thùng bia cũng đã cạn hơn nữa.Chai rượu của Vy và Lâm cũng gần hết.Mặt Vy hồng lên dưới ánh lửa,mắt cô như có sao trời nhấp nháy.Huy biết cô đã ngà say nhắc khẽ:

_Em đừng uống nữa !

_Em không sao đâu.Đêm nay vui quá.Lâu rồi em mới được sống lại với tụi nó như vậy.

Anh Huy nó phải đó.Vy đừng uống nữa sẽ bị say đó._Tuấn góp lời.

_Vy say rồi sẽ tỉnh._Vy ngẩn lên nhìn Tuấn.Thúy đang ngả đầu vào vai Tuấn nhìn cô cười qua ánh lửa.Vy cười đáp lại._Quanh Vy có nhiều người

thân như vậy thì dù có say cũng không sợ. Tỉnh dậy có mọi người bên cạnh, Vy sẽ vui lắm. Chỉ tiếc tại mình lại sắp phải chia nữa.

_ Buồn gì ,Vy? Say rồi sẽ tỉnh. Chia tay rồi lại gặp nhau. Ở đây có rất nhiều người say ,nhưng lòng họ không say. Thời gian thay đổi cuộc sống của họ ,nhưng lòng họ không thay đổi ,như anh em mình vậy?

Lâm nói xong đưa ly rượu lên uống cạn. Vy nhìn Lâm trù mẩn :

_ Lý sự hay ! Em uống với anh !

_ Uyên cũng uống với Lâm. Lâu lắm rồi Uyên mới nghe một người nói thật về mình.

Lâm nhìn Uyên. Hai người nhìn nhau ánh mắt họ sâu thẳm như bóng đêm. Vy khẽ cười nhìn cả hai. Cô rót đầy ly rượu cho Lâm ,rồi cho mình, nói :

_ Ba đưa mình cùng uống. Hiểu em tận cùng chỉ có Lâm. Thương em vô hạn chỉ có Uyên.

_ Hiểu chị cũng là em ,thương chị vô hạn cũng là em._ Uyên âu yếm nhìn Vy._ Chỉ mong từ đây cho đến hết cuộc đời chị sẽ làm được gì đó cho em vui.

_ Không cần chị làm gì. Chỉ cần chị uống cạn thôi.

Ba người cùng uống cạn. Cùng nhìn nhau, phá lên cười. Huy bây giờ mới hiểu tại sao Uyên rung động vì Lâm. Lâm hiểu được những gì ẩn chứa trong lòng Uyên. Lâm biết khơi dậy nó và đón nhận nó không hề đắn đo hay giả dối. Huy thầm ghen tị : làm sao Lâm có thể chinh phục lòng yêu kính của Vy một cách tuyệt đối như vậy. Vy kính trọng, thương yêu Lâm một cách hồn nhiên như một cô em gái khờ khạo ngược nhìn người anh đang đứng che mưa cho mình. Một thứ tình cảm cao thượng tinh khiết giữa hai người làm Huy ngưỡng mộ. Huy mong một ngày nào đó ,Vy sẽ dành cho anh một chút sự yêu kính đó, sẽ mở lòng đón nhận để anh được yêu thương ,được sống bên cạnh cô suốt đời. Bên kia bếp lửa ,Dũng cũng đang đàn một khúc Boston nhẹ nhàng. Huy chợt nhớ những bước nhảy mềm mại của Vy lướt trên sàn. Huy đưa mắt nhìn Vy. Vy quay lại nhìn anh. Mắt cô thấp thoáng nụ cười dường như cô hiểu anh đang nghĩ gì. Tiếng đàn chuyển sang điệu Valse. Uyên nắm tay Huy. Huy quay sang. Uyên cười nói :

_Anh có nhớ bài này không hả Huy? "Vĩnh biệt mùa đông !"

_Nhớ chứ.Anh với em từng đoạt giải giọng ca vàng ở trường nhờ bài này mà

_Mình hát đi anh !

Uyên cất tiếng hát.Huy hát bè theo.Đám bạn im lặng ngồi nghe.Dũng say sưa búng đàn.Ánh mắt Uyên gửi trọn về Huy.Cô thấy trong mắt anh bao kỷ niệm ngọt ngào tràn về.Uyên nghe lòng mình tan theo từng nốt nhạc.Uyên sống lại những ngày tháng yêu say đắm.Bài hát đã hết.Tiếng đàn cuối cùng cũng đã văng lên day dứt ,rồi lịm tắt dần.Đám người đang lặng phất ồ lên ,vỗ tay ầm ĩ.Cả hai giật mình như thoát khỏi giấc mơ.Lâm đưa ly rượu về phía Huy.Anh cười nói :

_Không ngờ hai người hát hay như vậy !Thảo nào đoạt giải vàng của trường cũng phải.Vậy mà bao năm quen biết ,chưa bao giờ được nghe Uyên hát cả.

Huy cầm ly rượu.Huy bắt đầu thấy thích Lâm bởi tính phóng khoáng ,vô tư của anh.Hay là Lâm nói hay,khen ngợi hết lời không chút ganh tị.Huy uống một nửa ,đưa ly lại cho Lâm :

_Hát hay nhờ nhớ lại những kỷ niệm đẹp.

_Kỷ niệm dù đẹp cũng chỉ là kỷ niệm._Uyên nói._Rồi cũng sẽ quên.

_Có những kỷ niệm không thể nào quên được ,mà ngược lại nó còn đeo đẳng mãi trong hiện tại.Nó làm cho người ta khổ sở lắm !

Lâm buồn buồn nói.Huy im lặng nhìn vào bếp lửa.Vy rót đầy ly rượu cho Lâm ,chạm ly với anh :

_Uống cho những gì làm người khổ sở !

Cả hai cười rồi uống cạn.Bên kia Dũng đang đàn cho bọn Kiều ,Vũ ,Hoa ,Thúy và Tuấn hát một bài tình ca nào đó.Đêm càng khuya ,sương càng xuống lạnh.

Uyên chỉ mặc một chiếc áo sơ-mi mỏng manh.Cô cảm thấy lạnh ,rùng mình ngồi xích lại gần Huy.Huy hỏi :

_Em lạnh hả?

Uyên gật đầu.Huy cởi áo khoác áo choàng lên vai Uyên.Anh với qua vai Uyên giữ lấy áo như một thói quen.Uyên ngược nhìn anh biết ơn.Huy mỉm

cười với Uyên.Vy đưa tay lấy một chùm nho.Cô đã nhìn thấy tất cả.Lòng Vy chợt trĩu buồn.Vy không hiểu mình đang ghen tị hay cay đắng xót xa.Cô rót rượu uống một mình.Lâm cũng đã nhìn thấy hết.Anh cũng chẳng khác gì Vy.Gần mười năm trôi qua anh vẫn theo đuổi một tình yêu vô vọng.Anh vẫn cô độc chờ đợi và tin một ngày nào đó tình yêu sẽ trở lại.Lâm giành chai rượu trong tay Vy ,nhướn mày hỏi :

_Định uống một mình sao? Cho anh uống với chứ!

Vy đưa chai rượu cho anh ,cười :

_Em chết một mình được rồi không cần anh chết chung đâu.

_Mình là bạn bè mà.Em chết một mình xuống âm phủ sẽ buồn lắm,anh sẽ đi theo để nghe em tâm sự.

_Em không có tâm sự.

_Có,nhưng không thể thốt thành lời ,_Lâm nheo mắt tinh quái nhìn Vy.

_Anh cũng vậy thôi mà._Vy bĩu môi cười.

_Ừ,thì anh em mình cùng hội cùng thuyền.

Vy nhìn về phía đám bạn đang cùng hát với nhau.Cả bọn say sưa đến nỗi quên cả trời đất.Vy hỏi Lâm :

_Anh thấy tụi nó có hạnh phúc không?

_Có.Tụi nó được yêu nhau.Nhưng hạnh phúc không có nghĩa là trong lòng không có đau khổ.

_Vậy sao? _Vy cười nháy Lâm._Thôi bỏ đi !Anh em mình hát với tụi nó đi.Ngày mai em trở lại Sài Gòn rồi chắc tụi nó sẽ buồn lắm.

Lâm và Vy hát theo đám bạn.Rồi Huy và Uyên cũng hát theo.Được vài bài ,Thúy bỗng yêu cầu :

_Anh Lâm với Vy hát bài "You mean everything to me " đi !

Vy khẽ cau mày khó chịu rồi cười ngay :

_Được thôi.Anh Dũng dạo đàn đi !

"You are the answer to my lovely prayer "

Lâm và Vy hát bè cho nhau.Tiếng Vy vút cao nghe như tiếng gió thoảng.Tiếng hát Lâm trầm lắng ,rì rào như sóng biển.Họ hát bằng nỗi buồn riêng mình.Nỗi buồn mà chỉ có cả hai mới hiểu.Vy để hết tâm hồn mình vào lời hát.Nên không thể thấy được Huy đang nhìn cô đầy yêu

thương.Tiếng hát của Vy thấm vào lòng Huy.Huy biết ,tâm hồn Vy nặng nhiều u uất không thể chia sẻ cùng ai.

"..Tình yêu em đó đã trao cho người

Người yêu dấu ời ,emm yêu mình anh

Dẫu tháng năm vẫn không phai nhòa "

Tiếng hát của Vy vút lên nghe xót xa.Lâm hát theo :

"...Người yêu dấu ời ,anh yêu mình em

Dẫu tháng năm vẫn không phai nhòa..."

*

* *

Về Sài Gòn đã ba ngày rồi mà Vy không hề gọi điện, cũng không đến tìm anh.Huy nhấp nhồm lo lắng không yên.Muốn gọi điện cho cô nhưng anh sợ vi phạm lời đã hứa.Hết giờ làm việc chiều ,Huy về nhà.Anh cứ đi ra đi vào không nuốt nổi cơm,cuối cùng anh quyết định đến nhà Vy.Anh sẽ không vào tìm cô mà dò hỏi những người hàng xóm

Đến nhà Vy ,Huy thấy cổng đã khóa.Anh thầm nghĩ có lẽ Vy đã đi công tác.Nhưng vừa ra Tết đâu có ai bắt tay làm việc ngay.

_Cậu tìm cô Vy phải không?

Bà lão nhà bên cạnh đứng trước cổng nhà mình hỏi vọng qua.Huy mừng rỡ :

_Dạ ,đúng.Vy đi vắng rồi sao ,thưa cụ?

_Không! Đêm qua cô ấy lên cơn đau bao tử.Con gái tôi đưa cô ấy vào bệnh viện Chợ Rẫy.Tội nghiệp cô ấy lắm.Sống một mình không thân thuộc.Ở đây ai cũng thương cô ấy.Con gái nhà ai mà hiền lành ngoan ngoãn ,lại còn tốt bụng hay giúp đỡ mọi người nữa.

Huy thấy sốt ruột trước lời kể dài dòng của bà lão.Anh ngắt ngang :

_Vy có sao không hả cụ?

_ Nghe con gái tôi nói cô ấy bị xuất huyết bao tử.Con gái tôi đang ở trong đó ,nó làm y tá ở bệnh viện.Tội nghiệp cô Vy !

Huy không còn kiên nhẫn nghe bà lão nói tiếp.Anh vội nói :

_Cám ơn cụ ! Con đi đây!

Huy tức tốc phóng xe đến bệnh viện.Nhờ mấy bác sĩ là bạn học cùng khóa

làm việc ở đây nói ,Huy mới rõ đêm qua Huy bị xúc huyết bao tử nặng và hôn mê.Hiện cô đã tỉnh và nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt.Anh đi như chạy đến phòng Vy nằm.Nhìn qua tấm kính của ,Vy xanh xao nhợt nhạt nằm trên.Có một cô y tá đang trò chuyện với Vy.Cô y tá đó có lẽ là con gái của bà lão láng giềng.Không biết cô y tá nói gì ,Vy mỉm cười với cô ta.Nhìn nụ cười yếu ớt của Vy ,lòng Huy đau như cắt.Anh mở cửa bước vào.Cô y tá quay lại nhìn anh dò xét.Vy khẽ nói :

_Là người quen của chị.Anh Huy, bác sĩ viện Quân y 175 đó

_À ,em có nghe tiếng._Cô y tá tươi cười._Chào bác sĩ ! Tôi là y tá riêng của chị Vy.

_Chào cô !_Huy bước lại giường cầm lấy tay Vy ,lo lắng hỏi._Em thấy trong người ra sao?

_ Em vẫn sống đây mà.-Vy cười mệt nhọc.-Bác sĩ nói nhờ cô y tá láng giềng này phát hiện sớm,nên em qua khỏi thời kỳ nguy hiểm rồi.Hết bệnh là em sẽ sống được trăm tuổi đó.

_Còn đùa được? Sao không cho anh biết?

_Nếu biết bệnh thì em đi bệnh viện trước rồi ,cần gì làm phiền cố bạn kia.-Vy quay sang nhìn cô y tá.-Cám ơn em nhiều lắm !Em về đi tối nay không cần phải ở đây với chị.Chị khỏe rồi.

_Không được.Em là y tá riêng phải làm tròn nhiệm vụ chứ.Em về nhà một lúc ,rồi sẽ quay lại ngay với chị.Ở nhà cũng không yên với mẹ em đâu.

_Đêm nay cô không phải đến nữa.Tôi sẽ lo cho Vy.Ngày mai đến cũng được

Huy bảo cô y tá.Vy nhăn mặt tỏ vẻ không đồng ý nhưng Huy lơ đi.Cô y tá nhìn Vy dò hỏi.Huy bực tức nói :

_Đã có tôi ở đây cô còn không yên tâm sao?

_Dạ,không có._Cô y tá vội phân bua.-Tôi chỉ sợ đêm đến chị Vy cần gì thôi.

_Thôi,em về ngủ đi mai sáng đến sớm !-Vy vội lên tiếng.Cô sợ Huy nổi cáu.Cô y tá gật đầu ra về.Vy nhìn Huy khẽ cười.-Sao anh lại nóng giận vậy? Cô ấy đâu có lỗi gì.

_Anh xin lỗi !

_Đừng có xin lỗi em.Chỉ cần anh đừng cẩu thả với người ta là được rồi.-Vy muốn ngồi dậy.Huy đưa tay ngăn lại cô đành nằm im ,hỏi._Đêm nay anh có trực không?

_Có.Nhưng không sao .

_Anh về làm việc đi !

_Vy !.-Huy nhăn mặt .-Em như vậy làm sao anh có thể làm việc được chứ ?

_Em không có sao .Ở đây có nhiều bác sĩ lắm .Vả lại em cũng có đủ tiền để thuê y tá riêng .

_Em nói vậy là ý gì ?

Huy tức giận hỏi .Vy không nói gì .Cô nhắm mắt lại nằm im. Huy không biết làm sao hơn đành ngồi nhìn cô.Gương mặt trắng xanh mệt mỏi .Huy không biết tại sao chỉ có mấy ngày thôi mà Vy uống rượu nhiều đến mức gần như tự sát .Vy đang buồn lắm thì phải.Vì chỉ có khi buồn Vy mới uống rượu nhiều .Anh thầm đoán cô buồn là phần nào những cử chỉ thân thiện vô tình của anh đối với Uyên .Huy biết Vy không phải là người có tính ganh tị với bạn bè nhất là đối với Uyên .Những cử chỉ của anh dành cho Uyên xuất phát từ một thứ tình cảm đã bám rễ quá sâu trong tim thức .Anh và Uyên đã có cả mười năm yêu nhau .Chắc Vy cũng hiểu những tình cảm đó ."Vy đang nghĩ gì ?Điều gì đang đè nặng tâm tưởng mà Vy không thể thoát ra được ?"
.Huy tự hỏi .Từ ngày mất Tuấn ,Vy đã nhờ rượu để quên đi phần nào nỗi buồn khổ nhưng cô vẫn giữ mình không bị nhấn chìm bởi men rượu và nỗi đau.Vy vẫn sống,vẫn vươn lên trong cuộc sống .Vy gặp lại anh ,yêu anh, rồi hôm nay Vy đã thực sự gục ngã vì anh .Nhìn Vy yếu ớt mòn mỏi ,Huy đau lòng quá .Anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc cho cô .Vy vẫn nhắm mắt nằm im .Huy cúi xuống hôn lên vầng trán thanh tú ,thì thầm :

_Vy ơi !Em có đau lắm không ?Lỗi tại anh tất cả !

Vy mở mắt ra buồn thảm ,khẽ nói :

_Không phải tại anh đâu .Em hết đau rồi ,anh đừng lo !._Rồi cô nhắm mắt lại .

_Anh biết .Anh là người thường mang lại đau khổ cho người khác .Anh đã từng làm khổ Uyên và bao người khác ,rồi bây giờ đến em._Tay Huy vẫn dịu dàng vuốt mái tóc Vy ,mắt không rời gương mặt của Vy ._Tại sao

không trách anh đi hả Vy ? Nhìn em đau đớn khổ sở ,anh không thể nào chịu nổi .Có phải thái độ thân mật của anh và Uyên khiến em buồn không ? Anh không cố ý đâu Vy .Uyên người yêu đầu tiên của anh ,anh yêu Uyên quá lâu .Anh và Uyên có thời gian sống gần nhau dài quá nên từng cử chỉ hành động ,tình cảm đã ăn sâu vào anh như một thói quen .Lúc gặp lại Uyên anh không ý thức được hành động của mình .-Vy vẫn im lặng .Huy khẽ cười như cô đang cười với anh .-Anh lý quặc quá phải không ?Nhưng giữa anh và Uyên không còn tình yêu nữa .Em có tin anh không ? ._Huy thở dài .-Anh biết ,dù có giải thích ra sao thì anh cũng không hiểu.Nhưng có một điều em phải hiểu là anh yêu em ! Em là người mà anh tìm kiếm suốt đời .Anh yêu em !Yêu em nhiều lắm !

_Uyên vẫn yêu anh !

Vy mở mắt ra nhìn Huy sâu thẳm .

Huy nhìn Vy một lúc ,rồi ngấn đầu lên trần thở dài bất lực.Anh không thể kéo Vy ra khỏi những mặc cảm vây chặt tâm trí cô.Những ý nghĩ đó càng ngày càng nhận chìm cô đến tận cùng.Huy biết bây giờ chỉ có cô mới giúp được mình thôi .Anh không đủ sức thuyết phục ,chỉ khi nào mình nhận thức rằng tình yêu của cô là chính đáng thì cô mới đứng lên được .Huy lo lắng ,tình trạng như vậy Vy sẽ càng ngày suy sụp tinh thần hơn .

_Huy !._Vy gọi.

_Gì hả ,Vy ?

_Anh không nhận thấy tình cảm của chị Uyên giành cho anh sao ?

_Không .Anh và Uyên từng yêu nhau ,chuyện đó là rất bình thường .

_Không phải vậy .Uyên thường nói với em chị ấy rất nhớ anh và không quên được anh._Vy mơ màng .-Bao nhiêu người đàn ông đủ điều kiện yêu Uyên ,nhưng chị ấy không hề yêu ai .

_Còn Lâm ?

_Lâm ư ? Phải chị ấy đã từng yêu Lâm ,một tình yêu của ngọn lửa rơm bùng lên mãnh liệt ,rồi nhanh chóng lụi tàn.Chỉ có anh mới là người chị ấy thật sự yêu và chờ đợi suốt đời .

Nguyễn Thị Diệp Mai

Trả hoa hồng cho đất

- 20 -

_Không phải.Lâm yêu Uyên đã mười mấy năm rồi ,dù đã bị Uyên chối bỏ.Đó đâu phải là tình yêu của một ngọn lửa rơm.-Huy phản đối.

_Lâm thì khác.Đó là thứ tình yêu ảo tưởng tuyệt vọng.Một tình yêu không đoạn kết.Cũng như em vậy,Lâm cũng là kẻ thứ ba.

_Em lầm rồi,ở đây không có thứ ba.Cả anh ,emm ,Lâm và Uyên đều biết rõ mình đang muốn gì và đang yêu ai.Chỉ có điều chúng ta bị chính lý trí của chúng ta ràng buộc không dám thẳng thắn nói lời yêu.Uyên vẫn yêu Lâm ,em không nhận thấy sao?Còn em vẫn còn bị ám ảnh bởi tình yêu của anh và Uyên ngày xưa quá đẹp,nên em không cho phép mình phá vỡ nó.Thật ra chuyện tình của anh và Uyên đã hết thật rồi.Bọn anh không thể hòa hợp nhau được.Em cũng biết điều đó mà.

_Em không biết._Giọng nói của Vy đuối dần._Qua chuyến về Tết vừa rồi em chỉ biết một điều là chị Uyên vẫn nghĩ đến anh.Em không có quyền làm cho chị ấy thất vọng thêm một lần nữa.

_Vy ! -Huy kêu lên khốn khổ

Vy bỗng nhăn mặt đau đớn.Bao tử cô cuộn lên đau nhói.Huy vội đỡ lấy cô.Vy nghiêng rặng ,nhắm mắt chịu đựng không một tiếng rên.Huy quay sang bàn để vật dụng lấy thuốc giảm đau.Anh đỡ đầu Vy lên cho cô uống thuốc.Đặt cô nằm ngay ngắn lại ,anh dịu dàng bảo :

_Không nói chuyện nữa!Em nhắm mắt và ngủ đi.Sáng mai em sẽ không thấy đau đớn nữa.

_Huy ơi,em có mấy yêu cầu !

_Em nói đi !Ngắn gọn thôi.

_Đừng gọi điện cho gia đình em.Em không muốn cha mẹ em lo lắng._Huy gật đầu.Vy mệt nhọc nói tiếp._Anh về đi và thực hiện lời anh đã hứa với em lần trước.Để cho em một thời gian suy nghĩ,không được đến thăm em,không được gọi điện thoại cho em.

_Nhưng em đang bệnh anh không....

_Anh đã hứa với em rồi mà Huy !.-y van lơn._Để em yên tĩnh đi!Sự có mặt

của anh lúc này làm em khổ hơn.-Thấy Huy ngần ngừ,Vy khẩn thiết.-
Kể như em van xin cũng được,bắt buộc anh giữ lời hứa cũng được.Xin anh
đừng hiện diện đến khi nào em có thể hiểu suốt bản thân mình!

_Thôi được,anh hứa !._Huy đành chấp nhận._Chỉ xin em cho anh được ở
bên cạnh em đêm nay.Sáng mai anh sẽ đi trước khi em thức giấc.

_Được ,nếu anh muốn.Em ngủ đây.

Vy nhắm mắt lại.Chẳng bao lâu cô bắt đầu ngấm thuốc ngủ lịm đi.Huy ngồi
nhìn Vy ngủ một lúc lâu.Anh đứng dậy mở cửa phòng bước ra ngoài.Anh đi
gọi điện thoại cho Uyên.

*

* *

Vy bừng tỉnh,mở mắt nhìn lên trần.Sau một giấc ngủ dài Vy cảm thấy khỏe
hắn.Cảm giác khó chịu đau đớn đêm qua biến đâu mất.Cô đưa mắt tìm
Huy.Vy không thấy Huy đâu ,mà chỉ thấy Uyên nằm co ro trên băng ghế
ngủ ngon lành.Cô y tá riêng khẽ đẩy cửa bước vào.Cô nhìn thấy Uyên lấy
làm ngạc nhiên lắm.Vy đưa tay ra dấu bảo cô ta im lặng.Cô y tá nhẹ nhàng
đi lại giường ngồi xuống.Vy thì thầm :

_Đó là chị của chị.Hãy để chị ấy ngủ !

_Chị thấy trong người thế nào?

_Rất khỏe và muốn về nhà.

_Chưa được đâu.Cô y tá cười bảo._Để em rửa mặt mũi thay quần áo cho
chị,chút nữa giao ca xong ,bác sĩ sẽ đến khám cho chị.

Cô y tá đỡ đầu Vy ngồi dậy và bắt đầu công việc.Xong ,cô y tá lấy lược
chải tóc cho Vy.

_Tóc chị đẹp thật,vừa nhuộm vừa dày !

_Ngày xưa nó dài lắm ,còn rất đẹp nữa._Uyên thức dậy tự lúc nào góp
lời.Uyên bước lại giường ngồi bên Vy.-Em hết đau chưa?

_Hết rồi.

_Em làm chị sợ hết hồn luôn.

_Sao chị lại có mặt ở đây vậy? Huy gọi điện thoại cho chị à? Thật là phiền
!

_Sao lạ phiền?_Uyên giận dỗi.-Chị là bạn của em mà.Em không chịu cho

gia đình biết, không cho Huy chăm sóc ,bây giờ còn tính đuổi chị về nữa sao?

_Không có._Vy nắm tay Uyên cười với bạn._Chỉ tại em hư làm phiền mọi người thôi.Chị vừa nghỉ phép về Tết ,giờ lại xin nghỉ lên đây với em.Em sợ chị bị kỷ luật thôi.

_Không sao kể như cắt hai mươi một ngày phép năm.Chỉ cần em khỏe lại chị bị mất một sao trên cầu vai cũng được._Uyên quay sang nhìn cô y tá._Cám ơn cô đã chăm sóc cho Vy !

_Đó là trách nhiệm của em mà.Vả lại chị Vy là người láng giềng tốt.

_Từ đây cô không cần chăm sóc cho Vy nữa.Tôi là bác sĩ.Bác sĩ trưởng khoa ở đây là bạn học cùng trường của tôi.

Cô y tá ngần ngại nhìn Vy dò hỏi.

_Em đừng ngại.Thình thoảng qua chơi với chị là được rồi._Vy nói._Cám ơn em đã giúp chị!Về làm việc đi đừng lo lắng gì cả.

_Vậy em đi !Chào bác sĩ !

Cô y tá đi rồi Uyên lấy lược chải tóc sơ sài ,rồi buộc túm lại.Uyên nói :

_Chị nghe Lâm nói em đang rất buồn.Chị biết.Nhưng chị không ngờ em lại ra nông nổi này.Sao vậy ,Vy?

_Lâm nói với chị bao giờ? -Vy không trả lời mà hỏi lại.

_Sau ngày em về Sài Gòn một ngày.Lâm đi một mình lên Cần Thơ tìm chị.Bọn chị đã nói chuyện rất nhiều.

_Nhiều chuyện thật ! Anh ấy biết gì về chuyện của em mà nói.

_Ít nhất Lâm cũng là người hiểu em nhất.Lâm nói sai sao?

_Không sai.Đúng là em đang buồn.Rất buồn.

_Tại sao?Tại Huy? _Uyên hỏi doofnn.

_Không tại ai cả.Chỉ có em tự ràng buộc lấy mình thôi.Những gì em không nói được thì chị đừng hỏi.Sau này chị sẽ hiểu._Vy cau mày khó chịu.

_Được.Không nói thì thôi._Uyên vội dỗ ngọt._Không nói cũng được ,buồn cũng được,nhưng đâu có lẽ phải uống rượu để tự sát.

_Em buồn.Em muốn uống.

Vy buông thông.Uyên bỏ cây lược xuống quay lại nhìn Vy.Vy xanh xao tiêu tụy quá đỗi.Sức sống mãnh liệt trong Vy chỉ thấp thoáng ở đôi mắt.Uyên

thương bạn quá.Cô đưa tay vuốt dọc gương mặt của VY ,âu yếm :

_Em mệt lắm phải không? Chị biết em là người luôn coi trọng tình cảm nhưng em đâu cần ích kỷ với bản thân như vậy.Huy lo cho em lắm đó !Sao em xua đuổi anh ấy?Hiu chọ giận em sao?

_Gặp lại Huy chị thấy thế nào?

_Vui sướng vô cùng.Huy vẫn không hề thay đổi ,vẫn bên ngoài khắc khổ ,vẫn bên trong đầy tình cảm,luôn lo lắng cho mọi người.Huy vẫn không chị.Điều đó làm chị vui lắm.

_Vui ra mặt như vậy ,em cũng đủ biết chị sung sướng thế nào rồi.-Vy cười tươi.-Bao nhiêu năm rồi chưa bao giờ em thấy chị vui như vậy.Em mừng lắm !

Vy mừng thật sự.Nhìn Uyên ríu rít như một chú chim tìm được bạn ,lòng Vy nhẹ nhàng đi bao nhiêu.Uyên đã tìm lại niềm vui sống thật sự.Vy thấy sự im lặng của mình không uổng phí.Vy hài lòng nói :

_Phải chị biết gặp lại Huy làm chị thay đổi như vậy,em đã tìm cách cho chị gặp Huy sớm hơn.

_Mỗi việc đều có một thời điểm riêng để xuất hiện.Nhờ Tết này gặp lại Huy chị mới thoát khỏi chính mình.Bây giờ thì chị đã hiểu được chị muốn gì ,cần gì.Cũng một phần nhờ Lâm nữa.

_Nhờ Lâm?Năm giờ em chị luôn miệng nhắc tới Lâm?Chuyện gì vậy?

_Chuyện dài lắm ,sau này chị sẽ kể cho em nghe.Nằm xuống nghỉ đi !Chị tìm mấy bác sĩ quen rồi chị sẽ trở lại với em.

Uyên đỡ Vy nằm xuống.Vy níu tay Uyên :

_Chị Uyên ,em muốn về nhà !

_Ừ ,chị sẽ nói với bác sĩ cho em về.Dạ dày em đã ổn định rồi ,không sao nữa đâu.

_Còn nữa.Từ đây đến lúc em hết bệnh ,chị phải ở với em.

_Không có gì khó.

_Có một điều này chị phải thực hiện.Chị không được nhắc đến Huy trong thời gian này

Uyên nhíu mày nhìn Vy .Vy không có một chút đắn đo nào cho quyết định vừa nói ra.Uyên thở ra ,gật đầu :

_Hơi khó ,nhưng chị đồng ý.Chị đi,nghê !

Uyên đi ra ngoài ,khép cửa lại.Vy nằm im,nhìn lên trần nhà.Tự nhiên cô thấy tủi thân ,nước mắt ứa ra.

*

* *

Nửa tháng sau ,Vy bình phục hẳn.Cô ấy bắt Uyên cùng đi chơi lung tung khắp Sài Gòn.Cả hai sống lại tuổi hồn nhiên của thời con gái.Vào công viên chơi những trò chơi trẻ con ,chạy xe ăn hàng khắp phố,dù Vy vẫn chưa ăn uống được bình thường.Tối về nhà ,mở karaoke lên cùng nhau nghe ngao hát,mở video xem phim đến khuya,rồi ôm nhau ngủ.uyên giữ đúng lời hứa không hề nhắc đến Huy,cũng không tìm gặp anh.Suốt ngày Uyên ở bên Vy ,chăm chút cho Vy từ từ

Chiều nay Uyên và Vy không đi chơi nữa mà ở nhà sắp xếp hành lý và sáng mai Uyên phải trở về Cần Thơ .Vy mua cho Uyên bao nhiêu là quần áo ,đồ chơi ,bánh kẹo....Nhiều đến nỗi Uyên không biết làm sao mang hết được.Vy đang phụ Uyên chất đồ đạc vào va-li.Uyên bảo :

_Sắp xếp vào dùm chị đi !Chị đi nấu cơm.

_Không cần đâu ,em đã gọi điện đặt bàn rồi.Em đãi chị cơm gà Thượng Hải.

_Tốt quá !

_Chị không muốn gặp Huy sao ,Uyên?-Vy đột nhiên hỏi.

_Chị hứa với em rồi.Chị phải giữ lời hứa chứ.

_Em đâu đến đòi ích kỷ vậy._Vy cười rúc rích.Mai chị về không được gặp Huy chắc chị khó chịu lắm?

_Có một chút nhưng không sao.Chỉ cần em vui là cái gì chị cũng chịu.

_Dễ thương thiệt !_Vy với tay lấy điện thoại cầm tay đưa cho Uyên.Cô vòng tay qua cổ Uyên bảo._Gọi điện cho Huy đi !Em đặt tới ba suất ăn đó.Gọi đi nếu không muốn em gói cho chị mang về Cần Thơ !

_Nếu em có lòng ,chị không từ chối đâu.Số mấy?

Vy đọc số máy của Huy.Uyên gọi cho Huy hẹn anh đến nhà cùng đi ăn cơm.Thật ra là ngày nào cô cũng nhờ cô y tá gọi điện báo cho Huy biết tình hình sức khỏe của Vy ,nhưng không để cho Vy biết.

Hai người xếp đồ đạc xong ,Vy bắt Uyên chọn quần áo và đi trang điểm.Uyên chọn chiếc sườn xám trắng.Vy chọn bộ váy bằng lụa đen có vạt dài uốn nếp với những đóa hoa hồng vàng thêu rải rác.Cả hai thay áo ,trang điểm xong ,quay lại ngắm nghía nhau.Vy cười bảo :

_Trông chị vẫn yêu kiều như mười năm về trước.

_Còn em hôm nay giống như một ma soeur.Sao em lại chọn cái áo đen "kín cổng cao tường "vậy?

_Em sợ bị trúng gió.

Vy cười tinh nghịch.Uyên phì cười.Có tiếng chuông ,cả hai cùng ra vì biết chắc là Huy đến.Huy mặc áo so-mi trắng ,quần sẫm màu thẳng nếp.Anh cạo râu chải tóc rất nghiêm chỉnh.Vy mở cổng cho anh vào ,rồi quay sang nháy mắt với Uyên :

_Xem ra cũng còn bánh bao lắm phải không ? Hai người hẹn nhau mặc áo trắng à?

_Không có._Huy cười nhìnVy.Cô đã hoàn tươi tỉnh .

Gương mặt cô không còn chút ưu tư buồn bã nào nữa.

_Chị Uyên đã lên đây ở nửa tháng rồi.Không gặp nhau anh có bức em không?

_ Không.Em thấy khỏe mạnh tươi tắn là anh đã mãn nguyện rồi.Anh phục tài nuôi bệnh của Uyên lắm !

Huy nhìn Uyên biết ơn.Uyên chỉ cười khi không nói gì.Uyên vào nhà khóa cửa lại và dắt xe , bảo :

_Đi thôi Huy !Nghe Vy tả cơm gà Thượng Hải ngon lắm làm em đói cồn cào luôn

Nhìn hai người vui vẻ cười nói với nhau lòng Vy thấy vui buồn lẫn lộn.Chỉ mong từ đây Uyên và Huy sẽ nối lại tình yêu xưa cùng sống vui vẻ mãi với nhau.Còn cô mai này ra sao cũng được.Vy gạt mọi lo nghĩ ra khỏi đầu.

Suốt bữa ăn Vy cười nói luôn miệng.Lúc thì cô chọc ghẹo Uyên,lúc lại trêu đùa với Huy.Cả ba về đến nhà thì đã chín tối.Uyên vào bếp lấy nước uống và trái cây.Vy ngả đầu vào lưng ghế khoan khoái :

_Sống vui vẻ dễ chịu thật !

_Vậy từ nay em cứ sống vui vẻ đi !_Huy ngồi xuống ghế điện với cô ,cười

bảo.

Vy nghiêng đầu nhìn anh nói :

_Em đang vui sống nè.Thấy anh và chị Uyên như vậy sao em buồn được.Hôm nay cũng vậy,ngày mai cũng vậy ,em không có gì để buồn nghĩ nữa.

_Phải không đó?._Uyên bưng đĩa trái cây và nước uống lên ,cười hỏi.

Huy đưa tay giúp Uyên.Vy nhún vai nói :

_Không tin thì thôi.Hai người ở nhà nói chuyện với nhau!.Tôi đi đây.

_Em đi đâu Vy? -Uyên hỏi

_Tối nay là tối thứ bảy ,tối của Chúa Trời ,không được hỏi.-Vy bước ra cửa mang giày vào.-Hai người chui khó ở nhà em về sẽ mua bánh cho.

Vy cười dắt xe ra cổng.Trong chớp mắt cô đã mất dạng.Uyên lắc đầu :

_Vẫn không lớn chút nào !Anh có biết nó đi đâu không?

_Đi khiêu vũ ở Palace.Lúc trước tuần nào anh với Vy cũng đi.

_Vui lắm hả?

_Ừ,em ngồi xuống đi,anh muốn nói chuyện với em.

Uyên nghe lời ngồi xuống.

Hơn một giờ Vy mới về đến nhà.Uyên ra mở cửa cho cô.Vừa dắt xe vào nhà xe ,Vy vừa hát nho nhỏ bài hát "You mean everything to me " quen thuộc.

Uyên đợi Vy cùng vào nhà.Uyên ngồi xuống ghế ,lấy chum nho ăn.Huy ngồi trầm ngâm nhìn cây quạt trên tường.Vy tháo giày ném vào góc nhà ,rồi đến ngồi cạnh Uyên.Vy vừa đi ngang ,Huy hỏi :

_Em uống rượu à?

_Anh tinh ý thật !Em chỉ uống một ly Martel nhỏ xíu.

_Sao lại uống rượu? Em vừa mới hết bệnh thôi mà !.Uyên trợn mắt nhìn Vy.

_Chỉ có một chút thôi mà!_Cô ôm cổ Uyên._Đừng có nhăn nhó như vậy trông xấu lắm!Em biết phải giữ gìn sức khỏe nè không thức khuya nè,không làm việc quá sức và không được uống rượu nè.

_Vậy sao còn uống? _Huy tức giận hỏi.

Vy đưa tay rút trái nho bỏ vào miệng nhai ,nói :

_Có gì đâu mà hai người vắn vẹo em hoài vậy? Đi với hai người có bạn em vui lắm.Đến vũ trường cũng vui lắm nhưng lại không có ai quen.Em thấy mình cô độc quá nên uống cho đỡ buồn thôi.Ngày mai em sẽ không uống nữa.Em hứa !

Vy đưa tay lên đầu làm trò hề.Uyên và Huy phì cười.Uyên dịu dàng :

_Chị không thể suốt đời ở bên em được.Em phải biết lo cho mình chứ.

_em biết rồi

_Chị và Huy vừa nói chuyện với nhau xong

_Vây sao?

Vy bỏ Uyên ra đứng lên.Uyên kéo cô ngồi lại.

_Chuyện có liên quan tới ba đưa mình.Chị muốn em nghe !

_Được thôi.Chị nói đi !

_Tháng sau mời em và Huy dự lễ cưới của chị và Lâm.

_Chị nói thật?_Vy tròn mắt nhìn Uyên kinh ngạc._Em mong là em nghe lắm.

_Không có lắm.Chị đã nhận lời cầu hôn của Lâm rồi.

Vy không nói gì nữa.Ca ba im lặng rất lâu.Cuối cùng ,vy ngược lên nhìn Uyên nghiêm trang hỏi :

_Tại sao? Chị vì em à?

_Không phải vì em mà là vì chị.-Uyên nhìn thẳng vào mắt Vy không chút giả dối.-Hơn bảy năm qua chị nuôi mộng tưởng Huy sẽ quay lại với chị.chị sống trong ảo tưởng đó chối bỏ tất cả.kể cả tình yêu của Lâm và những người khác.Gặp lại Huy ,rồi chị mới hiểu được rằng mình đã ngủ mê quá lâu.Chị không còn yêu Huy nữa.Chỉ có Lâm là quan trọng đối với chị.Một sự thức tỉnh muộn màng ,nhưng không quá tệ,phải không?

_Em biết Lâm vẫn yêu chị ,chờ đợi chị.-Vy trầm ngâm nói._Một tình yêu tuyệt vọng ,nhưng bền chí đến đáng nể.

_Mười năm quá đủ để chứng tỏ một tấm chân tình chưa?_Uyên cười hỏi._Em cũng biết chỉ có Lâm mới là người đánh thức được rung cảm của chị.Quyết định này có gì lạ đâu?

_Mọi việc đột ngột làm em bất ngờ quá !

Uyên nắm lấy tay Vy bóp khẽ :

_Đây là thật chứ không phải là mơ đâu.Vả lại chị mới nhận lời làm vợ Lâm cách đây hơn nửa tháng thì làm sao em biết được.Đã đến lúc phải nghĩ cho mình rồi đó ,Vy.Đừng tự làm khổ mình ,làm khổ Huy nữa.

_Chị Uyên ,em...

_Chị biết em không đáp lại tình cảm của Huy là vì chị.Từ chối Huy vì em luôn nghĩ đến chị.Bây giờ chị không còn Huy và không cần Huy nữa thì em không có lý do gì mà chối bỏ tình yêu của em.

Vy đưa mắt nhìn Huy.Anh vẫn im lặng nghe cô và Uyên nói chuyện.Mắt anh không rời khỏi cô.Ánh mắt đó thay lời nói lên bao yêu thương.vy mỉm cười với anh ,hỏi :

_Anh có đợi em không?

Huy nắm lấy bàn tay nhỏ nhưng ấm và cứng của cô :

_Anh vẫn đợi !

Vy bỗng cảm bao tử mình đau thắt.Cô nhăn mặt quy xuống.Huy vội đỡ cô đặt lên ghế ,lo lắng :

_Em sao vậy ,Vy

_Em đau quá !

_Để chị vào lấy thuốc cho em.

Uyên vội vào phòng trong.Vy nhắm nghiền mắt cố chịu đựng những cơn đau.Mặt cô tái nhợt ,mồ hôi rịn ra thành giọt.Huy ôm cô vào lòng nhẹ nhàng chấm mồ hôi trên trán cô.Vy dựa vào anh.Cảm giác được che chở yêu thương khiến cho Vy thấy lòng mình thật yên bình.Vy thấy dễ chịu hẳn ,cơn đau hạ dần.Huy thì thầm với cô.

_Em đừng sợ !anh sẽ ở cạnh em mãi mãi.Không còn phải uống rượu một mình khi buồn nữa.Không cần phải đến vũ trường một mình để tìm vui nữa.Anh sẽ đi với em!Suốt đoạn đời còn lại anh sẽ đi với em !

_Huy ơi !

Vy mở mắt nhìn khẽ cười ,đôi môi nhợt nhạt thoáng ửng sắc hồng.Uyên mang thuốc ra đến cửa phòng thì đứng lại.Uyên nhìn Huy và Vy bên nhau ,mỉm cười một mình.

Họ hạnh phúc

Rạch Giá ,1996-2002

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Đánh máy: Kim kim, Thanh Vân, joeytdnp, Ct.Ly, Pha Lê Dễ Vỡ,
phuongdinh_2510,

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện Online

NXB Thanh Niên

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 4 tháng 4 năm 2008